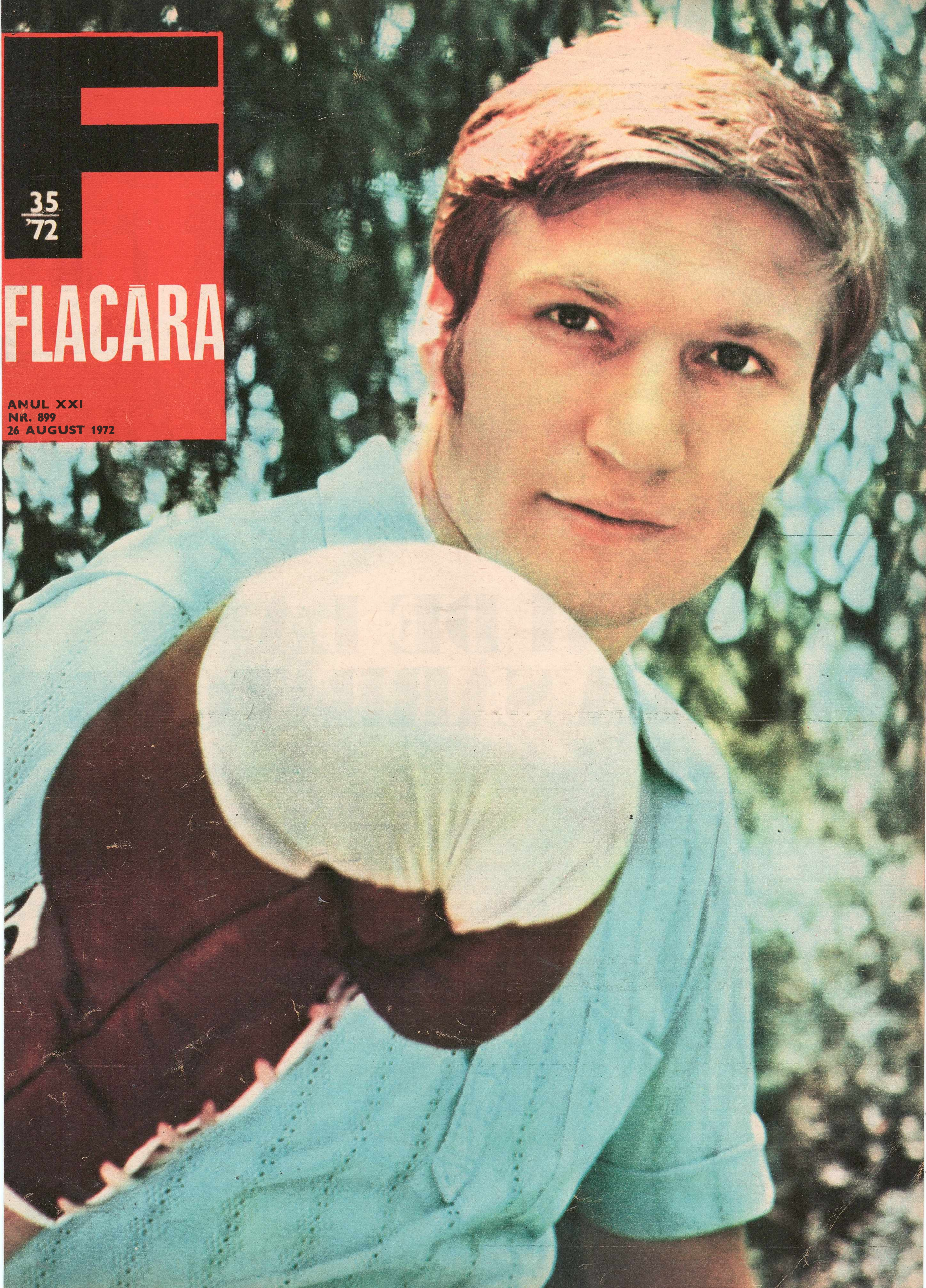

35
72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 899
26 AUGUST 1972

Tribuna centrală în timpul parăzii militare și demonstrației oamenilor muncii din Capitală.

IMAGINI DE LA MAREA SĂRBĂTOARE

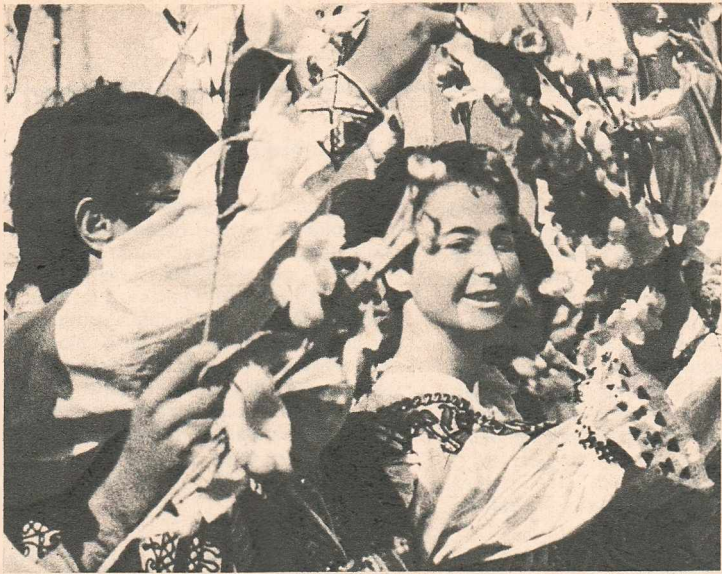
Țara întreagă a sărbătorit de curînd 28 de ani de la intrarea ireversibilă a României în evul său socialist. Socialismul, orînduirea dreptății, echității și democrației plene, era civilizației și demnității umane, s-a născut și a prins împlinire sub ochii noștri.

Sărbătoarea eliberării patriei de sub jugul fascist a găsit întregul nostru popor angajat în îndeplinirea istoricelor hotărîri ale Conferinței Naționale a partidului. Un întreg popor, prezent la lucrările Conferinței prin reprezentanții săi de frunte, a luat act de sine cu o nestrămătată sete de adevăr, cu întreaga sa capacitate de dăruire și într-o totală adeziune pentru procesul dinamic al viitorului. Răspunzînd chemării partidului, țara întreagă a hotărît înapoierea cincinalului în patru ani și jumătate, o voință unică pe care milioanele de demonstranți de pe întreg cuprinsul patriei a reafirmat-o cu putere și în însoțita dimineață a acestui 23 August. Un drum ascendent spre progres și civilizație, un viitor luminos care se naște pe trunchiul solid al prezentului, prin destoinicia unui popor care și-a demonstrat din plin virtuțile, sub îndrumarea unui partid încercat în fruntea căruia se află înțeleptul său conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, omul care simbolizează atât de puternic crezul, înțelepciunea și vigoarea întregului nostru partid.

La capătul acestui impresionant drum, țelul prim și ultim al socialismului, prezent în activitatea Partidului Comunist Român de la 23 August 1944 și pînă în zilele noastre: ridicarea nivelului de trai al întregului popor, creșterea gradului de civilizație și bunăstare al patriei

Un singur gînd, o singură voință: cincinalul înainte de termen. O hotărîre unanimă a poporului nostru, prezentă și pe numeroasele pancarte purtate de masele de demonstranți.

Zeci de mii de bucureșteni își exprimă bucuria de a trăi într-o țară liberă și demnă.

Moment emoționant în tribuna centrală.

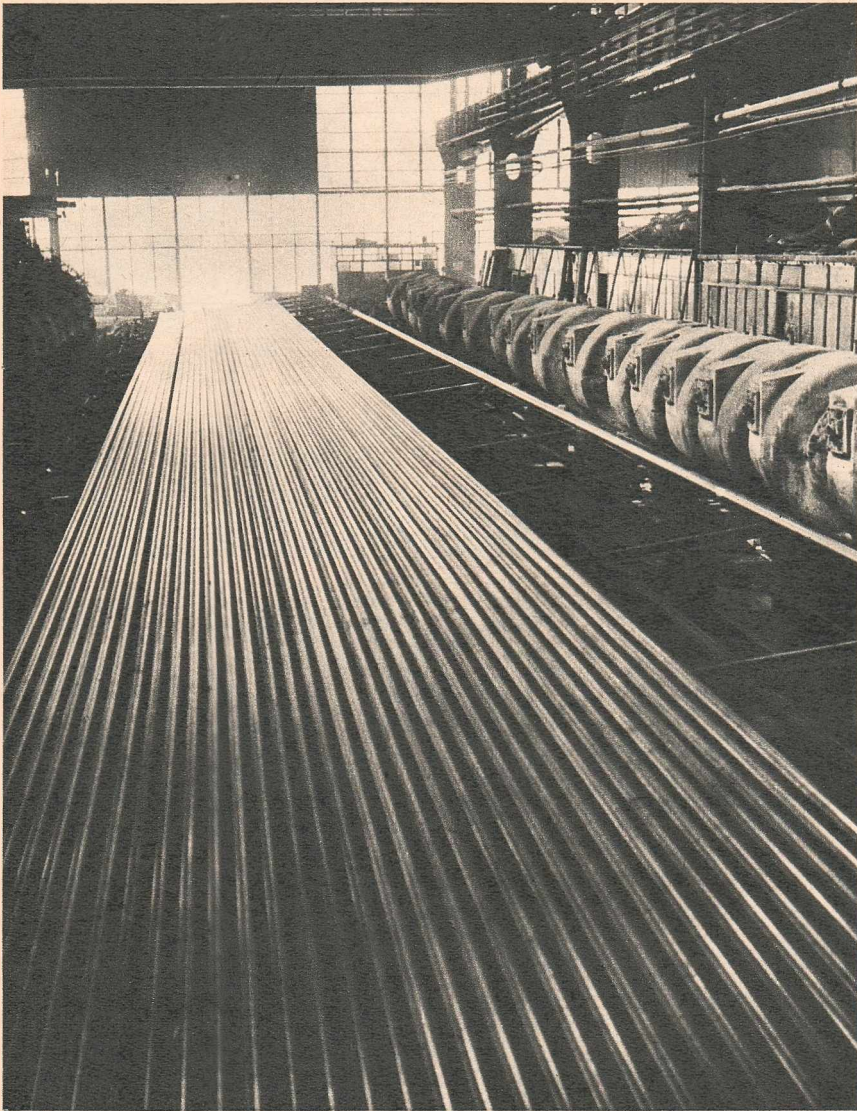

Bucurie și încredere nestrămutată în destinul patriei, în forța și înțelepciunea partidului iubit.

Armament modern, disciplină de fier, dragoste și devotament pentru patria socialistă, iată ce sugerează defilarea forțelor noastre armate.

Vigoare, elan, grație și frumusețe. Prin fața tribunelor trec coloanele sportivilor și sportivelor din Capitală.

triplarea capacității de producție

Metalurgiștii ieșeni au toate motivele să fie mîndri: aportul lor la economia țării e recunoscut și prin includerea simbolului muncii specifice pe stema județului, publicată de curînd. Nici nu e de mirare, la fama lașilor de astăzi contribuie — alături de făclia

culturii și de fama vinului de Cotnari — zecile și sutele de mii de tone de produse metalurgice livrate către beneficiarii interni sau externi. Ca urmare a noilor solicitări, Uzina metalurgică din Iași — de unde vă prezentăm această fotografie — își va extinde considerabil capacitatea. Noile spații de producție, a căror construcție a și început, vor duce la triplarea capacității actualei uzine. Primele cantități de țevi sudate și profiluri îndoite vor fi livrate beneficiarilor încă în acest cincinal. O dovadă în plus a rolului sporit pe care-l va căpăta în economia țării noastre această cunoscută unitate a industriei metalurgice ieșene.

roadele inițiativei și ale hărniciei

«Zilnic, de la fiecare război, cite trei metri de țesături peste plan» este în demnul concret cu care comunistă Maria Chelaru de la Uzinele textile Moldova a chemat la întrecere, în cinstea zilei de 23 August și a celei de-a 25-a aniversări a republicii, pe colegile ei de breaslă. Răspunsul la această inițiativă s-a materializat în cei peste 50 000 metri pătrați de țesături în plus realizați numai în ultima lună de colectivul acestei uzine. «Fiecare țesătoare să lucreze la cît mai multe războaie», altă inițiativă pusă în practică de muncitoarele țesătoriei

«Victoria», s-a materializat în 270 000 metri pătrați țesături peste plan dați de textilistele ieșene. Țesătoarea Margareta Băilău, — din fotografia noastră — lucrînd la 8 războaie, realizează în fiecare lună o depășire de 12 la sută a producției.

Aceste exemple ilustrează elocvent capacitatea, inițiativa și hărnicia muncitoarelor noastre din industria textilă, care sînt ferm hotărîte ca prin activitatea lor să îndeplinească mai devreme sarcinile privitoare la sporirea producției bunurilor de consum.

o nouă expediție în peșterile caraibilor

După trei ani de la prima expediție științifică româno-cubaneză pentru studierea faunei din peșterile Cubei, echipa de specialiști de la Institutul de speologie «Emil Racoviță» din București se pregătește asiduu, în prezent, pentru o nouă acțiune similară, programată în luna octombrie a.c.

Dacă în 1969 s-au putut străbate pe trasee însemnate 34 de peșteri, — ne-a declarat dr. doc. Traian Orghidan, directorul institutului bucureștean — de data aceasta avem un program de lucru mai ambițios: vom continua investigațiile noastre de biospeologie în alte 40—50 de grote prea puțin sau de loc cercetate pînă acum de specialiști.

Înscrisă în planul de colaborare dintre Academia Republicii Socialiste România și Academia de Științe din Cuba, acțiunea noastră este răspunsul prompt dat solicitării de a contribui la realizarea unei vaste monografii proiectate de Academia cubaneză și consacrată peșterilor din marea insulă a Caraibilor. Specialiștii români, în număr de 6, vor lucra cîot la cîot cu colegii lor de la Havana, conduși de reputatul speolog Antonio Nunez Jimenez.

O bună parte a materialului biologic colectat cu prilejul expediției din 1969 a și fost temeinic studiat în laboratoarele Institutului «Emil Racoviță», iar concluziile specialiștilor alcătuiesc volumul I,

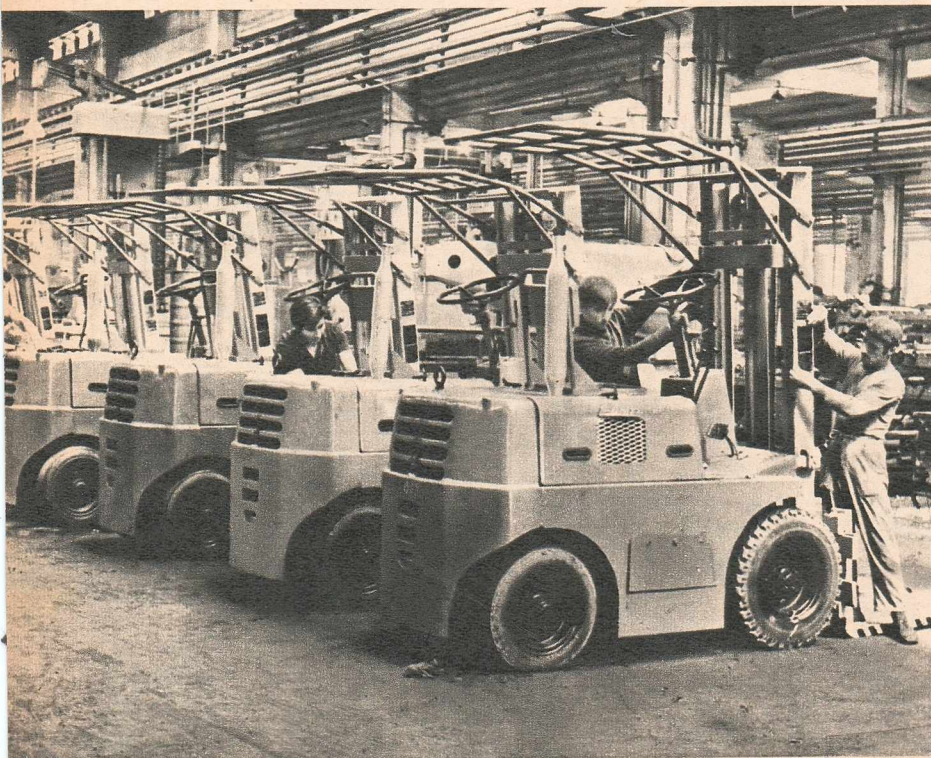
aflat sub tipar, dintr-un ciclu de patru volume intitulat «Rezultatele expedițiilor biospeologice româno-cubaneze în Cuba». În acest tom sînt descrise și circa 75 specii de viețuitoare subterane total necunoscute pînă în prezent. Volumele vor apărea în limba franceză în Editura Academiei din București, în colaborare cu «Centre National de la Recherche Scientifique» din Paris, care le va difuza în toată lumea.

Prima expediție a durat 4 luni, încît ne putem aștepta ca următoarea să ne solicite pentru un timp cel puțin egal. Succesul deplin obținut atunci și colaborarea perfectă ce s-a statornicit între cercetătorii din cele două țări ne încurajează să nădăjduim că și noua acțiune se va solda cu rezultate asemănătoare. Ea va determina completarea imaginii de ansamblu asupra bogățiilor faunei cavernicole din ținuturile tropicale, foarte puțin cercetate sistematic de specialiști pe plan mondial. Va fi o mare satisfacție pentru noi, discipolii lui Emil Racoviță, — a încheiat dr. doc. Traian Orghidan — să colaborăm la realizarea unui astfel de program științific cu colegii noștri din Cuba, care — am constatat-o personal — au o mare admirație pentru fondatorul biospeologiei și împărtășesc prețuirea și stima de care se bucură școala românească de speologie în lumea întregă.

motoîncărcătoare timișorene

Munca manuală începe să fie înlocuită din ce în ce mai mult, ca urmare a proceselor curente de mecanizare și automatizare. Menit să înlocuiască nu numai forța de muncă sau efortul fizic, ci să și sporească productivitatea, procesul de mecanizare va cunoaște în acest cincinal, și în cel următor, un ritm ridicat. O sarcină de mare importanță revine în această direcție și inginerilor,

tehnicienilor și proiectanților din cadrul Uzinei mecanice din Timișoara. În aceste zile, ca urmare a întrecerii socialiste ce se desfășoară în cinstea celei de-a 25-a aniversări a proclamării republicii, la uzina timișoreană a fost livrat un nou lot de motoîncărcătoare de 1,6 tone, tip îmbunătățit și adecvat cerințelor unor largi categorii de beneficiari.

eroi fără nimb

S-au împlinit o sută de ani de la nașterea unui diletant de geniu: *Traian Vuia*, inventatorul avionului. A proiectat o mașină de zburat mai grea decât aerul, atunci când o asemenea născocire era decretată de Academia de științe franceză și de competențele ei acreditate o ilustră utopie.

A conceput elicopterele cu o jumătate de veac înainte ca aceste aparate, azi de serie, să fi trecut prin fantezia specialiștilor. Eră de profesie, sau de pregătire universitară, avocat, fără studii ingineresti și fără ifose de inventator. A fost o minte genială, urmărind, în cele mai diferite domenii, doar scopuri nobile. În timpul primului război mondial, a militat pe două fronturi: a contribuit la îmbunătățirea avioanelor de luptă franceze și a adus un cuvânt de îmbărbătare în rindurile ostașilor români din armata austro-ungară, soldați martiri, chemați să-și verse sîngele sub un drapel ce nu era al lor.

În timpul celui de-al doilea război al lumii, la vîrsta senectuții, a intrat în Rezistență, primejduindu-și viața în lupta împotriva naziștilor.

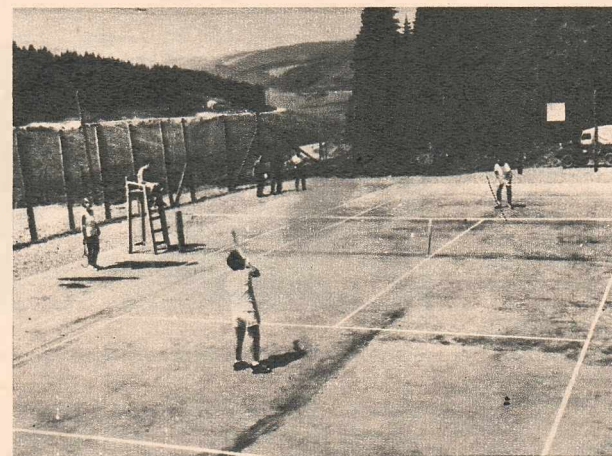
În anul 1950, mistuit de dorul țării care l-a născut s-a întors și a murit acasă.

O viață exemplară, de o tragică determinare: n-a raportat nici victorii grandioase, deși le merita, n-a trăit nici drama eșecurilor fiindcă imaginația sa, de o fabuloasă bogăție, n-a fost pusă din pricina inerției de gândire a contemporanilor la proba practicii. A avut o unică satisfacție, grandioasă și secretă: a trăit să vadă că n-a visat inutil. O asemenea existență, de o asemenea totală devoțiune în serviciul umanității, pune în alți termeni problema raporturilor dintre victorie și eșec. Există marii biruitori ai istoriei, așa cum există celebrii ei înfrinși. Iată însă că alături de ei se impun conștiințelor noastre și alți eroi de o mărime nu mai puțin fascinantă: ignorații de geniu, cărora doar posteritatea le aduce o tardivă răscumpărare. Stau însă și mă gîndesc: nu constituie ei rezerva de energie morală a lumii, n-a mers omenirea înainte prin jertfele lor modeste și neștiute? Dimpotrivă, poate că numim *progres* înaintarea tăcută a omului spre culmile lui năzuite sub imperiul milioanelor și milioanelor de sacrificii anonime făcute de inși fără nimb și de multe ori fără nume, abnegații mărunte și consimțite, dar înscrise cu litere de aur în cronică fără moarte a locuitorilor acestei planete, căreia mai mult decît Terra i-ar fi convenit, poate, un alt nume: Speranța.

activitate intensă

Pe întreg întinsul marelui șantier al sistemului hidroenergetic de pe Lotru se desfășoară o activitate deosebit de intensă. Hotărâți să devanseze termenele de execuție a lucrărilor, oamenii șantierului obțin succese importante printr-o investiție sporită de inteligență, care își găsește expresia în mai buna organizare a muncii, utilizarea cât mai deplină a utilajelor, folosirea mai rațională a forței de muncă ș.a.m.d. Ca urmare, — la Voineasa, Ciungetu, Vidruța, Petrimanu, Galbenu și Polinderu — sarcinile de plan pînă la 23 August au fost depășite cu 5 la sută. În același timp, la barajul de la Vidra lacul de acumulare a atins cu o lună mai devreme cota stabilită pentru demararea probelor, în vreme ce lucrările la conductele care vor conduce apele la hidroagregat sînt încheiate. În aceste zile au fost terminate și lucrările principale ale stației electrice de transformare de 220 kV, ceea ce a creat premisele necesare ca, în cinstea zilei de 23 August, primul agregat al hidrocentralei de pe Lotru să intre în probele premergătoare intrării în funcțiune. Prin aceasta se realizează unul dintre valoroasele angajamente comune ale constructorilor și montorilor șantierului hidroenergetic de pe Lotru.

vidra: teren de tenis betonat!

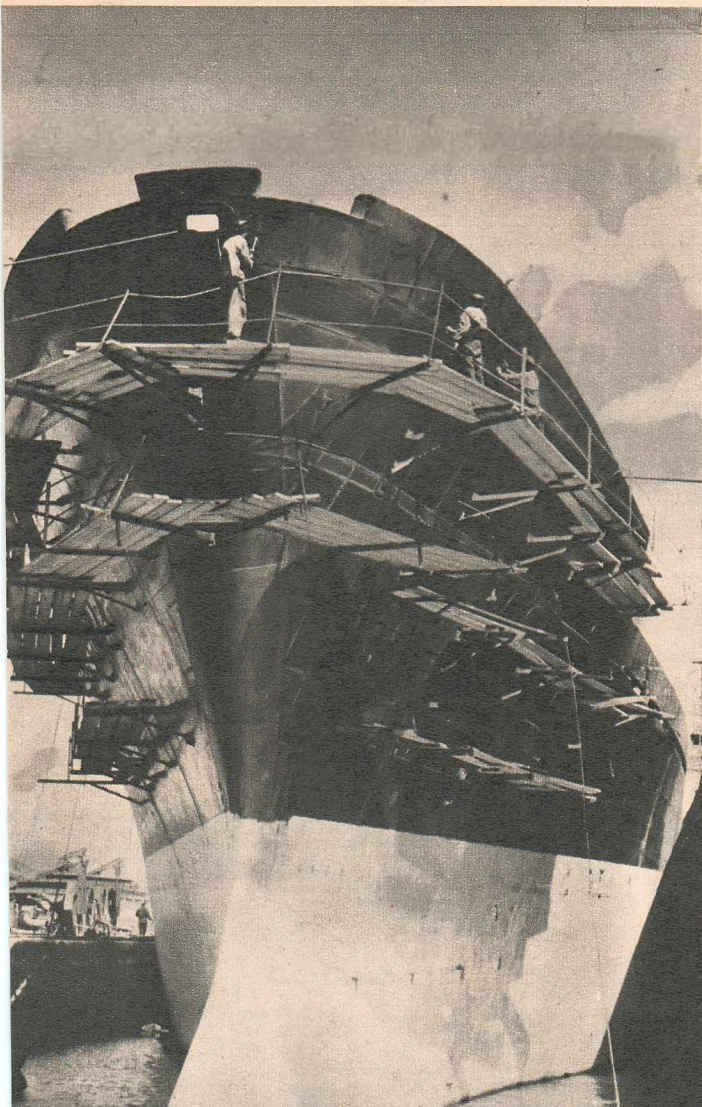
Se pare că nu e cazul să ne îngrijim de viitorul tenisului românesc. Campionii noștri, Năstase și Tiriac, au declanșat o avalanșă de iubitori ai rachetei. Punctul cel mai de sus îl constituie amatorii de tenis din Vidra, care într-un cadru natural încîntător și-au construit un teren propriu de tenis. Noutatea acestei baze sportive nu constă numai în altitudinea la care e situată, — 1 400 m — ci și în faptul că terenul de tenis e betonat! Să se știe că e terenul unor constructori! Nu putem încheia aceste rînduri fără să consemnăm dorința tenismanilor din Vidra, care-i invită pe cei doi campioni în noua stațiune montană la o inaugurare de înaltă clasă.

succesele oțelarilor

La Hunedoara — veche cetate de foc a siderurgiei românești — ziua de 23 August a fost cinstită, ca dealtfel în întreaga țară, cu succese prestigioase, pe măsura renumelui acestui harnic colectiv de muncă. În cadrul întrecerii desfășurate în cinstea sărbătorii naționale și a celei de-a 25-a aniversări a proclamării republicii, colectivul secției întii de furnale a produs, de la începutul lunii acesteia, în medie, zilnic, cîte 80 tone de fontă peste prevederile de plan. Succesul acesta e cu atît mai remarcabil, dacă ținem seama de faptul că toată fonta produsă a fost elaborată cu cocs economisit.

La Galați, — de unde vă prezentăm această fotografie — mezinul siderurgiei noastre, acolo unde doar cu puțin timp în urmă a intrat în funcțiune furnalul de 1 700 metri cubi, bilanțul furnaliștilor e la fel de impresionant: marea sărbătoare a fost întîmpinată cu peste 5 000 tone tablă laminată la rece peste plan și cu 29 milioane lei economii la prețul de cost.

Doă orașe, două colective, două știri. Simbolul tradiției și al avîntului economiei noastre, simbolul hărniciei poporului muncitor care-și cinstește sărbătorile prin fapte.

un răspuns concret

Ziua de 23 August a fost întîmpinată cu noi și importante succese în producție și de constructorii noștri de nave. Astfel, colectivul Șantierului naval din Brăila a lansat la apă primul ceam autopropulsat de 1 500 tone. Acest tip de navă, recent asimilat, are avantajul de a folosi mult mai rațional spațiul de care dispune. Totodată, datorită faptului că motorul este amplasat într-o încăpere situată pe puntea vasului, nava poate fi mai ușor manevrată în ape de mică adîncime. În același timp, datorită gradului înalt de automatizare, comenzile de direcție și viteză se realizează de un singur om. În momentul de față se pregătește lansarea la apă a celui de-al doilea ceam din aceeași serie, iar la începutul lunii septembrie, a celui de-al treilea. De la începutul anului și pînă în prezent, constructorii acestui șantier naval au lansat 32 de nave de diferite tipuri și dimensiuni.

Tot în zilele premergătoare sărbătorii lui 23 August, constructorii de nave de la Galați au lansat la apă un cargou de 7 500 tdw. Datorită organizării superioare a procesului tehnologic și prin ingenioase soluții tehnice aplicate, această operație a fost devansată cu o lună de zile. În afară de scurtarea termenului de construcție, soluțiile tehnologice folosite au îngăduit sporirea capacității de transport a cargoului de la 7 500 tdw la 8 200 tdw, adică cu încă 700 tdw.

Preocuparea novatorie a constructorilor de nave gălățeni și-a găsit expresie și în numeroase perfecționări tehnice, raționalizări și chiar invenții deosebit de valoroase, cum este, de pildă, mașina portabilă, special destinată executării de găuri de dimensiuni mari în spații înguste de lucru.

Succesele constructorilor de nave din țara noastră sînt un răspuns concret la îndemnul Conferinței Naționale a partidului de a îndeplini sarcinile cincinalului înainte de termen.

«O deosebită importanță au introducerea principiului conducerii colective, formarea comitetelor și consiliilor oamenilor muncii, instituționalizarea adunărilor generale — măsuri care au creat cadrul organizatoric corespunzător participării active a maselor de oameni ai muncii la conducerea activității economice, au ridicat pe o treaptă superioară democrația economică muncitorească, socialistă».

(NICOLAE CEAUȘESCU: «Raport la Conferința Națională a Partidului Comunist Român, 19-21 iulie 1972»)

ZILE FIERBINTI

de V. SAVIN — Fotografiiile autorului

Îngăduiți-mi, folosind o parafrază, să consider că anotimpul prin care trecem este o «scurtă vară fierbinte». Scurtă, pentru că avințați entuziaști în întrecere, cei ce muncesc în fabrici, pe ogoare, în întreprinderi și instituții de tot felul au comprimat orele zilelor și ale nopților, dînd în aceleași perioade de timp produse mai multe, mai bune, mai ieftine; au redus trimestrele, realizînd în cîte trei săptămîni producția unei luni întregi; au apropiat cu fiecare zi tot mai mult încheierea înainte de termen a planului anual și deci au creat premisele îndeplinirii angajamentului de a îndeplini cîincinalul înainte de termen.

Dar nu numai scurtă este această vară, ci și fierbinte. Toridă, arzătoare de-a dreptul. Și aceasta nu privind lucrurile doar sub raportul temperaturii marcate de termometru, ci și din punctul de vedere al unei alte temperaturi, ce nu se măsoară în grade și nu se înregistrează de către meteorologi: temperatura sufletească, flacăra puternică ce încălzește sufletele tuturor celor ce muncesc și care în aceste zile, ca urmare a dezbaterilor și hotărîrilor adoptate de Conferința Națională a P.C.R., a atins cote maxime.

Printre locurile în care căldura aceasta poate fi înregistrată la adevăratele ei valori se află și sălile în care, în aceste zile, se desfășoară adunărilor generale ale oamenilor muncii din întreprinderile socialiste.

Cu combativitate și exigență, cu pricepere, competență și, mai ales, cu mult spirit de răspundere, cei ce muncesc dezbate în aceste adunări toate problemele economice, tehnico-stiințifice, administrative și sociale ale întreprinderilor lor. Ei reamintesc mereu că sînt COPROPRIETARI AI MIJLOACELOR DE PRODUCȚIE și acționează în consecință.

Pentru cei care, obosiți după luni și luni de muncă intensă, nu au plecat încă în concediile de odihnă, dezbaterile din aceste adunări generale — deși la rîndul lor solicită eforturi de energie fizică și spirituală — constituie o adevărată cură de reîmprospătare a forțelor morale, de întărire a încrederii în viitorul pe care și-l făuresc cei ce muncesc sub conducerea partidului.

Stenice, generatoare de optimism, aceste adunări generale reprezintă o formă concretă a democrației muncitorești în acțiune.

MÎNDRIA UNEI ÎNTEPRINDERI FRUNTAȘE

«Centrala industrială a bumbacului se mîndrește cu faptul că printre întreprinderile pe care le coordonează se află una ca Filatura românească de bumbac» — a spus în adunarea generală a oamenilor muncii de la F.R.B. tov. ing. Maria Flucșă, directoarea generală a centralei. Iar tov. Marilena Preda, secretară a Comitetului P.C.R. sectorul 3, recomandîndu-ne participarea la această adunare generală, spunea despre textilele de la F.R.B.: «Scrieți despre ele. Merită. Ele sînt eroinele noastre».

Și am fost impresionați de seriozitatea, adîncimea analizei și a ideilor ajutorului de meșter Maria Gherghelaș, a muncitoarei Ioana Raici și a tinerelor muncitoare de la finisaj Vasilica Neacșu și Rada Roznai, a brigadierei Elena Codreanu, a secretarei Comitetului U.T.C., Ioana Naie, a brigadierei Elisabeta Dicu, purtătoare a înaltului titlu de Erou al Muncii Socialiste, și a tuturor celorlalte muncitoare, ca și a muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor care au mai luat cuvîntul în adunarea generală.

Ei au arătat mijloacele prin care Filatura românească de bumbac a reușit, în primul semestru al anului, să dea peste plan 83,2 tone fire, adică mai mult de patru ori propriul angajament de a realiza 20 tone fire peste cifra planificată.

Darea de seamă prezentată de președintele Comitetului oamenilor muncii, tov. Vasile Mihai, director al F.R.B., a subliniat faptul că în fruntea întrecerii, cu cele mai mari realizări, se află filatura de fire cardate. În depășirea cu 2,8% a planului producției globale și cu 2,6% a planului

Aspect de la adunarea generală a oamenilor muncii de la Fabrica de ventilatoare.

producției marfă pe întreaga întreprindere s-au mai distins atelierele de preparații și ring de la unitatea 1 și cel de finisaj de la unitatea 2 — 16 brigăzi și 827 de muncitoare din ambele unități obținînd titlul de evidențiate. A le înșira este o imposibilitate. Dar a trece fără a menționa măcar, printre acestea, numele Eroinei Muncii Socialiste Elisabeta Dicu, al Elenei Lemnar, al Petruței Zlătaru, al Georgetei Dumitrache sau pe cel al inginerului energeticșef Ioan Ene — doar cîteva dintre cele 827 nume ce fac cinste întreprinderii — ar fi o nedreptate.

Adunarea generală de la F.R.B. n-a fost o ședință festivă în care s-au scos în evidență doar succese și s-au reafirmat angajamente, ci a constituit, prin substanța ei, o prețioasă ședință de lucru în care s-au analizat lipsuri și greutăți, în care s-a meditat cu seriozitate asupra acestora, formulîndu-se cu competență propuneri concrete de înlăturare a tot ce îngreuiază mersul înainte.

Atît darea de seamă cît și luările de cuvînt au scos în evidență o serie de deficiențe fără de înlăturarea cărora nu poate fi concepută îndeplinirea angajamentului de realizare a cîincinalului în patru ani și jumătate. Lipsa pieselor de schimb și felul necorespunzător în care se execută reparațiile la mașini în schimburile II și III fac adesea ca utilajele să nu poată fi exploatate la întreaga lor capacitate. Se impun urgente măsuri organizatorice și în primul rînd repartizarea egală în cele trei schimburi — egală și numeric, dar și în ce privește calificarea — a personalului de întreținere.

Reducerea cu numai 5,5 tone bumbac puf la consumul specific constituie o realizare nesatisfăcătoare, sub angajamentul asumat; reducerea la 794,1 lei pentru mia de lei producție marfă a cheltuielilor (deși în perioada corespunzătoare a anului precedent cifra respectivă era de 799 lei), de asemenea nu poate mulțumi pe deplin.

În primul semestru al anului, planul în ce privește calitatea produselor a fost îndeplinit în proporție de 101,7%, neînregistrîndu-se nici o respingere; totuși, o serie de

reclamații din partea beneficiarilor au mai existat.

Comitetul oamenilor muncii a analizat lunar probleme ca cele ale asigurării calității produselor, aprovizionării, sesizărilor și cererilor salariațior, îndeplinirii prevederilor contractului colectiv, disciplinei în muncă ș.a. Cu toate că în fiecare dintre aceste ședințe s-a discutat cu multă seriozitate și s-au propus măsuri cît se poate de concrete, totuși au mai rămas, așa cum am văzut mai sus, lipsuri nelichidate în ce privește calitatea produselor, aprovizionarea cu piese de schimb și materiale ș.a. Nici în ce privește îndeplinirea prevederilor contractului colectiv planul nu a fost întru totul îndeplinit (s-au îndeplinit la termen doar 19 din cele 20 de puncte ale contractului).

Mai grave se prezintă problemele legate de disciplina în producție. În primul semestru s-au înregistrat nu mai puțin de 25 633 ore/om absențe nemotivate și 11 000 ore/om învoiri și concedii fără plată. Dacă la acestea adăugăm sutele de mii de ore/om concedii medicale — și numeroși dintre participanți au arătat că foarte multe certificate de concediu medical, în special cele emise de circumscripțiile sanitare ale comunelor suburbane Dobroești și Pantelimon, sînt acordate de medicii respectivi cu prea multă ușurință — ne dăm lesne seama cîte mașini nu au fost utilizate la capacitatea prevăzută!

Planul pe 1973 prevede sarcini mult sporite, mobilizatoare.

Colectivul acestei întreprinderi fruntașe și-a exprimat hotărîrea nu numai de a îndeplini, ci și de a depăși aceste sarcini de plan, dînd 349 tone fire în plus, realizînd reduceri de costuri de 297 lei de fiecare salariat, crescînd viteza fuselor la mașinile de filat de la 10 700 la 10 732 ture, valorificînd 40 tone deșeuri ca pele, ceea ce înseamnă economisirea a 30 tone bumbac puf etc.

Întru realizarea acestora, măsurile propuse cu spirit de răspundere de adunarea generală constituie cea mai deplină garanție.

PENTRU FOLOSIREA INTENSIVĂ A CAPACITĂȚILOR DE PRODUCȚIE

Fabrica de ventilatoare București este, în felul ei, o întreprindere unică în țară, fiind singura fabrică specializată pe construcția, în exclusivitate, de ventilatoare de uz industrial. Până în urmă cu 4 ani, acest produs nu constituia decât 30% din producția fabricii, grosul reprezentându-l mașinile agricole și alte produse. Cu toate acestea, colectivul s-a adaptat cu ușurință noilor sale sarcini, cărora le face față cu cinste.

În adunarea generală, la care au participat 200 delegați ai oamenilor muncii, s-a arătat că, în aceste condiții, în primul semestru al anului s-a depășit planul producției globale cu 1,9%, cel al producției marfă, cu 5,8%, cel al producției marfă vândută și încasată, cu 8%. Față de perioada corespunzătoare a anului trecut s-au produs cu 10% mai multe ventilatoare. Realizările peste plan însumează în total 876 ventilatoare și piese de schimb pentru ventilatoare în valoare de aproape 3 milioane lei în 6 luni.

În luna mai, în preajma și în cinstea Conferinței Naționale a P.C.R., colectivul și-a dublat angajamentele inițiale de depășire a planului, realizând din aceste angajamente sporite, până la începutul lui august, 44% la producția globală, 82% la producția marfă, 66% la punctul privitor la economiile de metal. Barbu Cristache, Gh. Făsuș, Ionel Constandache și Ion Vitan de la atelierul de debitare, Teofil Dogaru și Ion Gică de la forje și turnătorie, Mihai Orel, Ionel Toma și N. Iliescu de la matrișerie, Constantin Andrei, Constantin Pîrvu, N. Lăzărescu, N. Marin, I. Trăistaru de la atelierul mecanic-șef — iată numele doar a câtorva dintre sutele de muncitori fruntași (și nu i-am mai înșirat pe cei de la lăcătușărie II, montaj, ventilatoare I și II etc.) a căror contribuție a fost hotărâtoare în realizarea acestor succese.

Dar sarcinile de viitor ale colectivului de la F.V.B. sînt mai mari și mai grele.

Planul de măsuri, cuprinzînd 20 de puncte, prevede creșterea cu circa 10% a numărului muncitorilor, acțiuni speciale în vederea calificării lor, generalizarea schimbului II și lărgirea în mare măsură a lucrului și în schimbul III etc.

Mai mulți dintre cei ce au luat cuvîntul au scos în evidență faptul că, în Raportul său la Conferința Națională a P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: «În primul rînd, este necesar să se acționeze cu mai multă fermitate pentru folosirea intensivă a capacităților de producție și încărcarea corespunzătoare a mașinilor și utilajelor».

Or, la F.V.B. sînt în această direcție foarte multe de făcut. Așa cum a subliniat și tov. Dumitru Alecu, muncitor în secția a II-a, în primul semestru s-au înregistrat aproape 15 000 ore/om absențe nemotivate și învoiri. Totalizate, aceste absențe înseamnă o producție de 370 ventilatoare! Dar, a subliniat tov. D. Alecu, în afară de aceste absențe centralizate mai există multe altele, rezultate din faptul că poarta de intrare la terenul de sport învecinat (teren aparținînd Uzinei «Vulcan») permite celor certați cu disciplina să iasă din întreprindere. Alți vorbitori au arătat că prezența în vecinătatea fabricii a bufetului «Argeșelul» constituie o tentație pentru elementele indisciplinate și au cerut închiderea atît a acestei porți, cît și a bufetului în cauză.

«Nici o mașină și nici un utilaj sub randamentul planificat, nici un minut nelucrat» — așa s-a formulat în planul de măsuri adoptat în adunarea generală.

Dar pînă nu se vor lichida actele de indisciplină și, mai ales, pînă nu se va generaliza schimbul II și extinde lucrul în schimbul III, această frumoasă dorință nu va putea fi tradusă în faptă.

La F.V.B. procentul navetiștilor este de 33%—40% din numărul muncitorilor. Inexistența unui cămin în care acești navetiști să poată fi cazați, lipsa unui autobuz care să asigure transportul celor domiciliați în suburbanele din direcția Buda și deficiențele în organizarea transporturilor în comun de către I.T.B. (ultimul autobuz în această direcție pleacă la ora 22 00) îngreuiază rezolvarea problemei.

Sugestiile și propunerile făcute de participanții la adunarea generală, care se adaugă celor 20 de puncte din planul de măsuri propus de comitetul oamenilor muncii, constituie o serioasă premisă a lichidării acestor greutăți.

CÎND PISICA NU-I ACASĂ...

...Nu totdeauna joacă șoarecii pe masă. Dovadă stă felul în care a decurs adunarea generală a împuterniților membrilor Cooperativei de producție «Electrobobinajul» din București. Președintele cooperativei, tov. Haralamb Georgescu, nu a fost prezent la adunarea generală, iar cei 431 de împuterniți aflați de față i-au pus un «absent nemotivat».

Nu știm ce motive l-au împiedicat pe tov. președinte Georgescu să-și amîne sau să-și întrerupă concediul de odihnă pentru a participa la adunare. Nu știm dacă se află la mare sau la munte (secretara domniei-sale, prea discretă, n-a putut — sau n-a vrut! — să ne informeze unde a plecat); cert este că remarcîndu-i-se, dar nesimțîndu-i-se lipsa, faptul îi poate face pe unii cooperatori să se întrebe dacă, treburile mergînd și așa, cooperativa are musai nevoie și de președinte...

Împuterniții au aflat cu acest prilej că în primul semestru al anului s-a realizat, în întreaga cooperativă, o producție marfă în valoare de 73 844 000 lei, depășirea față de aceeași perioadă a anului trecut fiind de aproape 10 milioane lei. Productivitatea muncii a crescut față de aceeași perioadă cu aproape 15%, beneficiile cu 1,6 milioane lei (total beneficii: 24 milioane lei), iar nivelul de cheltuieli la mia de lei producție marfă a scăzut de la 671 la 669 lei.

Deși poate consemna asemenea realizări, totuși cooperativa are grave rămăneri în urmă la unii dintre indicatorii

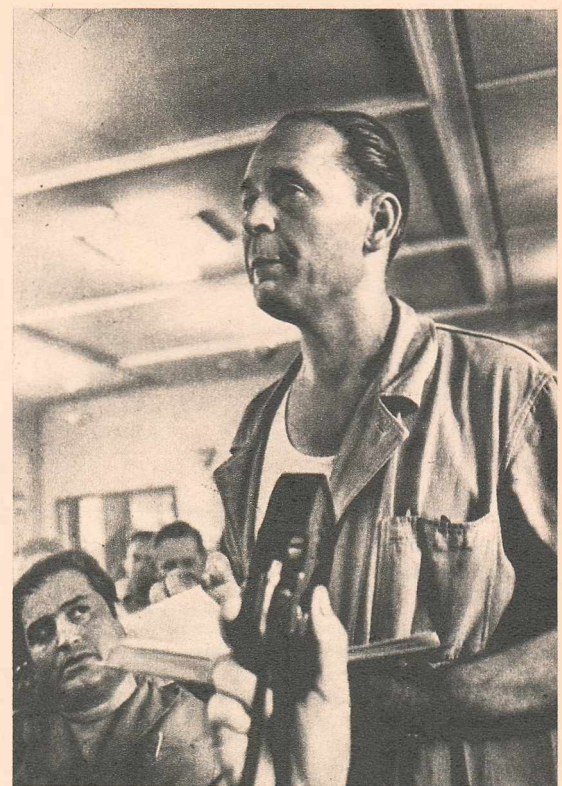

Ion Manea, secretarul comitetului de partid de la Fabrica de ventilatoare: «În anul 1973 vom avea un spor de producție de aproape 6 milioane lei lunar. Nu vom putea realiza sarcinile sporite fără generalizarea schimbului II și lărgirea schimbului III, fără completarea cu încă circa 10% a numărului de salariați ai fabricii, fără calificarea temeinică a celor ce figurează în categoria muncitor în curs de formare».

planului. La producția marfă, în întregul semestru I nu s-au realizat decât 47,35% din plan, la livrările către fondul pieței, 45,9%, iar la încasările din prestările de servicii către populație, doar 25,5%. Sporul de producție în unele unități (ca: II, VI, XI și XIII) s-a obținut îndeosebi prin efectuarea unui mare număr de ore suplimentare (259 600 ore/om în 6 luni pe întreaga cooperativă, cu peste 120 000 ore/om mai mult decât în perioada corespunzătoare a anului trecut). Din cei 1 236 cooperatori existenți la încheierea semestrului, 875 lucrau în schimbul I, numai 333 în schimbul II și doar 28 în schimbul III!

Aceste lipsuri, și altele pe care nu le-am mai menționat, trebuie urgent lichidate. În anul viitor cooperativa va avea de făcut față unor sarcini mult mai mari. Ea va trebui să realizeze numai în 1973, în vederea îndeplinirii în patru ani și jumătate a sarcinilor ce-i revin în cadrul cincinalului, un spor de producție de 26,8 milioane lei, planul prevăzînd o producție marfă de 191,8 milioane lei (cu 24% mai mult decât în 1972).

Analiza posibilităților de îndeplinire a acestor sarcini

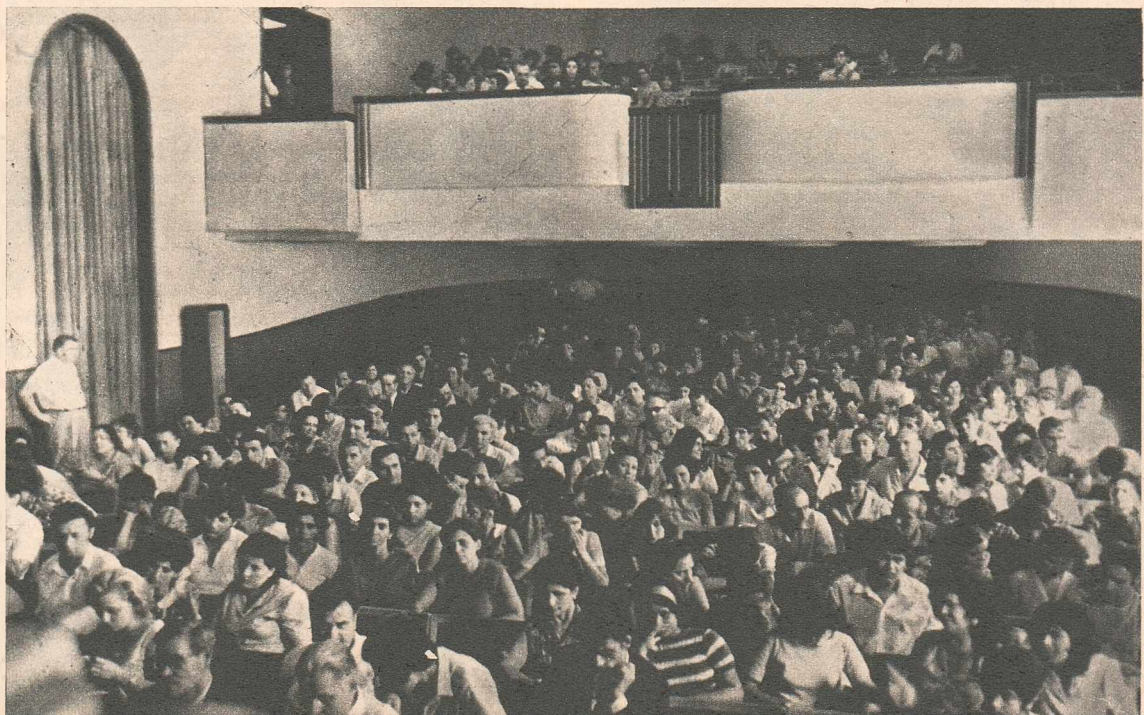

Ion Racicovschi, șeful secției a II-a de la Fabrica de ventilatoare București: «Încălțările de disciplină semnalate în această adunare generală relevă faptul că munca politică dusă în fiecare atelier nu a fost o preocupare a întregului nostru colectiv. Pe viitor să ne îndreptăm atenția în această direcție».

sporite făcută în darea de seamă prezentată, în numele Consiliului cooperativei, de tov. vicepreședinte Th. Drăguț, luările de cuvînt ale maestrului matrișer Constantin Stoicescu, bobinatoarei Maria Nestor, maestrului principal Paul Preda, controlorului tehnic Costache Mureș, maestrului Alexandru Fodi, tehnicianului Ion Buta de la atelierul de prototipuri și ale celorlalți participanți la adunare au stimulat luarea unor noi inițiative, au completat cu noi prevederi planul de măsuri, au scos în evidență numeroase posibilități latente existente încă în această mare unitate a cooperatiei noastre meșteșugărești, fruntașă în ramura sa de producție.

Și meseriașii de la «Electrobobinajul» pot — indiscutabil! — să aducă un important aport la îndeplinirea în patru ani și jumătate a cincinalului. Succesele lor de pînă acum, dar mai ales spiritul critic și autocritic combativ în care au discutat în adunarea lor generală, propunerile făcute cu simțul responsabilității față de cooperativa lor și față de societate — iată garanția faptului că-și vor îndeplini sarcinile.

431 de împuterniți au participat la adunarea generală a Cooperativei de producție «Electrobobinajul».

EXPRESIA UNEI PREOCUPĂRI MAJORE

Fotoreportaj de Traian PROSAN

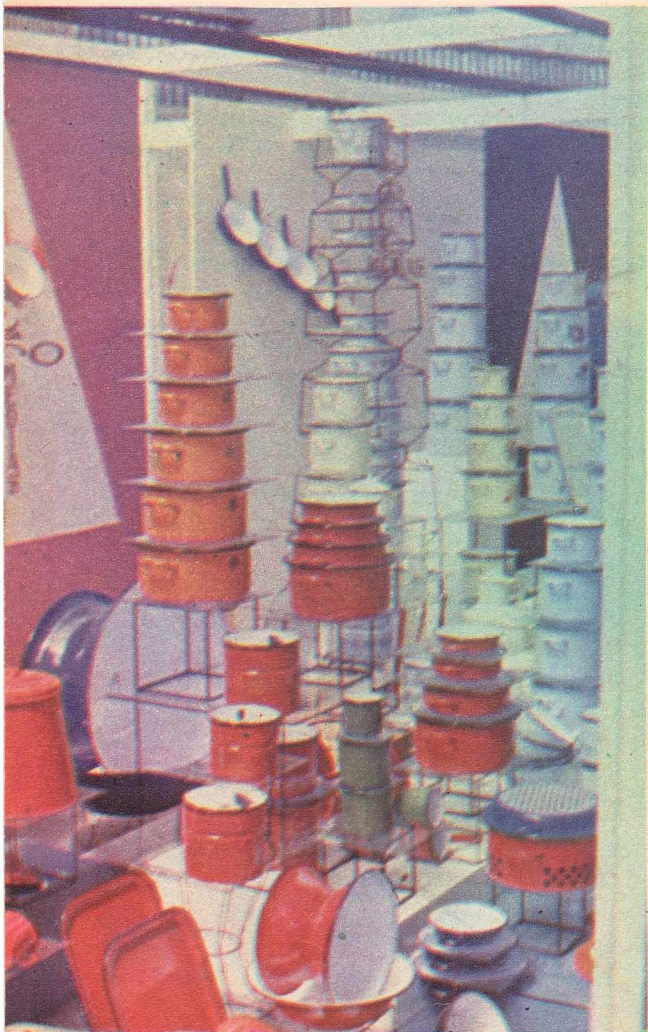
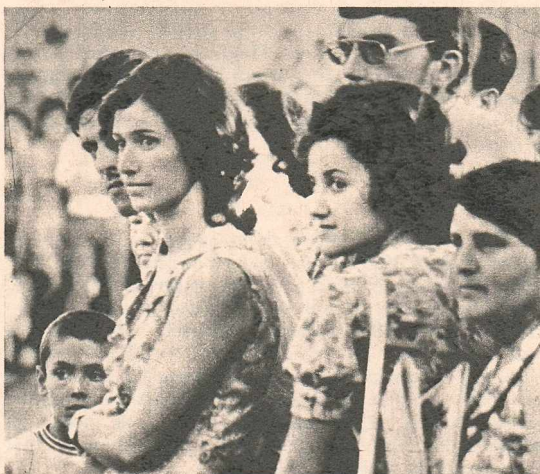
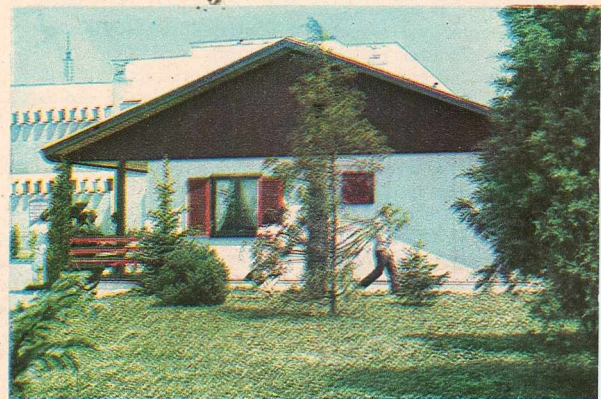
Totul se leagă și se raportează în ultimă instanță cu volumul și calitatea muncii. Așa este cazul și cu nivelul de trai, cu posibilitatea de acces al tuturor oamenilor muncii la o cantitate mai mare de bunuri de consum. Acest lucru logic este firesc însă numai într-o societate socialistă, cum este societatea noastră, unde preocuparea constantă, fundamentală, a partidului este creșterea bunăstării materiale și spirituale a maselor.

De la un an la altul prosperăm, bunăstarea fiecăruia dintre noi crește. Un rol important îl au în această privință creșterea, diversificarea și sporirea calității producției de bunuri de consum, precum și îmbunătățirea continuă a aprovizionării populației de la orașe și sate.

Să ne reamintim câteva date concludente. În anul 1971, volumul mărfurilor vindute prin comerțul socialist a fost cu 9,1% mai mare decât în 1970, iar în primele șase luni ale acestui an volumul este cu 7,8% mai mare decât în perioada corespunzătoare a anului trecut. La Conferința Națională a P.C.R. din iulie, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că pe măsura dezvoltării economiei, a sporirii producției bunurilor de consum, se vor lărgi și desfacerile de mărfuri pe piață. Această coordonată legică s-a concretizat la Conferința Națională prin creșterea unor indicatori de plan destinați să asigure populației într-un timp mai scurt o beneficiere mai substanțială de bunuri de consum. Începând chiar cu anul 1973 s-a stabilit desfacerea unui volum de mărfuri cu două miliarde lei mai mare decât se prevăzuse în planul cincinal. Livrările de mărfuri către fondul pieței vor depăși nivelul din anul 1970 cu 32% la carne și produse de carne, cu 42% la lapte și produse de lapte, cu 13,4% la ulei, cu 21,4% la zahăr, cu 38,5% la confecții, cu 35,3% la tricotate, cu 27,9% la încălțăminte ș.a.m.d.

Deci avem certitudinea că în anul care vine ne vom bucura de un spor de mărfuri mult mai mare decât prevăzusem.

Reamintim aceste date îmbucurătoare acum — prezentând câteva imagini de la Tîrgul de mostre de bunuri de consum, unde putem vedea pe viu o parte din eforturile celor ce muncesc în acest sector al producției de bunuri materiale — pentru a sublinia încă o dată că nu depinde decât de noi înșine, de munca noastră, a tuturor, ca oricare dintre mărfurile realizate, sau care se vor realiza de acum încolo, să fie fără nici o dificultate în casa și pe masa fiecăruia dintre noi.

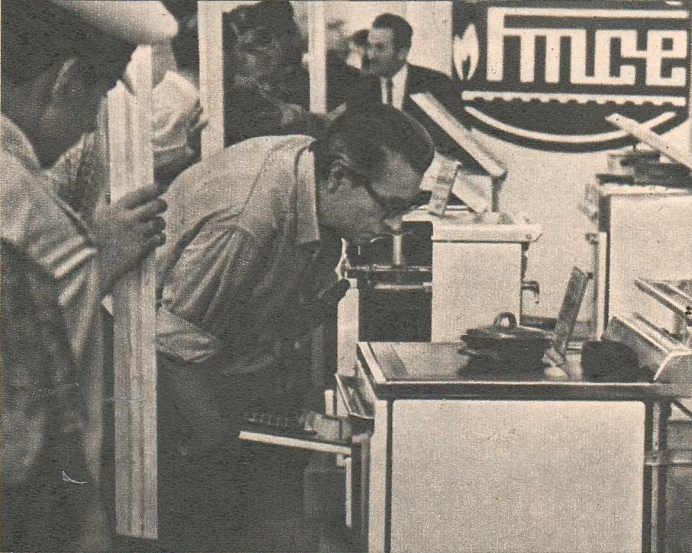

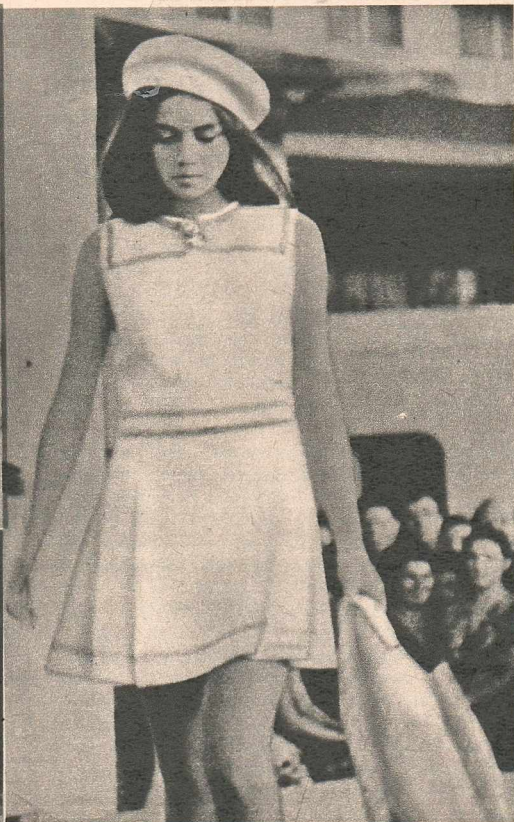

Răspunsul dat de actualul Tîrg de mostre de bunuri de consum este mai mult decît mulțumitor, este încurajător. Sînt expozate, și nu puține la număr, care pot satisface chiar și cele mai exigente și dificile gusturi. Chema-rea din scrisoarea adresată cu prilejul expoziției de anul trecut de secretarul general al partidului oamenilor muncii, inginerilor și tehnicienilor din acest sector de activitate a avut un puternic ecou, s-a concretizat în produse aflate pe piață, în altele, foarte multe la număr, aflate azi în expoziție. Te plimbi printre vizitatori și ascuți cu bucurie, cu mîndrie patrio-lică, exclamațiile de uimire, de înclina- tare... «Uite, domnule, că se poate și la noi!» Și se poate. Atîta timp cit vrem, cit ne străduim să valorificăm cit mai bine condițiile tehnico-mate-riale existente, să nu facem economie de fantezie și talente, se poate. Or, din acest punct de vedere actualul tîrg este un puternic argument. Privirea, evident, nu se poate opri și nu poate analiza, bucată cu bucată, cele aproape 100 000 de exponate. Dar nu există stand, pavilion, întreprindere care să expună și care să nu aibă un număr de produse asupra cărora să te oprești plăcut surprins. Găsești țesături, tricotaje, confecții, încălțăminte, articole de galanterie, marochinărie, blănărie, articole de uz casnic, de sticlărie și ceramică, mobi-lă. Găsești roadele unei agriculturi în plin progres. Găsești aproape totul dacă nu chiar tot ce face trebuință omului și gospodăriei sale. (Dacă aș fi fost organizatorul expoziției aș fi tentat un concurs cu premii pentru obiectele necesare gospodăriei și vie-ții personale omului și care nu se află în expoziție.) Mulțumesc toate aceste exponate? Sigur că da. Dar și această mulțumire ne-o manifestăm într-un fel al nostru, personal. «Dacă se poate atît de bine și frumos, în-seamnă că se poate și mai bine, și mai frumos». Consemnăm ceea ce am realizat ca o culme cucerită și ne ridicăm ochii spre alte piscuri. Pentru aceasta, în cadrul tîrgului au loc sim-pozioane privind producția și desfa-cerea, consfătuiri cu creatorii din industrie, specialiști din comerț, la care dumneata, vizitatorul, ești in-vitat de onoare, observațiile dumitale la demonstrațiile practice cu produse — înregistrate cu toată atenția. Tot dumitale, vizitatorul, și s-au oferit chestionare prin care ești invitat să colaborezi la un larg sondaj ale cărui rezultate finale vor servi adaptării produ-cției la cerințele consumatorilor. Și tot pentru dumneata au fost înflin-tate în 30 de puncte de pe teritoriul tîrgului unități de desfacere a dife-ri-tilor produse.

Sînt toate acestea semne ale înaltei responsabilități cu care muncitorii, inginerii și tehnicienii, toți cei ce ac-ționează în sectorul producției bunuri-or de consum, răspund sarcinilor trasate de partid, se străduiesc să sa-tisfacă cit mai bine nevoile, preten-țiile dumitale, ale cumpărătorului. Ele sînt totodată o strălucită demonstra-ție a capacităților creatoare, a talen-tului și ingeniozității acestor minu-nați oameni care produc pentru noi, pentru nevoile noastre. Îi ascultăm la deschiderea tîrgului pe tovarășul Tamaș Leonida, directorul Fabricii de pălării din Timișoara, prezentîndu-și produsele. Un sortiment bogat («și au ales doar cîteva din cele 200 de bucăți aduse de noi»), unele dintre pălării de o calitate peste care — cu riscul că mă contrazic — personal nu văd ce se mai poate face. El, di-rectorul, vedea. Și vorbea aprins, pas-sional nu de pălăria pe care o avea în mînă, cit despre omul care o va purta, despre mulțumirea și bucuria lui. Și îmi încălzește și astăzi inima conștiin-ța că într-un sector atît de important lucrează astfel de oameni. Și îi mul-țumesc lui și tuturor celorlalți ca el pentru că sînt așa cum sînt; pentru că pun tot ce e mai bun și frumos în substanța lor umană în slujba mulțu-mirii și îndestulării noastre. Și mă mai bucură faptul că încă de pe acum, din zilele tîrgului, unele dintre produsele expuse se și află în magazine. Este un fapt care ne dă certitudinea că încă în acest an rafturile întreprin-derilor noastre comerciale vor găzdui tot ceea ce s-a omologat ca bun, trai-nic, frumos și elegant la expoziție.

EXPRESIA UNEI PREOCUPĂRI MAJORE

UN BOBÎRNAC, O AMINTIRE ȘI O EPIGRAMĂ

de Lascăr SEBASTIAN

Cu mai toate amintirile se întâmplă așa: așteaptă sedimentate în străfundul sufletului și numai un fapt exterior, cât de neînsemnat, cât de vag legat de ele, vine să le scoată la suprafață. Faptul exterior joacă rol de bobîrnac.

Atare bobîrnac, care mi-a trezit amintirea pe care o voi depăna îndată, este apariția recentă a unui volum de *Versuri* ale lui Al. O. Teodoreanu (Păstorel), tipărit de Editura «Minerva». Mai precis: bobîrnacul este doar o frază din «studiul introductiv» semnat de Ion Rotaru. Fraza, referindu-se la Păstorel, sună astfel:

«Era, se zice, un improvizator de mare clasă, și epigramele sale, împărțite cu dărnicie amicilor adunați la un pahar, circula ca un soi de folclor...» etc.

Atît a fost de ajuns. Amintirea a fost declanșată. Și, pare-se, declanșarea s-a produs nu așa, la întâmplare, ci cu un scop precis și nobil: ca să pot demonstra că ceea ce «se zice» despre puterea de improvizare a lui Păstorel nu «se zice» de pomană. Chiar așa este. Demonstrația o voi face cu un catren epigramatic, neștiut pînă acum decît de trei «amici adunați la un pahar», dintre care unul a fost subscrisul. Și nu dau nici o garanție că ceilalți doi își mai amintesc catrenul cu pricina. Mai sigur sînt că l-au uitat. Însă eu sînt în situația explicabilă (*et pour cause!*) de a mi-l aminti perfect, deoarece catrenul, cu pișcătura la adresa altcuiva, îmi face mie deosebită onoare. Nu-i clar?...?

Dar să desfășor amintirea.

Era într-una din nopțile de iarnă ale anului 1934. Ne aflam la restaurantul «Modern» (astăzi Berlin), în jurul aceleiași mese, mai lîngă intrare, directorul de teatru și de scenă Sică Alexandrescu, romancierul Sergiu Dan și cel ce scrie aceste rînduri. Adunarea aceasta trinitară era cu totul întîmplătoare. Niciodată înainte, niciodată după, nu ne-a fost dat să stăm toți trei, și numai noi, la aceeași masă, deși eram cunoștințe vechi și frecventam aceleași lăcașuri destinate indigesturii nu numai a necesităților gastronomice, ci și a celor impuse de setea de comunicare și de conversație. Și comunicam, și conversam. Sică Alexandrescu e inepuizabil și imbatibil în materie de anecdote teatrale. Sergiu Dan, om de spirit atic, mușcător dar cu finețe, nu e specializat: îndrăgește anecdota îndeobște, cu condiția să aibă tîlc și haz. Eu? Hm! Mă bucur de facultatea egoistă de a sta și asculta. Dealtfel, chiar dacă m-aș fi simțit îmboldit să intervin ici și colo, lucrul n-ar fi fost cu puțință. Romancierul, ververs de obicei, căpătase acum o vervă extraordinară. Aproape acaparatoare. Firește, conversația era stropită. Nimeni n-a stat să numere paharele fie date dușcă, fie sorbite cu dichis. Ba de la un moment dat încolo, Sergiu Dan dădea semne precise că, s-o fi voit, tot n-ar fi fost în stare să numere...

Și deodată, după miezul nopții, în restaurant își face apariția Păstorel cu o ceată de amici. Zic: «își face apariția», fiindcă într-adevăr era o apariție. Păstorel purta frac, cloc și pantofi de lac. Pe umeri îi ațirna o pelerină neagră, cu guler de catifea și cu căptușeală albă de mătase. Să juri că intrase în restaurant «contele de Luxemburg». Păstorel purta fracul și pelerina cu o eleganță și o dezinvoltură pe care nu le-am mai văzut decît la trei actori: Max Linder, Leonard și Tony Bulandra. Peseamne, venea de la un dineu simandicos. Cine l-a cunoscut mai de aproape știe că Păstorel era foarte meticolos în ce privește ținuta. Dacă era în frac venind la «Modern», fără doar și poate că n-a mai avut timp să treacă pe acasă să se schimbe. Va fi fost luat pe sus de ceata de amici care erau îmbrăcați «normal». Ceata a luat loc la o masă mai în fund.

De la masa noastră, căreia în trecere autorul *Hronicului măscăriciului Vălătuc* i-a adresat un fugar «bună-seara», Sergiu Dan l-a urmărit îndelung cu privirea. Îi izbise ținuta. «Apariția o socotea, desigur, o «arătare». Și, brusc, păru inspirat. Chemă un picol, îi ceru un petic de hîrtie. Stilou avea. Odată servit, începu să înnegrească hîrtia. Scria un catren satiric în legătură cu «costumația» lui Păstorel. După o bună bucată de vreme, mîntuind de scris, ne-a întins hîrtia, lui Sică și mie, ca să citim catrenul înainte de a-l trimite «împriecatului». Noi ne-am supus și l-am citit. Și, imediat, avu loc între noi un semnificativ schimb de priviri. Romancierul se dovedise, ca epigramist, în carență. Catrenul era lipsit de sare atică. Și ca la comandă, și Sică și eu i-am recomandat frățeste: «Nu zgîndări leul!» Dar nu l-am putut convinge. A chemat din nou pe picol, i-a încredințat catrenul și i-a spus: «Dă hîrtia asta domnului Păstorel». Picolul s-a executat.

De departe, noi am urmărit scena, cu atenție amuzată. Păstorel a citit. L-a întrebat apoi ceva pe picol, întorcîndu-se spre masa noastră. Am dedus că-l întreabă care din noi trei i-a trimis epigrama. Odată informat, Păstorel și-a scos stiloul și, ca să zic așa, a întors foaia și a scris răspunsul pe loc, instantaneu, fulgerător. Picolul ni l-a adus. Răspunsul, și el o epigramă, începe cu un vers din «Glossa» eminesciană. Iată-l:

*Tu te-ntreabă și socote
Și îmi răspunde momentan:
Cînd bea Sebastian cît poate
De ce se-mbată Sergiu Dan?*

Ca martor ocular, jur că totul n-a durat mai mult de cinci minute. N-avem deci de ce ne îndoii de puterea de improvizare a lui Al.O. Teodoreanu zis Păstorel. Mai mult: putem crede și în teribila rapiditate a spiritului său de observație.

Capitala piemonteză sub blazonul FIAT

Correspondență specială din Torino de la Gianfranco BIANCHI
Fotografii de Lidia MILETO

Fără îndoială, când spui Torino gândul îți fuge către FIAT — firmă cunoscută în toată lumea. Unul dintre coloșii industriei mondiale de automobile, FIAT-ul numără 140 000 muncitori și 36 000 funcționari, dintre care cea mai mare parte locuiesc la marginea capitalei piemonteze, în zone ce sînt de asemenea proprietatea uzinelor. Acest monopol capitalist, a cărui pondere în viața social-economică și politică a Italiei s-a făcut simțită în trecut și continuă să se facă simțită și azi, este un adevărat stat în stat sau, mai bine-zis, constituie o parte importantă a statului italian, și guvernul de la Roma nu poate să nu țină seama de existența sa. Iată de pildă, proiectul rețelei de autostrăzi care străbat peninsula de la un capăt la celălalt a transformat Italia — și nu numai din punct de vedere geografic — în mai puțin de zece ani. Realizarea ei poate fi explicată doar prin prezența societății FIAT în viața economică italiană. În Italia nici un proiect, nici măcar cele care privesc construcția de școli, spitale sau locuințe, n-a fost dus la îndeplinire pînă la capăt în timpul prestabilit. Întodeauna, din nu se știe ce motive, cite ceva a împiedicat înlăptuirea în bune condițiuni a planului respectiv. Un singur caz a făcut excepție: acela al construirii autostrăzilor. Acest prim plan autostradal, care se cifra la o sumă de o mie de miliarde de lire italiene, este de altfel unicul proiect pe care statul italian a putut să-l elaboreze și pentru care a reușit să găsească resursele materiale necesare și să obțină aprobări în Cameră și Senat în numai șase luni. Un veritabil record, care din 1958 nu s-a mai repetat.

Că FIAT este un gigant o dovedesc cifrele producției pe 1971. Pe porțile uzinelor torineze și ale celor împrăștiate în alte orașe au ieșit anul trecut 1 586 253 automobile, dintre care 619 081 destinate exportului. În același timp au fost construite în lume 450 000 automobile cu licență FIAT. Uzinele FIAT au realizat totodată 41 939 tractoare, 1 950 000 tone de lingouri, turbine și motoare diesel cu o capacitate totală de 848 mii cai putere, vapoare, diferite locomotive etc. La toate acestea se adaugă investițiile

pentru cercetarea științifică precum și cele din domeniul energiei atomice și al produselor electrotehnice moderne.

Compania FIAT nu este însă reprezentativă doar din punctul de vedere al ponderii sale în economia și politica italiană, ci și din cel al rolului pe care-l joacă pe plan social. La uzinele FIAT se află cea mai importantă concentrare a masei de muncitori din cite există în Italia. În consecință, ceea ce se petrece la FIAT are imediate repercusiuni asupra întregii mișcări sindicale. În 1955, după ani de ciocniri dure, conducerea FIAT-ului reușise să impună o «pace socială» în uzinele sale: mii de muncitori combativi au fost concediați și a fost instaurată o politică de «mînă forte». Această situație a durat pînă în 1962, cînd muncitorii din uzinele torineze ale FIAT-ului au declarat un nou șir de greve în apărarea drepturilor lor. A fost un semnal pentru întreaga clasă muncitoare italiană: era limpede că sosise ora unor schimbări. Și astăzi, muncitorii de la FIAT se află în fruntea luptei; acțiunile lor au un ecou imediat în rîndurile muncitorilor din marile întreprinderi din nord.

Noul val al mișcărilor revendicative de la FIAT se datorează mai multor cauze. Dintre acestea însă cea mai importantă constă în schimbarea intervenită în componența muncitorilor uzinelor, odată cu angajarea a zeci de mii de tineri provenind mai ales din rîndul emigranților din regiunile sudice, cele mai sărace ale țării. Să ajungă la uzinele FIAT din Torino a fost — și continuă să fie — un vis pentru șomerii din sudul Italiei, unde industria e ca și inexistentă, iar agricultura, deseori singura sursă de venit, nu reușește să hrănească populația din cauza existenței proprietății private asupra pămîntului, denumită «absenteistă» pentru că lasă necultivate sute și sute de hectare. În consecință, familii întregi s-au mutat în nordul Italiei sau au luat calea emigrației (îndreptîndu-se mai ales spre R.F.G.). Desigur, ținta cea mai ispititoare în țară o constituie orașul Torino. În general, pentru cel care caută un loc de muncă la FIAT, lucrurile se desfășoară astfel: cel

▲ O firmă care domină nu numai clădirea ce adăpostește sediul central al concernului, ci un întreg oraș.

Curtea interioară a palatului care a fost odinioară reședința familiei regale de Savoia este azi — în capitala automobilului italian — loc de parcare.

Uzinele FIAT din Torino, la ora intrării în schimb; în prim plan, membri ai poliției particulare a acestui concern, prezintă pretutindeni în uzine pentru a asigura «ordinea» și «liniștea socială» — așa cum le concep conducătorii concernului. Prin metodele sale, ea și-a dobîndit ostilitatea declarată a muncitorilor. Rolul său în «buna desfășurare» a activității concernului FIAT a constituit de altfel obiectul a numeroase studii și chiar cărți.

de Ioan GRIGORESCU

week-end (II)

Muncitorii de la FIAT se numără printre forțele muncitorești cele mai combative din Torino. În acțiunile lor se bucură întotdeauna de mișcările de solidaritate ale restului salariaților torinezi; și invers.

ai tînăr din familie se îndreaptă spre marele oraș industrial din nordul Italiei cu ceva bani în buzunar și, odată uns acolo, încearcă să fie angajat în industria de automobile. Între timp, doarme pe unde apucă; în gara din orino, de pildă, zeci de tineri în căutare de lucru dorm fiecare noapte pe băncile sălii de așteptare. În sfîrșit, nd unul găsește un post, își cheamă după un timp la orino restul familiei și pe prietenii care, la rîndul lor, iută o modalitate de a ieși din mizerie. Acest «asalt» asupra orașului a făcut ca Torino să crească vertiginos, nomenul soldîndu-se cu perturbări de ordin urbanistic social. Un singur exemplu: chiriiile sînt aci mai ridicate cît în oricare alt oraș al Italiei, pentru că proprietarii case profită de cererea crescîndă de locuințe. Emigrantul meridional se simte astfel de două ori exploatat: pe de parte în uzină — care i se dezvăluie curînd în toată duritatea ei (ritm de lucru ucigător, «ordinea» impusă de poliția particulară, prezență pretutindeni în încercarea de a intimida pe muncitori și a preîntîmpina orice mișcare revendicativă a acestora) — și pe de altă parte de către proprietarii de case. Toate acestea într-un oraș care n-a rîvît niciodată cu simpatie afluența zecilor de mii de noi niți. Spre deosebire de familiile burgheze, care în fața acestei situații au ales soluția de a se retrage încetul cu încetul spre cartierele elegante din afara orașului, muncirii de la FIAT au adoptat o poziție principială. Pe de o parte au impus conducerea companiei, prin puternicele acțiuni revendicative, măsuri menite să ducă nu numai creșterea salariului și «umanizarea» locului de muncă, și la construirea a aproximativ șase mii de locuințe. Pe de altă parte, deși în 1969 președintele concernului, Gianni Agnelli, declara hotărît în fața comisiei pentru

industrie a Camerei că nu intenționează să ridice uzine în Mezzogiorno, muncitorii au reușit ulterior să impună schimbarea acestei atitudini. Or, construirea unor unități industriale în această zonă contribuie în același timp la îmbunătățirea situației economice a sudului Italiei și la asigurarea unor locuri de muncă stabile pentru populația regiunii.

Faptul că Torino se identifică în bună măsură cu FIAT-ul și oamenii care lucrează aici, apare limpede chiar și călătorului neavizat, la orele cînd pulsul orașului este literalmente imprimat de intrarea și ieșirea din schimb a muncitorilor de la uzinele de automobile. La Torino totul este FIAT, pînă și ziarul local — patronat de concern — care pătrunde în casele torineze cu următorul moto: «Un fapt este ca și nepetrecut dacă nu-l publicăm noi». De fapt însă s-ar putea afirma că fără FIAT Torino ar fi rămas un mare oraș somnolent, construit în stil parizian: străzi largi și șosele drepte străjuite de blocuri dreptunghiulare. Are pînă și un Turn Eiffel — se numește turnul Anonellina, de la numele arhitectului care l-a ridicat în 1863. Este clădirea de zid cea mai înaltă din Europa: are 167 metri înălțime și o turlă din ciment care domină toate construcțiile orașului, de unde se poate admira întreaga panoramă citadină. Piazza Castello este inima istorică a orașului: Torino: în centru se înalță palatul Madama, iar de o parte și de alta palatul Carignano și palatul regal, construite de familia de Savoia în 1600. Și nu e poate lipsit de semnificație pentru acest oraș faptul că vasta curte a palatului regal, cunoscut prin fațadele sale impunătoare, a fost transformată în prezent într-un loc de parcare pentru automobile, majoritatea purtînd blazonul noilor «regi»: regii industriei de automobile FIAT.

A doua probă dintre cele despre care începusem să vorbesc săptămîna trecută este depășirea. Ea impune ecuații și mai savante decît frînarea. Un camion cu remorcă dublă, deplasîndu-se cu o viteză de 80 km pe oră, impune unei mașini de tip Mercedes nu mai puțin de 310 metri pentru a-l depăși. O mașină de 1 300 centimetri cubi are nevoie de 337 metri pentru a efectua o astfel de depășire. O mașină de litraj redus poate solicita pentru o manevră similară o jumătate de kilometru... Și Dumnezeu cu mila dacă între timp nu se ivește ceva din față.

Dar iată că cel mai adeseori se poate să nu se ivească. Cum să nu îi trimiți bolidului tău de masă plastică sau tînichia un gînd de adorare ca celei mai frenetice iubite? Oare gestul nostru de a o dichisi și ferchezui, împodobind-o pe dinăuntru cu păpușele și abțîbilduri, iar pe dinafară cu dungi transversale de «ași», participanți în calitate de spectatori pe la raliuri, nu dovedește numai dragoste?

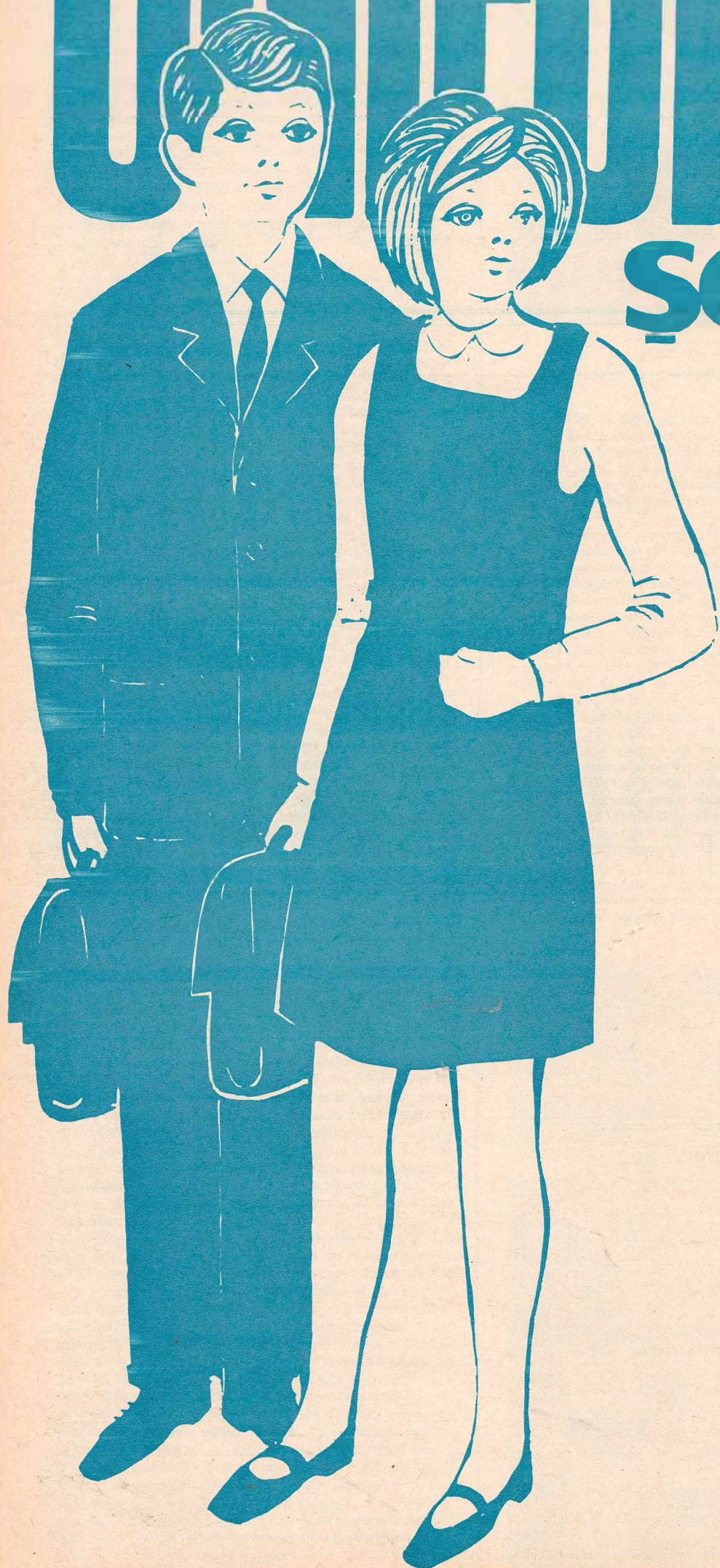
Această dragoste a dus la popularea mijloacelor noastre de locomoție cu o întreagă fermă de pluș și rumeguș menită să ne amintească de cămin, de tandrețe, de copilăria transferată la volan. Păpușica de pe televizor a fost spînzurată de oglînda retrovizoare a parbrizului, ciinele legat altădată de codirila căruței s-a mutat în forma sa metamorfozată de fabricile de jucării pe suportul pentru bagajele mărunte de la geamul din spate, veioza din dormitor s-a insinuat și ea pe unde a putut, cînd în stînga, cînd în dreapta volanului, cînd la spate, ascunsă în ghirlande de flori de masă plastică sau printre ramuri de iederă artificială. Înzorzonarea mașinilor cu astfel de «mascote» este pe cît de înduioșătoare, pe atît de ridicolă. Dar gestul nu pornește decît din dorința umanizării tehnicii, din nevoia omului de a conferi noului său cadru de deplasare ceva din lumea sedentară rămasă în universul închis de-acasă. Totodată însă, aceste «podoabe» ambulante spun cîte ceva prin însăși prezența lor despre lumea spirituală a omului de la volan. Cînd mașina devine un adevărat pom de Crăciun pe roți, cînd interiorul ei este ticsit de perne și pernîțe, de carpete și perdeluțe, cartea de vizită a posesorului ei este divulgată fără nici un echivoc. Desigur, mi se poate da replica cea mai firească: fiecare este liber să se împoțoneze cum vrea și cum îl duce capul, unul își atîrnă la parbriz o tigvă de mort, altul un leopard galben, altul un ciine albastru, care cum dorește și după ce tinjește. Fotografii «șic» din «Cinema», ilustrate, iconițe, amulete și brelocuri, coarne de cerb și păsări împăiate, relicve de pe la agape de pomină, oale și ulcele, etichete de sticle goale și de hoteluri străine prin care n-au dormit niciodată, doar să fie cît mai «frumos», mai «șic», mai altfel decît au alții. «Puneți un tigru în motorul dumneavoastră!» — glăsuiește o reclamă de carburant. «Puneți un Freud în cușca pe roți» — s-ar putea glăsuși în astfel de cazuri, ceva mai la obiect.

Dar ce am eu cu păpușica de la parbriz? Ce mi-a căsunat pe ea, pe bietul cățeluș de masă plastică, pe negresa cîștigată la roata norocului din bilci, pe inofensivele vedete de doi lei, pe pernîță și perdeluță, pe abțîbildul mutat de pe îmbrăcămîntea maculatorului pe parbrizul strălucitor?

Și totuși, un film produs cu concursul unui club automobilistic pentru televiziunea suedeză pe care l-am văzut recent, la Stockholm, demonstrează că inofensiva păpușică de la parbriz poate fi autoarea unor fărâdelegi cutremurătoare. Filmul dovedea fără putință de tăgadă influența balansului continuu al păpușii de la parbriz, în timpul mersului automobilului, asupra subconștientului omului de la volan. La un moment dat, după îndelungate ore de drum, mișcarea ondulatorie a jucăriei spînzurată de oglînda retrovizoare începe să se confunde cu imaginea traversării străzii de către un pieton. Și atunci, dacă reflexele nu mai sînt prompte, dacă trecătorul prudent sau imprudent se suprapune cu paiața de pluș și rumeguș de sub ochii șoferului, păpușica de la parbriz se confundă cu baba hîdă care își șuieră coasa peste șosele gata să secere vieți. «Nevinovatul» de la volan invocă atunci ghinionul.

Oameni buni, nu vă mai întreb dacă mai știți cum arată botul umed și privirea inteligentă a unui cal. Drum de întoarcere spre el nu mai există. Dar trăind cu automobilul, există o singură cale posibilă: cea a rațiunii și a lucidității. Aproape două sute de morți într-un week-end, într-o singură țară, nu este doar ceva ce se petrece la «alții», cu «alții», căci toți au început la fel. Nu vreau să sperii pe nimeni. Știu bine că nici un singur automobilist, citind aceste însemnări, nu va renunța să se mai suie de mine într-o mașină. Nici eu n-am s-o fac. Știu toate acestea, și totuși, și totuși... Orice moarte pe drum este «cealaltă moarte», căci moartea nu este decît ceva ce se petrece cu «alții». Cei ce sînt în volan în mină nu trebuie a fi speriați, ci doar chemați la o luciditate esențială.

UNIFORME ȘCOLARE

**puteți procura din timp
și fără aglomerație!**

PENTRU CLASELE I—VIII

la magazinele: DOI IEPURAȘI din str. Lipsani nr. 22 (uniforme fete) și LUMEA COPILOR, tot din str. Lipsani nr. 69 (uniforme pentru băieți și fete), precum și la magazinele O.C.L. CONFECȚIA din Calea Dudești nr. 44 și Calea Ferentari nr. 72 (uniforme pentru fete și băieți).

PENTRU CLASELE IX—XII

la magazinele: ADOLESCENTUL din str. Lipsani nr. 8 și O.C.L. CONFECȚIA din bd. N. Bălcescu nr. 34 (uniforme pentru fete și băieți).

PENTRU CLASELE I—XII

la magazinele: DIODA din Berceni Sud și O.C.L. CONFECȚIA din Șos. Mihai Bravu nr. 1 (uniforme pentru fete și băieți), la magazinul din Calea Rahovei nr. 385 (uniforme pentru fete) și la cel din Calea Rahovei nr. 387 (pentru băieți).

REȚINEȚI:

La magazinul **FAMILIA** din str. Lipsani nr. 55 găsiți uniforme pentru măsuri excepționale!

ELEVI!

Nu uitați:

**ȚINUTA REGLEMENTARĂ —
UNIFORMA ȘCOLARĂ**

SPORT

palestra

de Victor BĂNCIULESCU

nu sîntem singuri

Nimeni nu crede în tracul actorului, pînă cînd tu însuși nu ești pus în situația de a declama o poezie în public. Nimeni nu crede în febra de concurs a candidatului olimpic, pînă cînd tu însuși nu ajungi pe peronul trenului ce se îndreaptă spre München.

Jocurile Olimpice exercită o puternică atracție pînă și asupra celor mai placizi dintre noi. După date preliminate, aproape un miliard de oameni din 110 țări ale lumii vor putea urmări pe ecranele televizoarelor întrecerile din capitala bavareză. Competițiile olimpice propriu-zise nu durează, la un loc, decît 336 de ore, dar centrul de televiziune de la München și-a propus să transmită emisiuni pe durata a 1 200 de ore. Începe, așadar, marea cursă a tehnicienilor de mass-media. Radioul va informa asupra performanțelor, televiziunea le va arăta, iar presa le va comenta. Din această întrecere, cîștigători vor ieși amatorii de sport.

Jocurile Olimpice nu mai sînt apanajul unui cerc limitat de sportivi sau specialiști. Privirile vor fi îndreptate în aceste zile spre München nu numai de către suporterii, fans, tifosi sau cum le-o mai fi spunînd, ci de către o lume întregă. Marile întreceri olimpice au încetat de a mai fi un eveniment exclusiv sportiv. Olimpiadele au devenit o «problemă socială» de interes general. Întrebați-vă bunica ce este astăzi și dînsa, cu siguranță, nu vă va răspunde că e a zecea zi după Sfînta Marie Mare, ci că azi se inaugurează Jocurile Olimpice. Știe dînsa, de la televizor...

«Les mordus», cum le-au spus francezii celor ce-au prins de-a binelea gustul sportului și cărora noi — pentru că n-am putut să le zicem «apucați» — le-am spus cu inventivitate folclorică «microbiști», adică molipsiți de morbul sportului, pasionații sportului deci nu mai sînt singuri în patima lor. Li se adaugă, în aceste zile olimpice, mase tot mai mari de curioși, din toate mediile, inclusiv cel spiritual-cultural, în așa fel încît se poate vorbi de un nimb al opiniei publice care plutește, foarte aproape, deasupra Jocurilor Olimpice.

În arenele din München și în jur nu se înfruntă doar velleități și virtuți sportive, ci se confruntă problemele lumii olimpice însăși, mari interese financiare și edilitare, parametri variați ai progresului tehnic.

Ce interpretări noi se vor da regulii amatorismului, intruziunii comerțului în sport, controlului antidoping, subtilităților de tehnică sportivă, invențiilor în domeniul materialelor și al stilurilor de execuție? Vom vedea. Ceea ce știm de pe acum este că — printr-un bizar și totodată hazliu joc al sorților — cheltuielile de organizare au egalat anul disputării Olimpiadei: 1972 (adică, firește, un miliard 972 de milioane de mărci vest-germane)! Au contribuit la acoperirea costurilor nu numai statul, landul Bavaria și municipalitatea müncheneză, ci și cascada de inventivitate a organizatorilor, manifestată în trageri la loterie, emiteri de monede speciale, producere de mascote etc., fără a mai vorbi de vînzarea biletelor de intrare la manifestațiile olimpice, de drepturile de televizare și iarăși etc. În ceea ce privește grijile locuitorilor față de viitorul propriului lor oraș, vizitatorul cel mai neavizat poate confirma de pe acum că Münchenul nu are decît de cîștigat de pe urma carnavalului olimpic, infinit mai avantajos decît celebrele Oktoberfesturi bavareze, după care nu rămîn decît butoaie de bere goale și resturi de serpentine pe străzi...

De tehnică, ce să mai vorbim? Numai pentru a aprinde cele patru baterii de reflectoare, montate pe doi piloni înalți de 65 de metri deasupra Stadionului olimpic, și care vor face din noapte zi, va fi nevoie de un șoc de curent electric de 60 000 de volți! Jocurile Olimpice de la München se vor desfășura sub semnul electronicii totale. Există credința că cei ce vor fi la fața locului vor vedea mai puțin din Olimpiadă decît cei de-acasă, așezați confortabil în fața televizoarelor. Ziarisții acreditați sînt feriți de această prejudecată: pe pupitrele lor sînt receptoare TV speciale, cu 12 programe, care le permit la Stadionul olimpic, de pildă, să urmărească în același timp și proba de călărie din parcul castelului Nymphenburg!

Dar cine adastă prea mult la lectura acestor rînduri, riscă să piardă inaugurarea Jocurilor. Autorul n-a avut această intenție...

AȘADAR, ASTĂZI LA MÜNCHEN...

are loc deschiderea celei de-a XX-a ediții a Jocurilor Olimpice moderne. Perioada de antrenamente s-a terminat pentru toată lumea. Inclusiv pentru cei 5 000 de porumbei care-și vor lua astăzi zborul de pe magnificul Stadion olimpic din capitala Bavariei.

... ȘI MÎINE LA BUCUREȘTI

și în celelalte orașe din țară unde are loc cea de-a doua etapă din pasionata întrecere a fotbaliștilor și a fotbalmicrobiștilor. Odată cu noul campionat — pare a spune fotografia — încep și noile dureri de cap. Nu-i așa, Lucescule?

Fotografie de Lucian HUIBAN

LINIILE DE FORȚĂ ALE UNUI FESTIVAL

Karlovy Vary – moment '72

de T. CARANFIL

Ce-ți rămîne dintr-un festival cinematografic?... Frînturi disperate de imagine, năluci ale unor emoții pe care le-ai trăit aievea, învălmășite într-o vagă senzație de incertitudine. Pînă ce impresiile se mai stratifică, ai sentimentul că ai urmărit nu cîteva zeci de filme (patru lung me- traje, zilnic, pe ecranul principal și alte șase în sălile mici ale «bursei» cinematografice, fără a mai pune la socoteală proiecțiile hors-concours din sălile orașului și cele «under-ground» de după miezul nopții...), ci unul singur, un vast spectacol care a ținut două săptămîni încheiate. Spectacol în care, la Karlovy Vary, se înscrie și priveliștea, ivită parcă dintr-un alt secol, a defilărilor agale, printre colonade,

în primul rînd tînăra generație actuală, destinul și năzuințele, rătăcirile și revelațiile ei, căroră le-au fost dedicate cea mai mare parte dintre filmele prezentate. Paradoxal de aproape unele de altele, filmele *Conversația de admitere* (Mrinal Sen — India) și *Sărmana Maria* (Eija Elina Bergholm — Finlanda) au schițat războiul cotidian al omului tînăr cu o realitate socială contradictorie și agresivă. Satira distrugătoare a lui Milos Forman, *Taking-off!*, prezentată hors-concours, filmul cineastului vest-german Eberhard Piepper, *Zoff*, sau cel al canadianului Peter Carter, *Un om de nimic*, au înregistrat cu sensibilitate procesul de alienare a unor adolescenți care se dezmeticesc, fără să-și dea seama cînd,

Utta Hoffman, marea comediantă pe care a confirmat-o filmul «Al treilea».

cu cana fierbinte între degete, în sunetele unei uverturi de Lehar, sau istoria marcată pe pietre comemorative (la hotelul Central a tras în 1936 Aleksei Tolstoi, al cărui personaj Petru cel Mare locuise și el aici, numai ceva mai spre izvoare, într-o clădire care adăpostește astăzi un cinematograful; pe scena teatrului dramatic a filfiit în 1828 bagheta lui Paganini, și nu departe a găsit refugiu poetul polonez Mickiewicz, pe această alee se plimba Beethoven, dincolo Goethe...). Și mai este cealaltă istorie, cea mai recentă a orașului: la hotelul Grand a stat Cesare Zavattini, de pe estrada sălii de spectacole a hotelului Park și-a pornit drumul prin lumea largă faimosul film al lui Romm «Nouă zile dintr-un an», aici și-au primit pentru prima oară consacrarea internațională cineasți astăzi unanim prețuiți ca Jiri Menzel, Liviu Ciulei sau Kenneth Loach.

Dar dincolo de acest tablou general încep să se stratifice — după o sumară meditație — liniile de forță ale momentului cinematografic 1972. Filmele văzute înscriu, în direcțiile lor tematice și estetice, cîteva dintre preocupările acute ale contemporaneității, în cel mai strict înțeles al cuvîntului.

«bătrîni» și epuizați. Interesant prin modul de a pune problema, dezvăluind subtil rădăcinile sociale ale patologiei schizoide ni s-a părut filmul englezului Kenneth Loach, laureat al Marelui premiu al festivalului în ediția sa precedentă. Dealtfel, juriul a apreciat în mod deosebit această tematică, acordînd trei dintre cele patru premii principale unor producții cu atît mai remarcabile cu cît au reușit reale performante de expresivitate. Este vorba despre filmul slovac *Bărbai cumsecade*, de curînd pe ecranele noastre — film în care regizorul Josef Rezuca surprinde procesul formării caracterului într-un colectiv de șantier, *Deraparea*, rod al colaborării regizorului Jan Lomnicki cu colegul său mai tînăr dar deja celebru, Jerzy Skolimovski, în calitate de scenarist, și producția studiourilor DEFA — *Al treilea*. Dacă pelicula poloneză proiectată în premieră mondială la Karlovy Vary reia tema frecventă a tînărului care se aruncă în viață uitînd de răspunderea față de semenii săi și pe care tocmai viața îl va pedepsi fără cruțare, filmul cinematografiei din R.D.G. a surprins prin originalitatea subiectului. *Al treilea* este o comedie de

De nerecunoscut: Harry Belafonte în Buch și predictorul.

un tip special, ca un suris printre lacrimi, care pune în discuție cu finețe, dar fără reticențe, emanciparea în dragoste a femeii contemporane, dreptul ei la inițiativă în alegerea partenerului. Și dacă *Deraparea* impune cu autoritate o nouă vedetă a cinematografilor poloneze, — Jan Englert — actor care îmbină duritatea de factură specială a lui Olbrychski cu subtilitatea în sugestie a regretatului Cybulski, filmul casei DEFA consacră talentul unei mari comediantă, Utta Hoffman, actriță de surprinzătoare resurse.

O altă amplă acoladă a festivalului a fost tema istoriei. Înțeasă însă nu ca pe un trecut îndepărtat evocat pentru însușirile sale spectaculare, ci ca pe o dezbateră încărcată de implicațiile prezentului. Iată de ce excelentul film de montaj *Războiul din Algeria* al francezilor Yves Courrière și Philippe Monier a găsit rezonanță universală, ca o patetică punere în discuție a problemelor fundamentale ale contemporaneității, iată de ce filmul despre un haiduc tunisian, *Leopardul*, sau cel despre o partizană sîrbă, *Fata din munți*, s-au întîlnit în aceeași pledoarie pentru demnitatea omului liber, iată de ce originalul subiect al producției noastre *Moartea lui Ipu* a trezit o emoție mărturisită de participanții la conferința de presă de a doua zi. Istoria veche — istoria colonizării Cubei din filmul încărcat de obsesii al lui Guttierrez Altea, *Lupta cu demonii* (Premiul CIDALC), rechizitoriul împotriva uscăciunii teoretice și intoleranței, a răsunit actual chiar în dialogul său imediat cu o imagine a actualității fierbinți a zilelor noastre, nestratificate încă pe deplin în istorie, precum producția vietnameză *Plaiul natal* sau documentarul chilian *Primul an*. Cineasții nu mai transcriu astăzi pur și simplu o pagină din trecut, ci scormesc în zăcămintul evenimentelor, distilînd caratele semnificative. O evocare a finalului însîngerat al ultimului război devine pentru Kindji Fukasaku și colaboratorul său la scenariu, Kaneto Shindo, prilejul unei satire de o nemiloasă violență la adresa militarismului renăscut, în *Sub semnul Soarelui Răsare*, distinsă cu prestigiosul premiu al «Trandafirului de la Lidice». Un western dinamic, *Buch și predictorul*, amintind în stil de *Buch Cassidy și Sundance Kid*, admirabil jucat de Sidney Poitier (care, cu acest prilej, își face debutul de regizor) și Harry Belafonte, evocînd peregrinările oamenilor de culoare de după războiul de secesiune, bate vizibil la poartă prezentului.

Un bun exemplu al acestei maniere de a înțelege istoria — atît de bun încît a fost distins cu Marele premiu al festivalului — este epopeea cinematografică a lui Daniil Hrabrovički, *Focul împlînzit*. Scenaristul sovietic, care și-a cîștigat celebritatea cu *Cer senin*, a încercat, de astă dată ca regizor, o originală evocare a dezvoltării rachetisticii sovietice, biografică «constructorului principal» al putericei vehicule care străbat acum distanțele cosmice spre Venus și Lună, o vastă secțiune în întreaga istorie a ultimelor decenii. A încercat, de fapt, prea mult pentru un singur film, fie el și de durată dublă. Aglomerarea de motive pe care cineastul a ținut să le aibă «la bord» a frînat înălțimea zborului artistic, împiedicînd filmul să atingă zonele artistice de dincolo de gravitația pămîntului. Dar fiorul tragic al biografiei unui personaj (jucat de Kiril Lavrov), care mistuie de pasiunea

creației sale se regăsește la capătul vieții iremediabil însingurat, fiindcă nu și-a acordat timp pentru a se realiza și pe plan intim, ca și filmări excepționale ca cele de pe cosmodrom, fac din *Focul imblinzit* un spectacol de atracție. Scriitor convertit, și el, la expresia cinematografică, italianul Alberto Bevilacqua a fost distins cu un premiu principal pentru cel de-al doilea film al său, *Dragoste atît de ciudată*. Este o operă complexă, în care decorul fascinant al Parmei devine fundal pentru două epoci și două generații care acționează cu decizie împotriva violentei și a fascismului. Ugo Tognazzi — într-un dublu rol — și Jean Seberg alcătuiesc un cuplu remarcabil de îndrăgostiți care se pregătesc pentru o inevitabilă despărțire. Cu Premiul special al juriului a fost distins filmul bulgarului Metodi Andonov *Cornul caprei*. «Operă istorică originală, îmbogățind tradiția artistică a cinematografului bulgar!» — și-a motivat juriul decizia, și într-adevăr filmul lui Andonov este o stranie evocare a evului mediu, nemilos de brutală și de înaltă ambiție în simbolismul ei.

În afara istoriei și a realității concrete, într-un spațiu abstract și într-o situație limită atît de caracteristice unor creatori ca Miklos Jancso, Judit Elek sau Kezdy Kovacs-Zolt s-a plasat și producția reprezentînd culorile maghiare: *Peisaj mort* de Istvan Gaal. Un exercitiu de stil, elaborat pînă la fotogramă, în care Mari Töröcsik (distinsă cu un premiu de interpretare) acompaniază interesantul debut al tînărului nostru actor de la Teatrul din Tirgu Mureș, Istvan Ferenczi.

Deși asemenea atîtor altor festivaluri din ultimii ani n-a scos la iveală vreo operă care să se impună neîndoielnic prin marea ei rezonanță artistică, ediția 1972 a Festivalului de la Karlovy Vary a adăpostit filme de reală vocație, stimulînd la meditație, trezînd noi idei creatoare și deschizînd drumuri care vor fi valorificate ulterior. În sala de un alb orbitor, cu pereți de sidex, au răsunit în acest august, pentru ultima oară, trompetele vestind nu numai finalul unei ediții a festivalului ci și al unei epoci din istoria sa. Căci în 1974, cea de-a XIX-a reuniune din ospitaliera stațiune boemiană se va muta în ultramoderna clădire a Centrului cultural internațional «Termal», a cărei temerară zveltețe poate fi admirată încă de pe acum. Un hotel de 20 de etaje, un cinematograful uriaș cu 1 200 de locuri, la o înălțime de 65 de metri, alte săli de proiecție și — pentru menținerea condiției fizice a participanților — o... piscină cu apă termală colectată din Sprudel, iată cîțiva indici ai noii construcții. Peste doi ani deci, acest îndrăzneț «building», plasat în partea de jos a orașului, va fi gata să adăpostească proiecțiile, conferințele de presă, întîlnirile și desigur ...can-canurile care dau tîria și farmecul oricărui festival cinematografic de pe glob.

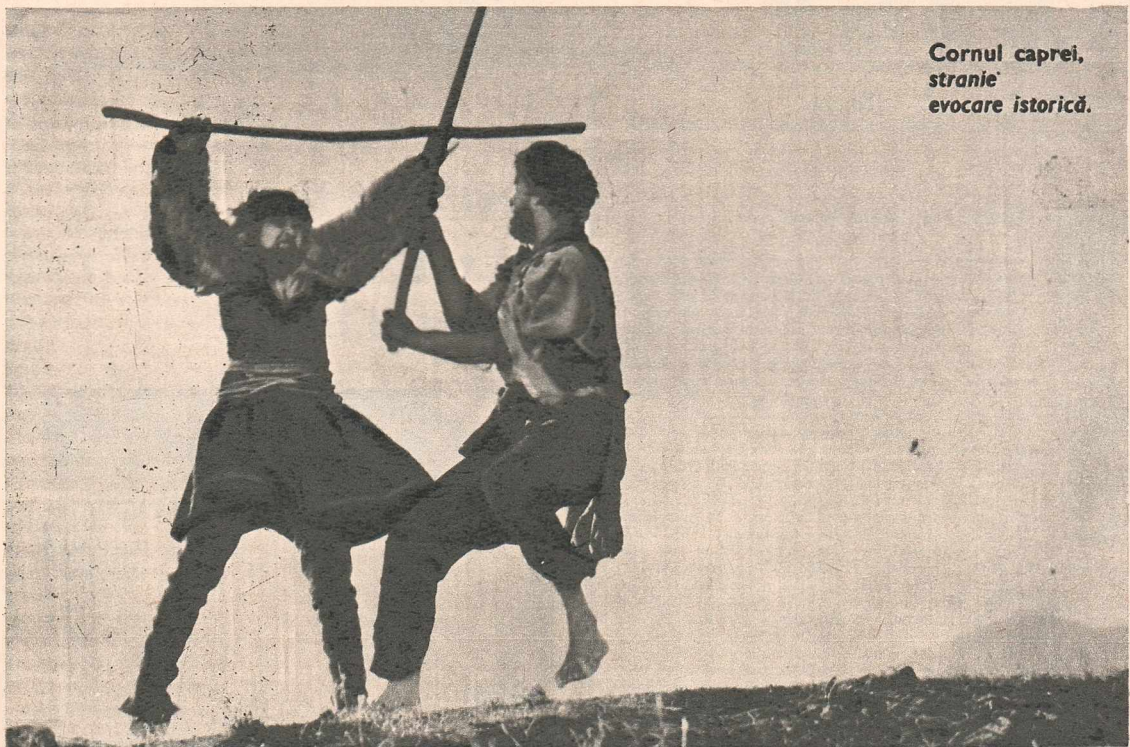
Reședința cinematografică de la Karlovy Vary se pregătește pentru o nouă epocă...

O premieră mondială: Jucătorul, ecranizare de Aleksei Batalov.

Imagine din prologul filmului polonez Deraparea.

Cornul caprei, stranie evocare istorică.

actori și roluri

Ridicat în slăvi de unii, contestat de alții, OMAR SHARIF rămîne, indiscutabil, o vedetă cu farmec personal. Filmul «Călăreții» al lui John Frankenheimer (după romanul lui Joseph Kessel) ne va prilejui în curînd o nouă întîlnire cu interpretul nefericitului îndrăgostit de la Mayerling.

GRIFFITH David Ward

Regizor american de film, scenarist și producător, de origine irlandeză, născut la Kentucky (Crestwood) la 22 ianuarie 1875; mort la Hollywood la 23 iulie 1948. Pionier și inventator, animator și cineast de geniu, rămâne în istoria cinematografului cu meritul de a fi creat și perfecționat aproape întregul alfabet expresiv al celei de-a șaptea arte. Renunță la teatru și se dedică exclusiv filmului, la început ca actor, apoi, după un an, ca regizor, turnând pentru casa Biograph, numai între 1908 și 1913, câteva sute de filme, de la scurt metraje pînă la superproducții istorice, tip *Judith of Bethulia*, de 4 bobine. În aceste filme se găsesc deja precizate toate genurile de film de mai târziu, cu toate liniile lor caracteristice. Cu eforturi artistice și materiale considerabile realizează rînd pe rînd filme de proporții monumentale, ce-și păstrează și azi forța de expresie: *The Birth of a Nation* (Năsterea unei națiuni - 1914/1915), frescă grandioasă (cu toate naivitățile și viziunea

oarecum rasistă, de pe poziții sudiste) a războiului de secesiune din 1861-1866, *Intoleranță* (1915/1916), operă în patru episoade situate în patru epoci și țări diferite: *Nazarineanul*, *Noaptea sf. Bartolomeu*, *Căderea Babilonului* și *Mama și legea*, «episoade ce se întrec către final într-un montaj de o irenezie cvasidemnială» (L. Delluc). Ideea dominantă a filmului era zugrăvirea intoleranței sociale și religioase în patru momente ale istoriei omenirii. Mizanscena abundă în inovații stilistice, iar reconstrucțiile istorice erau de un efect copleșitor. De reținut și realismul episodului modern legat de frământările sociale ale vremii: *Hearts of the World* (1918), dedicat ridicării moralului combatanților în primul război mondial, *Crinul zdrobit* (1919), *Uraganul* (*Way Down East* - 1920) și *Cele două orfeline* (1921), reprezentînd accesul melodramei la clasicism, *One Exciting Night* (1922), *Isn't Life Wonderful?* (1923), *America* (1924), *Sorrows of Satan* (1927), *Drums of Love* (1928), *La Paiva* (1929) și primul (dar ultimul) său film vorbitor: *Abraham Lincoln* (1930), deoarece următorul, *The Struggle* (1931), găsit nesatisfăcător de casa respectivă, nici n-a mai fost prezentat pe ecrane. S-a scris mult despre viața și opera acestui mare cineast. Căci despre ea nu se poate vorbi în câteva rînduri. Ca proporții și importanță ea se confundă cu însăși istoria filmului american.

GRIENKO Nikolai Olimpievici

Actor sovietic de film și teatru, născut în Donbass la 24 iulie 1912. Artist al Poporului din 1964. Cu un talent precoce pentru muzică, se dedică mai târziu artei dramatice și în 1940 este absolvent al Institutului de teatru din Moscova. Angajat ulterior la Teatrul Vahtangov, se remarcă printr-o uimitoare facilități de a ataca orice gen de rol și repertoriul cel mai divers. În cinema se afirmă de la început ca un actor de rafinată tehnică interpretativă, în dramă: *Mașenka* (1942); în filmul muzical: *Opereta* (1947); în filmul social: *Cavalerul stelei de aur* (1951), creație distinsă cu Premiul de Stat, și *Destinul Marinei Vlasenka* (1954); în filmul de actualitate: *Neamul Jurbiniilor* (id.); în satira de epocă: *Chibrul suedez* (id.) etc. În 1957/1959 realizează creația capitală a carierei sale: rolul ofițerului Roșcin din trilogia *Calvarul de A. Tolstoi* (*Surarii*, *Anul 1918*, *Dimineața maiorită*). Va interpreta de asemenea roluri variate în filme ca: *Vint de libertate* (1961), *Bariera necunoscutului* (1962), *Pădurea rusă* (1964), *Mama și mama vitregă* (1965), *Doi ani pe marginea prăpastiei* (1966), *Un an fără pașaport* (id.), *Anna Karenina* (1967), *Iuravșka* (1969), *Fericirea familiei* (id.), *Eu, Francisc Skorina* (1970), *Fericirea Annei* (id.).

GRÜNDGENS Gustav

Actor și regizor german de teatru și film, născut la Dusseldorf la 22 decembrie 1889; mort la 7 octombrie 1963 la Manila. Una dintre marile personalități ale scenei și filmului german de ieri. Glorie a teatrelor germane din anii '20, ca actor și regizor își menține prestigiul și pe ecran, unde după ce debutează într-un rol de compoziție în *Danton* (1920) revine abia după 10 ani, afirmîndu-se în filmul vorbitor ca un remarcabil actor de compoziție sau protagonist al unor filme de înalt nivel artistic. Astfel, după interesante personaje conturate în filme ca: *Va Banque*, *Mona Lisa*, *York, M. (Mörder)*, *Complicele*, *Contesa de Monte-Cristo*, *Liebelei*, *Frumoasele zile din Aranjuez*, *Tunelul*, turnate între 1930 și 1934, semnează personal regia unor filme ca: *Revizorul* (1932), după Gogol, *Printul din Solorca* (1934), și interpretează cu prestanță și rafinament roluri principale în: *Ioana d'Arc* (1935), *Pygmalion* (id.), după Shaw, *O femeie fără importanță* (1936), după O. Wilde, *Friedemann Bach* (1941), poate cel mai bun rol al carierei sale cinematografice. Ca regizor va mai semna printre altele *Căi greșite* (1939), după Effi Briest de Theodor Fontane, model de ecranizare. După război activează mai intens în teatru (în R.F.G.), făcînd doar două incursiuni în film, într-un *Faust* (1960) de o concepție foarte personală (actor și regizor) și în *Paharul cu apă* (id.), după Scribe, în rolul Bolingbroke.

GRÜNE Karl

Regizor austriac de film și teatru, născut la Viena la 22 ianuarie 1890. Autor, actor și regizor de teatru (la Viena) devine, după primul război mondial, regizor de film la Berlin. Își alege subiecte dificile, cu problematică psihologică sau socială, preocupat în egală măsură de crearea unei atmosfere. După câteva filme în stilul vremii: *Menschen in Ketten* (1919), *Die Nacht ohne Morgen* (1921), *Der Graf von Charolais* (1922), *Schlagende Wetter* (1922/1923), *Der stärkste Trieb* (1923), realizează capodopera sa *Die Strasse* (*Strada* - 1923), lucrare imbinînd armonios naturalismul literar cu expresionismul (în decoruri și joc), pe baza unui scenariu scris de Carl Mayer (decanul autorilor germani de film). Pe aceeași linie a școlii realiste, K.G. realizează în continuare opere semnificative ca: *Komödianten* (1924), *Eifersucht* (1925), *Arabella* (id.), *Frații Schellenberg* (1926), *Am Rande der Welt* (1927). Din 1928 se dedică unor somptuoase reconstrucții istorice, romănțate sau cvasidocumentare, ca: *Regina Luiza*, *Cavalerul d'Eon*, *Katharina Knie* și, mai ales, *Waterloo*, continuare a epopeii napoleoniene începute de Abel Gance (utilizînd uneori și procedeul său, al ecranului triplu). La apariția vorbitorului se adaptează cu greu noii estetici și tehnici sale speciale. Turnează rar: un singur film în Germania: *Casa galbenă* (1931), apoi, stabilit în Anglia, câteva filme onorabile ca: *Abdul Hamid* (1935), *Dragoste sub arme* (1936), *Pogliacci* (1937), film în culori, *Prisoner of Corbal* (1939) etc. Își va continua activitatea ca producător.

CARTEA DE FILM

FILME DE NEUITAT

D. I. SUCHIANU CONSTANTIN POPESCU

EDITURA MERIDIANE

Ca orice mare cineast, D.I. Suchianu (căci asta este domnia-sa, un mare cineast care nu și-a făcut timp să realizeze și filme «de-adevăratelea») se bate la tot pasul pentru câteva idei fundamentale, «obsesii» cum zic criticii, dar știu că nu-i place nici cuvîntul ca atare, nici persoanele care se înfruptă din el. Una dintre aceste idei care, nu mă îndoiesc, a deschis capul unor generații întregi, le-a făcut să vadă altfel filmele, este aceea a «momentelor de frumusețe», a «scenelor-cheie» de care, dacă știm să ne apropiem, devenim coautori activi ai spectacolului.

Ca orice adevărat îndrăgostit de cinematograful, adică bolnav pe toată viața, Constantin Popescu nu conține atașamentul față de această artă fără grija înfrigurată de a nu pierde pe drum nimic din ceea ce însoțește istoria filmului, de la ieșirea lui în lume pînă departe.

Din înfîlțirea acestor două pasiuni s-a născut o carte insolită, volumul de față, «o antologie activă» cum aflăm că, pe bună dreptate, a numit-o Charles Fond.

Autorii propun revederea acelor filme care și-au cucerit dreptul de a se instala într-un colț al memoriei noastre, filme care nu sînt toate, neapărat, capodopere ori hotărîtoare pentru destinul cinematografului, dar care au încorporat în ele «concentrate de frumusețe și adevăr» greu de uitat, secvențe care deschid căile de acces către miracolul filmului, în jurul cărora ne putem învîrți de zeci de ori cu convingerea că vom descoperi noi sugestii, alte înțelesuri, alte «povestiri-bis», cum le numește maestrul Suchianu. «Noaptea Sfîntului Silvestru», «Crucișătorul Potiomkin», «Oameni și măști», «Infidelele», «My Fair Lady», «Pădurea spînzuraților» — am ales câteva titluri absolut la întîmplare — și alte vreo câteva zeci de filme, aparținînd unor epoci și categorii foarte diferite, sînt repovestite cu voluptatea binecunoscută a profesorului Suchianu, în fața căreia singura atitudine cinstită ar fi să intri într-o sală și să vezi filmul a zecea oară. Amplu «dosar» ce însoțește fiecare operă nu este menit să înfățișeze doar un spectacol al criticii de film, așa cum, cu dragătoasă maliție, declară autorii în prefață. Extrasele din comentariile apărute de-a lungul vremii, mărturiile, amănuntele legate de soarta, filmelor nu sînt înșiruite pedant și obiectivist, ci montate într-un cadru din care nu lipsesc reflecțiile personale, atitudinea proprie. «Fișa științifică» se transformă astfel și ea într-o altă «povestire-bis». Desigur, autorii nu evită «prilejul unor judecăți polemice», — încă din prefață sîntem avertizați — dar nu cred că există posibilitatea unei replici, oricît de mult am iubi, să zicem, «La dolce vita», care în «antologia afectivă» ce ni se propune nu ocupă chiar un loc de preț. Nu putem polemiza pentru că dinșii nu au scris de fapt o carte sau o culegere de articole intitulate «Filme de neuitat», ci au făcut un film în coproducție. Iar ceilalți critici, cel puțin la ora de față, nu au la activ decît volume, cronici, studii, monografii etc.

Magda MIHĂILESCU

cei cărora le datorăm cîte ceva

Facem cunoștință, săptămînal, cu cei mai diverși oameni. Eroii anonimi, li se spune. Dar ei sînt, de fapt, toți laolaltă, o imensă conștiință. Conștiința țării. Cu simplitate, firesc, deloc intimidată de numeroasele aparate și microfoane care îi înconjoară, ne explică ceea ce fac, ce gîndesc, adesea în termeni greu de înțeles pentru noi, mai puțin familiarizați cu anumite profesii. Dar chiar în alfabetul acela indescifrabil uneori, descoperim, înainte de orice, o valoare morală. E greu să reținem datele de producție, modificările nesizabile ale perfecționării unei mașini sau ale unui aparat oarecare. Dar înregistrăm continua și ascendentă modificare a gradului de responsabilitate a celor care produc zilnic bunurile materiale.

Senzaționalul nu trebuie căutat numai în faptele ieșite din comun. Mult mai palpantă mi se pare această explozie de conștiință colectivă și care își găsește expresie în dragostea și pasiunea cu care zeci de mii de oameni gîndesc și creează pentru o nouă treaptă de civilizație a țării.

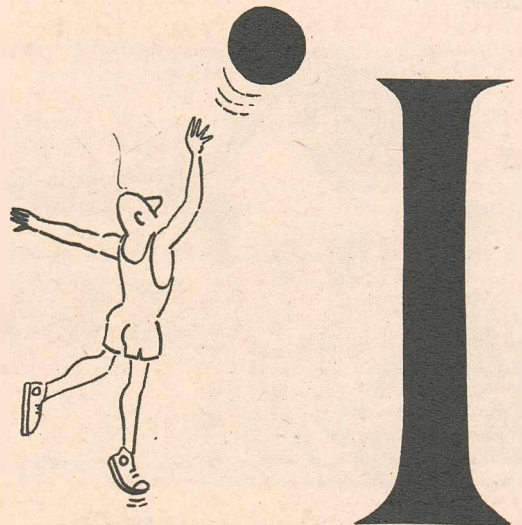
Anonimatul lor e o metaforă insidioasă și de speculație publicistică. Ei reprezintă o masă de personalități distincte. Cît de impresionantă e descoperirea aceasta zilnică, a celor mai feluriti oameni. Cît de mulți cunoaștem acum, din cei cărora le datorăm cîte ceva din tot ceea ce ne înconjoară.

Poate că nu întotdeauna cadrul pentru dialog trebuie să fie, neapărat, «locul de producție», mașina, tabloul de comandă. Un efort de regie ne-ar putea oferi și alte ipostaze, transmisii în direct de la dezbateri, de la discuții. Adică acolo unde nu se schimbă numai fraze succinate și se înfruntă opinii, se spun lucruri mai «pe șleau», se critică neajunsuri, se lansează idei îndrăznețe. Acolo unde conștiința socialistă e în plină acțiune, operează direct și revelator.

Contactul cotidian cu tot felul de inovatori, specialiști, organizatori de producție surprinde și prin dezinvoltura cu care aceștia își exprimă ideile.

Ceea ce nu întotdeauna se poate spune și despre «persoane mai simandicoase», dar care nu ridică ochii de pe textul pe care îl au în față. (Greu asimilabilă expunerea rece, într-un limbaj dinainte constituit.)

Oamenii de care pomeneam, eroii așa-zisi anonimi, au spontaneitatea cunoașterii perfecte a muncii, a meseriei pe care o fac, și-și exprimă părerile cu acea însuflețire caracteristică celor inițiați. Chiar cu o anume voluptate. E doar creația lor, e gîndirea lor încorporată acolo. Și voluptatea se transmite, ne învăluie, ne face curioși și interesați și vrem să adăugăm acestei enciclopedii vii, mereu și mereu alții.

Zizi Șerban:

«nu mi-am tras niciodată publicul pe sfoară...»

de Sanda FAUR

— Mă aflu aici, la dumneata, dragă Zizi Șerban, ca să-ți smulg mărturisiri. Dar am să încep prin a-ți face eu una: am fost la «Trăsnițul meu drag» de două ori (nu-i întotdeauna ușoară meseria de cronicar, nu-i așa?) și de fiecare dată, în finalul cupletului dumitale «Milionara», ai lăcrimat. A lăcrimat și vecinul din dreapta mea, a lăcrimat și vecina din stînga. Nu mai contează cum a reacționat subsemnata... Contează că ai reușit să faci din public ce ai vrut: două vorbe, și gata zîmbetul. Trei vorbe, și gata lacrima. Care e taina dumitale, Zizi Șerban, cum faci de izbutești să-ți învîrți spectatorii pe degete?

— Vrei adevărul adevărat? Și te pome-nești că vrei să și-l scrii? Mă rog, treaba dumitale. Ei bine, nu fac nimic. Mai bine-zis, fac cum îmi vine. Cum simt. În cupletul ăsta mă adresez milionului meu de spectatori, strîns de-a lungul a treizeci și șase de ani de teatru bătuți, uite chiar mai ieri, la 22 august...

— Ai atins chiar milionul?

— Milionul e doar așa, un cuvînt, stick-wort, o cifră rotundă: să sune bine în cuplet. De fapt au fost vreo două milioane și jumătate, dacă ar fi să socotim ca lumea. Dar nu asta contează. Șașa Georgescu mi-a adunat niște bucățele din cupletele mele de succes și mă silește în fiecare seară să mă bag prin amintirile mele: nu-i ușor cînd ai 50 de ani, și te pregătești să ieși la pensie peste alți doi, să-ți amintești cum ai fost la 18 ani... Iar la urmă, cînd mulțumesc publicului meu, cel care de fapt m-a făcut și m-a recunoscut ca artistă, plîng de-a binelea, fără nici o făcătura actoricească: îi sînt cu adevărat recunoscătoare. Îmi vine de fiecare dată să îmbrățișez sala asta întunecoasă, în care sclipesc sute și sute de ochi, cu privirile pironite spre mine, și care răspund întotdeauna emoției mele... Ei, nu chiar întotdeauna, am mai avut eu și eșecuri: mai ales atunci cînd cupletele au vrut să mă facă alta decît ceea ce sînt.

— Și care ești dumneata cea adevărată?

— O fată de suflet, cum se spune. Nu prea deșteaptă și nici cu prea multă școală. Dar cu inima caldă — acum rîd sincer, acum plîng tot sincer: ca pe scenă, și în viață. Și, poate, oleacă simpatică: eu îl cred pe omul din sală, el mă crede pe mine, și jucăm împreună, fără să ne tragem pe sfoară. Pe mine nu m-a plăcut niciodată coconetul subțire, cu nasul pe sus și cu fumuri, pe mine m-au iubit muncitorii și studenții: nu sînt tipul vamp, prost îmbrăcată pe scenă am fost de cînd mă știu...

— De ce, Zizi Șerban?

— Păi, mai întii că eram lungă, slăbănoagă și băiețoasă, deci cam greu de dat un fason; pe urmă eram și eu tare nepricepută și pe deasupra modestă: ce-mi scoteau de pe la vechituri, aia îmbrăcam pe scenă. Dar nici nu-mi prea păsa. Vezi, eu mă piep-tân așa, cu modelul ăsta, mai de cînd mă știu: și eram s-o pățesc din cauza lui, pentru că lui dom' Tănase nu-i plăceau nici bretonul, nici lațele...

— Și totuși, după trei ani de «corp de balet» te-a făcut cupletistă, așa, cu breton, și lațe, și fără multă școală, și cu un cap mai înaltă ca celelalte «bibilici». Parcă așa cînti în cupletul dumitale din actualul spectacol: «Noi sintem bibilicie...»

— Avea ochi dom' director, ochi și ureche muzicală. Pe mine m-a primit foarte greu în trupa lui, și numai de nevoie, cînd i s-a îmbolnăvit o «bibilică» (era vorba de înscenarea unei fabule cu animale a lui La Fontaine), și m-a luat din dudul grădinei «Cărăbuș»: mă cocotam acolo în fiecare seară să văd spectacolul. Aveam 14 ani și

făcusem vreo doi ani de școală în baletul Operei, dar nu-mi plăcea clasicul, mă plic-tiseam să mă tot salt finuț pe poante. Mie îmi plăceau dansurile iuți, focoase, excentrice, așa, mai pe firea mea, mie îmi plăcea la revistă. Dar tata, să mă omoare: ce să caute o fată cinstită de ofițer la un teatru cu femei dezgolate, că noi eram trei surori — eu mijlocia — și toate crescute cu sfințenie, ca la noi, în Moldova.

— Remarcam tocmai ce puternic accent moldovenesc ai păstrat...

— Cu toate că noi trăim în București de cînd aveam 8 ani și l-a mutat pe tata, cu manutanța, de la Bacău. Și eu și surorile mele — stăm și azi toate împreună, în aceeași casă cu mama — nu ne stîlcim noi limba numai așa, s-o dăm pe muntenește... Iar lui dom' director, — c-așa-i spuneam noi lui Tănase — moldovean și el, din Vașlui, i-a plăcut de vorba mea. M-a-ntrebat ce știu să fac, am tras eu un spagat și două battement-uri, l-a pus pe Dendrino să mă-ncerce la pian, am cîntat după ureche și cu vocea a doua (că la partea doua sînt bună și notele nu le știu nici acum) «La fereastra unde doarme o pisică». «Merge» — a zis directorul. Și a făcut un rînd de «bibilici» lungi: cu mine, Fedora Gambero, Florica Trestian, Valerica Cevie. Mai tîrziu mi-a dat să fac pe «Gogulică» și pe «Zozo», pe care-i cînt și acum în «Trăsnițul meu drag»... Pepiniera lui Tănase a fost întotdeauna baletul: de acolo l-a scos și pe Radu Zaharescu, și pe Colea Răutu, și pe maestrul nostru de balet de acum, pe Sandu Fayer.

— Cum lucra Tănase cu artiștii, cum își construia spectacolele, cum își conducea trupa? Oftăm de dor și acum, de multe ori, cu gîndul la revistele lui curajoase și fastuoase, pe care, din păcate, nu le-am apucat mulți dintre noi.

— Să te fi ferit Domnul de mînia lui dom' director: pentru el scena era sfîntă și trebuia s-o respecti, pe ea și publicul din sală, ca pe Dumnezeu. Ne-a cărat Tănase cu bacul peste Dunăre să jucăm în sate de lipoveni, ne-a dus cu carul cu boi, pe noi și decorurile, prin toate văgăunile țării, nu-i oraș sau sat să nu-l fi bătut cu el, am jucat prin școli, prin cazărmi, prin spitale, ne-a dus și la Istanbul și la Cairo, și peste tot ne cerea să jucăm la fel de bine. Țin minte că am jucat o dată și în Hușul dumitale, în sala cinematografului dat cu bradolină pe jos, jucam cu lămpi de gaz, iar scena era mică și nu încăpeam în ea: «Intrați toți și strîngeți-vă bine unul în altul, nu dați din mîini, dar să fiți toți nouăzeci pe scenă, să vadă omul care a plătit biletul c-a venit toată trupa».

— Spuneai că era neînduplecat...

— Stătea în culise, înainte de-ai veni rîndul, și te urmărea: nu cumva să te puf-nească risul, — că noi eram tinerele și ne mai venea să rîdem sau să vorbim uneori — dar nici să stai ca la înmormîntare. Munceam cu toții — și el în frunte — cînd eram în preajma premierei, ca robii: trei săptămîni nu știam ce-i casă, ce-i masă. Coana Virginia, nevasta dumnealui, ne plătea la toate baletistele — că noi eram mai sărăcuțe — cite un «Herdan» (o chiftea cu pireu de la prăvălia din colț) și așa munceam pînă amețeam. Dar cu plăcere. Erau reviste grozave: ne scriau texte Cristodulo, Stroe și Vasilache, Staicovici, și spuneam acolo oful omului din stal și făceam mare succes. Tănase avea un curaj nebun: ne-a pus odată, nouă, fetelor din balet, niște capete-măști ale tuturor politicianilor zilei și el spunea textele, și pe urmă i-a invitat în lojă pe toți cei pe care-i imitam. Nouă ne-a cam tremurat inima, unii s-au supărat, alții nu,

dar revista a mers mai departe...

— Se muncea mai mult ca astăzi la revistă?

— Uneori. Și acum se dă cîteodată la noi, la teatru, în brînci, dar pe urmă șezi degeaba de te-apucă uritul. La Tănase însă, nu aveai timp să răsufli: la 4—5 luni schimbam revista. Dădeam premiera, stăteam oleacă, și gata, alte repetiții. Ce crezi că degeaba sînt plină de reumatisme? Fermea-ful rece pe spinarea înfierbîntată, schimbă încălțările, acum reci, acum încălzite de picioare, acum altele reci, joci în săli înghețate, joci în grădini pe ploaie, toate astea lasă urme, nu glumă...

(Nu pot să nu notez aici, fie și în paranteză, că interviul acesta vesel Zizi Șerban mi l-a dat stînd în pat, prinsă de o cumplită criză de spondiloză, între o infiltrație și alta cu novocaină. Și totuși în aceeași seară — una din aceste seri de august în care a plouat cu găleata — Zizi Șerban s-a sculat din pat și a jucat în grădina Boema, în fața spectatorilor care se strîngeau zgribuliți

sub prelată, fără a se îndura să părăsească scaunele: «Am jucat parcă mai bine ca întotdeauna, așa țeapănă cum eram. Mi-era milă de oamenii aceia care stăteau pentru noi în umezeală și frig și-am vrut să-i fac să uite vremea, să nu le pară rău c-au venit la teatru».)

— Spune-mi te rog, Zizi Șerban, viața de culise a revistei nu te-a influențat în nici un fel?

— Eu cred că omul moare cu caracterul cu care se naște. Sigur, îl mai schimbă oleacă cei din jur, dar el tot el rămîne. Eu am fost bună și sinceră și așa am rămas. Nu mi-au plăcut birfele, n-am suferit cearta. Sînt măritată de 22 de ani cu același bărbat, îl știi cred, e director de producție la noi în teatru, Renato Giordani, și iubesc de 22 de ani același bărbat. Am împlinit 50 de ani și tot lătoasă și bretonata ma piep-tân. Șic la îmbrăcăminte tot n-am reușit să capăt. Stau cu surorile și mama, ca și în copilărie, și ca și atunci îmi place să fac bine oamenilor. Cînd am avut un ban, nu l-am ținut numai pentru mine. Dar nici cînd n-am avut n-am tremurat pentru el. Stroe, care m-a ajutat mult să mă formez ca om și ca actriță, mi-a cunoscut firea și m-a împins să fiu și pe scenă eu însămi, să nu mă falsific. Asta sînt: cine m-a plăcut m-a iubit, cine nu, degeaba...

— Și nu ai avut ambiții, dorințe neîmplinite, insatisfacții?

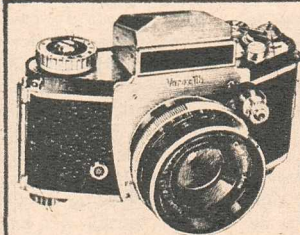
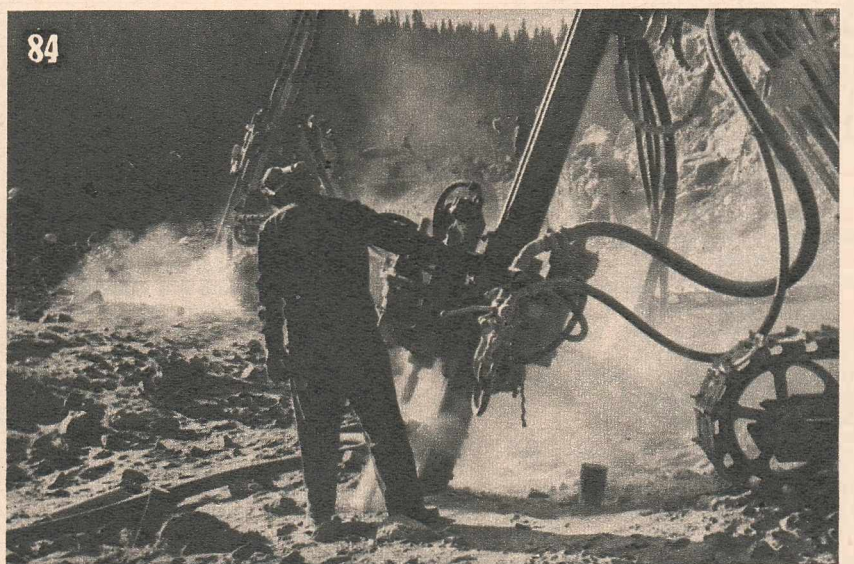
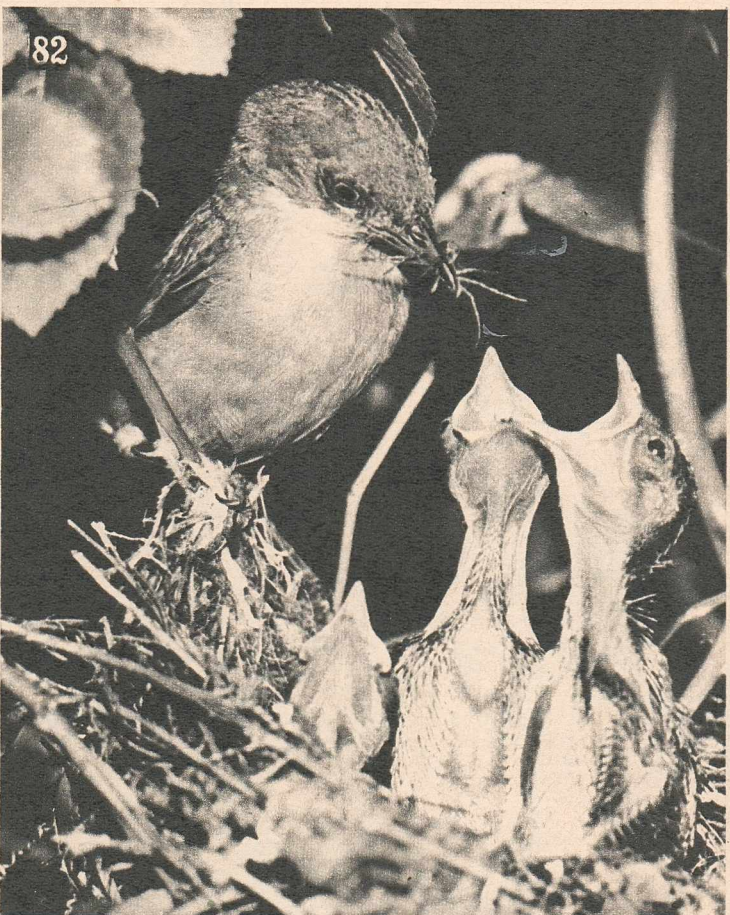
— Ce om pe lumea asta poate zice că e complet mulțumit de el și de viața lui? Mi-ar fi plăcut să fiu mai instruită, să fiu mai isteată, să mă ajut și cu cultura nu numai cu instinctul artistic. Dar ce să faci, se mai împacă omul și cu cusururile lui.

— Îi convine, cred, atunci cînd are farmecul, și spontaneitatea, și hazul natural ale lui Zizi Șerban. Dar, ce-i drept, însușirile acestea nu se întîlnesc chiar pe toate drumurile și pe toate scenele, draga mea...

cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

- 81) Sărutul soarelui
Marin NĂSTASE — Galați
- 82) În familie
Szombath ZOLTAN — Tg. Mures
- 83) Pardon, n-am vrut...
Nicolae EBERLEN — Arad
- 84) În carieră
Roland W. ZINK — Voineasa

concurusul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
citorului

poșta concurșului

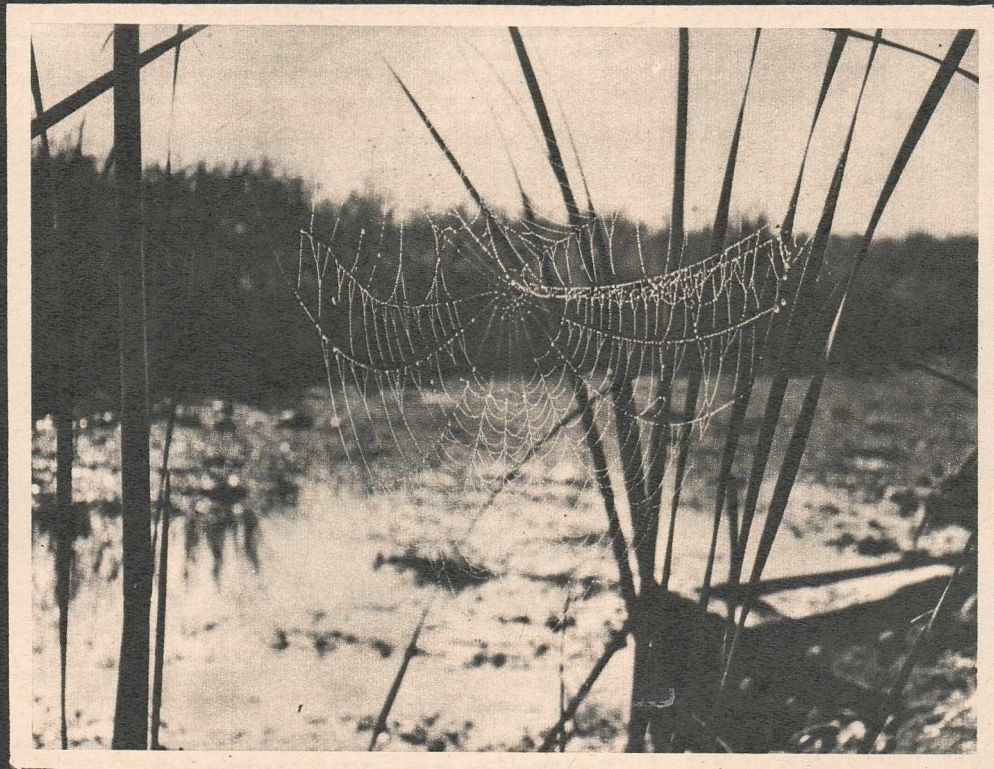
Andrei Maximov — Galați (și alți participanți). Vă rugăm stăruitor să nu mai lipiți cupoanele ci să le prindeți cu un ac sau cu o agrafă, sau pur și simplu să le introduceți în plic.

Bodrogi Gheorghe — Cluj. 1) Intrucit regulamentul nu stabilește vreun număr limită de fotografii, puteți trimite... cîte vă lasă inima. 2) Legenda este textul care însoțește fotografia și pe care îl vedeți publicat odată cu ea în revistă. 3) «Virste» nu este lipsit de calitate dar fotomontajul nu este admis în concurs.

I Cohn — Oradea. 1) Sugestia dv. cu privire la sporirea numărului de fotografii, pe care să le publicăm eventual într-un «supliment», este inaplicabilă din mai multe motive. 2) Nici propunerea de a restitui fotografiile nepublicate nu poate fi luată în considerație; analogia cu expoziția de artă fotografică nu stă în picioare, în cazul nostru aplicându-se uzanțele din presă.

Silviu Micle — Sighet. Iată-ne din nou «în dialog». Așadar: 1) Ne pare foarte rău că dorința dv. de transfer a abonamentului nu s-a putut

realiza. Sintem însă, în această împrejurare, deopotrivă de vinovați (sau de nevinovați) ca și dv. La data cînd ne-ați sesizat, abonamentul dv. era deja operat în scriptele P.T.T.R. Încercați totuși să ajungeți la o înțelegere cu organele de difuzare din localitate. 2) Din pricina creșterii numărului de participanți la desemnarea cîștigătorilor concursului am fost siliți să renunțăm la publicarea unor liste cam prea lungi în raport cu necesitățile noastre de spațiu.

REZULTATUL CONCURȘULUI cea mai frumoasă FOTOGRAFIE PE LUNA IULIE

Cititorii s-au pronunțat pentru această frumoasă țesătură de argint pe fundalul de smîrcuri. Așadar, cîștigătorul concursului pe luna iulie este ȘTEFAN KÖRÖSSY din Constanța cu «Colier» (fotografia nr. 62, Flacăra nr. 30 din 22 iulie). Au obținut un număr de aprecieri sensibil apropiat de cîștigător: Maxim Constantin din Havirna, Botoșani, cu «Mama gîscă» (fotografia nr. 58, Flacăra nr. 29 din 15 iulie); Gheorghe Iancu din Satu Mare

cu «La prășit» (fotografia nr. 49, Flacăra nr. 27 din 1 iulie); Nicu Dan Gelep din Craiova cu «Curiozitate» (fotografia nr. 60, Flacăra nr. 29 din 15 iulie); Ing. Aurel Duța din Petroșani cu «În Deltă» (fotografia nr. 68, Flacăra nr. 31 din 29 iulie).

Prin tragere la sorți a cîștigat un abonament pe trei luni la revista «Flacăra» cititorul nostru Ion Tașcă din București, Calea Dorobanților nr. 51, sectorul 1.

EDUCAREA ACCESIBILITĂȚII

de Henri WALD

Accesibilitatea este un proces educabil. Ea nu depinde numai de creator, ci și de public.

Contactul oamenilor cu creațiile culturii nu este «imediat», ci «mediat». Chiar legăturile lor cu natura sînt din ce în ce mai mijlocite: hrana a devenit mîncare, adăpostul a devenit casă, pieile și blănurile cu care își acopereau trupurile au devenit îmbrăcăminte, pînă și aerul pe care îl respirau a devenit condiționat... Toate sînt creații prin care omul s-a transformat dintr-o ființă naturală într-una culturală. Toate sînt lucruri care realizează idei, care unesc materia cu spiritul, care dau lumii o anumită însemnătate umană. Și dacă creațiile cer creatorilor un anume talent pentru a descoperi adevărul, ele cer și publicului o anume pricepere pentru a ajunge la înțelesul lor. Spre deosebire de operele mediocre, capodoperele sînt accesibile tuturor, dar nu tuturor sînt *la fel* de accesibile. Depinde de pregătirea fiecăruia. Fără nici o pregătire, nimeni nu poate descifra *codul* în care se materializează mesajul unei opere. Orice operă de cultură are două dimensiuni: una sensibilă, cu care publicul vine în contact direct, și cealaltă inteligibilă, la care publicul trebuie să ajungă. Valoarea unei opere nu este epuizată de dimensiunea ei sensibilă, de cod, de semnificativ, ci de ambele ei dimensiuni. Mai ales că cea de-a doua dimensiune — înțelesul, mesajul, semnificația — nu rămîne aceeași, ci evoluează, se schimbă, se îmbogățește... Altfel, Shakespeare n-ar putea fi mereu contemporan... Încercările unor autori contemporani de a «elibera» arta de orice semnificație nu au dus la opere nesemnificative, ci la lucrări cu «antisemnificații». Așa au apărut anti-teatrul, antiromanul, antipictura, antimuzica...

Istoria culturii este procesul prin care crește distanța dintre dimensiunea care se «percepe» și cea care nu se poate decît «pricepe». Creșterea «cîmpului spiritual» care se formează între cele două dimensiuni constitutive ale oricărei opere măsoară, de fapt, amplificarea puterii noastre cognitive și practice asupra mediului înconjurător. Imaginea totemică semăna mai mult cu animalul totemizat decît portretele lui Picasso cu modelele sale. Însă, de la început, arta a fost mai puțin o «descriere» a naturii și mai mult o «transcriere» a atitudinii umane față de ea. Cu vremea, în mod firesc, mesajul a devenit din ce în ce mai profund și codul a devenit din ce în ce mai rafinat.

Părerea că orice mesaj poate fi comunicat prin orice cod, că se poate spune același lucru și altfel, mai pe înțelesul tuturor, se sprijină pe o veche prejudecată: anterioritatea mesajului față de cod. Se crede că autorului îi vine ideea «nuda» și abia după aceea o «înzorzonează» pînă cînd nu mai înțelege nimeni nimic. Se poate întîmpla și așa, dar aceasta înseamnă să se confunde arta cu impostura. În realitate, codul participă nemijlocit la însăși cristalizarea mesajului, în clocotul trăirii autentice a actului de creație. Adevăratul artist nu cifrează un mesaj banal printr-un cod inutil de complicat, ci își comunică originalitatea atitudinii sale prin sunete și imagini care «bat odată cu ideea», cum spunea Tudor Arghezi. Chiar dacă opera nu iese dintr-o dată gata din mîntea și mîinile autorului, el nu mai face altceva decît să ajusteze expresia pe corpul ideii.

În concepția noastră marxistă despre lume, realist trebuie să fie mesajul, nu codul. Este realist mesajul a cărui forță intelectuală și emoțională mișcă oamenii în direcția în care se dezvoltă însăși societatea; este antirealist mesajul care îi abate pe oameni din drumul istoriei. Realismul nu înseamnă oglindirea și acceptarea realității, ci lupta pentru a transforma ceea ce este în ceea ce poate și trebuie să fie. Realismul este o atitudine militantă, critică și nu apologetică, față de realitate.

Gradul de realism al unei opere este determinat nu de gradul în care codul oglindește aspectele sensibile ale realității, ci de gradul în care mesajul reflectă esențialul din realitate. Complexul fonetic «om» nu oglindește nici o trăsătură sensibilă a oamenilor și tocmai de aceea a permis formarea și comunicarea conceptului de «om». Fantoma tatălui din «Hamlet» nu este realistă, dar mesajul pe care îl exprimă este. Stoparea acțiunii în teatrul contemporan este nerealistă, dar intenția de a provoca înălțarea de la senzorial la rațional este realistă. Reciproca nu este însă adevărată: nu orice cod nerealist exprimă un mesaj realist. Există și artă antirealistă.

În fiecare epocă, distanța dintre percepție și concepție este alta. Cînd distanța este mai mare decît puterea de înțelegere a contemporanilor, opera este ermetică. Cînd distanța este mai mică, opera este banală. Numai creatorii adevărați reușesc să realizeze în operele lor *distanța contemporană maximă*. Publicul trebuie să fie însă din ce în ce mai educat pentru a fi în stare să «decodeze» mesajele din ce în ce mai adînci ale culturii contemporane. Marx spunea că «dacă vrei să te bucuri de artă, trebuie să fii un om cu cultură artistică». (Manuscris de 1844, Paris, E.S., 1963, p. 123.)

Este adevărat că nu tot ce e greu de înțeles este neapărat profund, însă cu cit o idee este mai profundă, cu atît este ea mai greu de înțeles. Cultura înaintează însă nu prin micșorarea distanței dintre ceea ce e accesibil simțurilor și ceea ce e accesibil doar intelectului, ci prin sporirea capacității oamenilor de a o străbate. Oamenii nu pot transforma fenomenele dacă nu le cunosc esența și apropierea de esențe din ce în ce mai adînci înseamnă îndepărtare din ce în ce mai mare de fenomene.

Accesibilitatea este puțința crescîndă a publicului de a străbate distanța mereu mai mare dintre semnificativ și semnificația comunicate de creatori.

cu iglu

Mai zilele trecute — ca orice om care se respectă — mi-am făcut drum, pret de câteva ceasuri, prin Tîrgul de mostre. Mai puțin amator de cele ale îmbrăcămintei sau ale încălțărilor, m-am învîrtit mai mult pe la mobile, zăbovind prin fața sufrageriilor, cîntărind din ochi mesele, scaunele, spre a-mi imagina cum s-ar simți la ele amicii mei sfînd și hul-păvind fel și fel de bucate bibilite cu trudă de subsemnatul. Am mai intrat și pe la pavilionul industriei alimentare unde mi s-a lungit nasul — ca și anul trecut — la țuica haiducească, la cîrnății aceia afumați și țepeni de uscați, la vinurile de Corcova și la niște șalăi barosani care se răcoreau imperturbabili în refrigeratoare. M-am ținut tare și-am ieșit la aer curat; iar cînd am cîntărit-o la dreapta, l-am văzut. Stătea cuminte, proaspăt terchezuit, cu coperișul potrivit nonșalant și îl chema IGLU. Ce mai încolo și încoace, îmi plăcu. Și simpatic, și confortabil, și ieftin.

Ce legătură are, veți întreba, iglu-ul făcut de argeșeni și rubrica gastronomică? Păi are! Pentru că cine-și face un iglu trebuie să-și cumpere și un grătar din cele prezentate la tîrg.

Pe urmă, avînd iglu și un grătar pe-alături, ei? ce spuneți?... Faci o fleicuță la grătar, o mesteci, o stropești cu un sprîi rece și stai la umbră în iglu. Sau ieși din iglu, perpelești un pui și iar în iglu ș.a.m.d. Dar ca să pregătești ceva la grătar nu-i chiar așa de simplu. D-aia vă dau câteva sfaturi, așa, din filotimie. Mai întîi trebuie să știți să alegeți bine carnea, să fie de prima calitate și proaspătă. De prima calitate înseamnă (cînd e vorba de vacă, porc sau berbec) carnea din părțile musculoase dorsale ale patru-pedului respectiv, adică: mușchiul file, mușchiulețul, vrăbioarele, antricoatele sau cotletele, carne de la capac etc. A fi proaspătă nu înseamnă să folosești carnea din animalul asasinat cu două ceasuri înainte, ci trebuie avut grijă ca aceasta să stea măcar două-trei zile la frigider, să se așeze, altminteri îi tare. Odată chestia asta lămurită, pentru ca friptura la grătar să vă iasă bună, trebuie să vă hotărîți de la început cum vreți să fie: mai crudă, în sînge, mustoasă sau bine friptă. Or, aici, sînt o serie de smecherii legate de grosimea cărnii, de cît este de încins jarul și de timpul cît trebuie să stea pe grătar. Curată cibernetică. La computerul meu gastronomic am următoarele patru fișe perforate de sprijin, care conțin parametri pe categorii și gusturi:

Pentru friptură mai crudă: la grosimea de 1 cm, jar foarte puternic, cîte 30 secunde pe fiecare parte; la 2 cm, jar puternic, cîte 50 secunde pe fiecare parte; la 3 cm, jar puternic, cîte un minut pe fiecare parte.

Pentru friptură în sînge: la 1 cm grosime, jar foarte puternic, 50 secunde pe fiecare parte; la 2 cm, jar, puternic, 70 secunde pe fiecare parte; la 3 cm, jar puternic, cîte 1 minut și jumătate pe fiecare parte.

Pentru friptură mustoasă: la 1 cm grosime, jar puternic, un minut pe fiecare parte; la 2 cm, jar puternic, un minut și jumătate pe fiecare parte; la 3 cm, jar potrivit, 2 minute și jumătate pe fiecare parte.

Pentru carne bine friptă: la o grosime de 1 cm, jar puternic, cîte 2 minute pe fiecare parte; la 2 cm, jar potrivit, cîte 3 minute pe fiecare parte; la 3 cm, jar molcom, cîte 4 minute pe fiecare parte.

După cum vedeți, v-ar trebui o riglă gradată și un cronometru, dar sper să vă descurcați, la început, cu ochiometrul și o pendulă. Reușita vine totdeauna după unul sau mai multe insuccese.

Să nu vă întrebați acum ce fac cei care nu au iglu, pentru că recomandările vor continua data viitoare.

P.P. NAȘU

BĂILE HERCULANE ACUM 150 DE ANI

Miraculoasele izvoare calde de pe Valea Cernei au fost descoperite de către romani în timpul expediției lor împotriva dacilor (105-106). Romanii au făcut primele captări și primele instalații de băi, care au devenit stabilimentele de ape sfînte ale lui Hercule de la Mehadia. Printre urmele lăsate de romani în acele locuri se află și unele inscripții votive, prin care bolnavii vindecați aduc mulțumiri zeilor. În secolul al XVIII-lea, Băile Herculane au luat o nouă dezvoltare, iar la începutul secolului al XIX-lea deveniseră cunoscute în toată Europa. O stampă, pe care o reproducem din albumul «DONAU-ANSICHTEN» al lui Iacob Alt, ne înfățișează ctădirile băilor așa cum erau acum o sută și cincizeci de ani. Trăsura cu doi cai, pe care o vedem în stampă, nu venea de la gară. — inexistentă atunci — ci de departe, de la zeci și sute de kilometri, aducînd bolnavii încrezători în eficacitatea apelor minerale calde, folosite pentru băi.

DOAMNA CU CĂTELUL...

...în versiune italiană. Umbrela canină a fost expusă la un tîrg al noutăților din Milano. Proprietarele de căței cu umbrelă sînt însă sfătuite să poarte ciorapi mai groși, — ca cei din fotografie — rezistenți la inevitabilele frecări de laelele animalului, căruia umbrela i-a restrîns aria de învîrtire în jurul cozii.

PREMIUL I PENTRU BIGI-BIGI

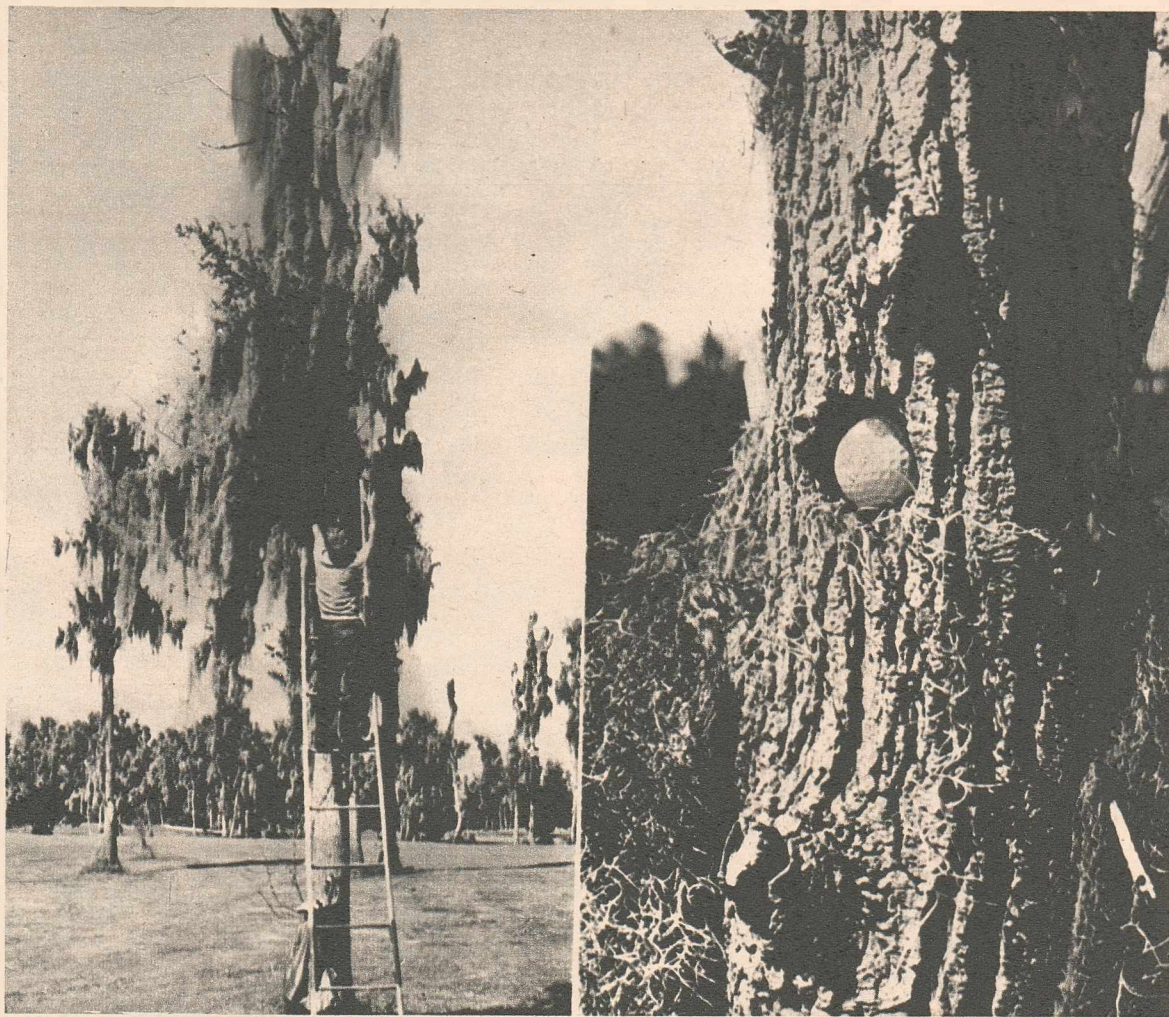
Elevii unei școli cu caracter internațional din Hamburg au participat recent la un tradițional concurs de artă culinară special organizat în timpul vacanței de vară pentru copii de ambe sexe între 8 și 14 ani. Pe cîștigătorii concursului, trei elevi japonezi, îi vedeți în fotografie autoconsumindu-și acadelele premiate.

INVEIDĂRȘI?

Fototrucaj de Ștefan CONSTANTIN — Ploiești

LA UN MILION O DATĂ

Un sumar calcul al probabilităților arată că șansa jucătorului de golf — care a expedit mingea din greșală în scorbura unui copac — de a repeta figura este de una la un milion. Lucrurile s-au petrecut totuși aieva în parcul chiparșilor

din Florida. În fotografia din stînga îl vedem pe țintașul-fără-voie căutîndu-și mingea, cățărăt pe copac; în fotografia din dreapta, incredibila ascunzătoare a mingii năzdrăvane.

PORTRET DE FAMILIE

Vînzarea la licitație a unei picturi semnate Gainsborough a înregistrat un nou record de preț la Sotheby — celebrul oficiu britanic pentru vînzarea la licitație a obiectelor de artă. Cumpărătorul tabloului, care a refuzat să-și divulge identitatea, a obținut pînza pentru nu mai puțin de 280 000 de lire sterline. Beneficiarele respectabilei sume sînt cele două doamne zîmbitoare din fotografie, descendente ale familiei Townshend din Gravenor. Opera de artă vîndută reprezintă pe un anume maior John Townshend împreună cu familia, primul deținător al picturii pe care a transmis-o apoi prin moștenire.

Următorii cititori doresc să corespundă: **Boldi Iasi**, 25 ani, controlor de calitate, com. Văgiulești-Cîrciu, jud. Gorj, Of.p. Motru: teme diverse, schimb de almanahuri, fotografii de actori și ilustrate; **Murgoi Dumitru**, 17 ani, elev, com. Căvărăn nr. 51, jud. Caraș-Severin: teme diverse, schimb de ilustrate; **Ciudin Gheorghie**, 52 ani, impiegat de mișcare, com. Șcințea, jud. Iași: teme diverse; **Papadopol Letiția**, 22 ani, învățătoare, Iași, str. Ciurchi nr. 32: teme diverse, schimb de ilustrate; **Herțea Dan**, 20 ani, stud., Drobeta Tr. Severin, str. Mureș nr. 27: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; **Iana Eugenia**, 17 ani, elevă, Pitești, str. Craiovei, bl. C, sc. A, ap. 1: literatură, muzică, sport, schimb de ilustrate; **Zisu Cezara**, 22 ani, contabilă, com. Cotești, jud. Vrancea: literatură (în mod deosebit poezie), schimb de fotografii de actori, cîntăreți și ilustrate; **Ghimeș Liliana**, 25 ani, asist. ocrotire, Focșani, str. Șcințea nr. 32: schimb de ilustrate; **Pruteanu Lucia**, 21 ani, Focșani, str. Tăulescu nr. 18: teme diverse, schimb de ilustrate; **Trifu Gigi**, 19 ani, com. Glodeanu Siliștea, sat Cotorca, jud. Buzău: literatură, muzică, schimb de fotografii originale, fotografii de actori și ilustrate; **Baicuși Ion**, 23 ani, tîmplar, Drobeta Tr. Severin, Calea Traian nr. 295, bl. tineret, cam. 1: schimb de ilustrate; **Popa Alexandru**, Segarcea, str. Toporași nr. 21, jud. Dolj: schimb de ilustrate; **Dina Elena**, 20 ani, controloare de calitate, Pitești, cart. Trivale, bl. D 12, sc. A, et. VI, ap. 26: teme diverse, schimb de ilustrate; **Cîrligeanu Liza Georgeta**, 21 ani, Suceava, cart. Ișcani, str. Aurel Vlaicu nr. 4, bl. 2, ap. 2: viața tineretului, cinema, muzică, sport, schimb de ilustrate; **Andrieș Rămurica**, elevă, București, sect. 8, Calea Griviței nr. 156, sc. D, et. II, ap. 109: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; **Sălăjanu Edward**, 21 ani, elev marinar, Constanța, str. Sublocotenent Ghiculescu nr. 1 bis, cart. Palas: teme diverse (în mod deosebit geografie, istorie, grafologie, corespondența în limbile română, rusă, germană sau maghiară); **Ghițoica Ileana**, 21 ani, Cugir, str. Constructorului nr. 7, bl. B 2, sc. C, ap. 1, jud. Alba: teme diverse, schimb de ilustrate; **Kiss Erzebet**, 16 ani, elevă, com. Livada nr. 258, jud. Arad: teme diverse; **Rus Liviu**, 22 ani, Constanța, str. Palas nr. 11, bl. 2, sc. A, et. IV, ap. 66, Of. p. 4: teme diverse, schimb de ilustrate; **Pintenaru Ionel**, mecanic, com. Voineasa, sector Mănăileasa, Energomontaj Lotru, jud. Vilcea: schimb de ilustrate; **Bora Mariana**, prof., Pașcani, bl. M 4, parter, ap. 2, jud. Iași: literatură, psihologie, cinema, limbi străine, viața tineretului; **Sidoriuc Rodica**, 18 ani, elevă, Rădăuți, str. 1 Mai nr. 59: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; **Cuciureanu Paula**, 17 ani, I.A.S. Afumați, ferma 2, jud. Ilfov: prietenie, schimb de ilustrate; **Andronescu Lizeta**, 18 ani, Constanța, Post-restant, Of.p. 1: prietenie, schimb de ilustrate; **Dilimaș Vasile**, 18 ani, București, sect. 7, bd. Constructorilor nr. 2, sc. C, ap. 48: literatură, matematică, limbi străine, muzică; **Catana Aurel**, 23 ani, tehnician, București, sect. 8, str. Triumfului nr. 66: pictură, prietenie, tenis de cîmp, schimb de ilustrate; **Schmidt Sanda**, 17 ani, elevă, Timișoara III, str. Romulus nr. 48: teme diverse, schimb de ilustrate; **Voiculescu Viorel**, 20 ani, stud., București, sect. 8, str. Jiului nr. 47: prietenie; **Androni Irina**, 20 ani, Craiova, str. Pălinșii nr. 30: teme diverse; **Ivanovic Ana**, Iași, str. Decebal nr. 24 A, bl. X 11, et. I, ap. 6: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; **Oprea Maria**, 18 ani, București, str. Nera nr. 1, cart. Drumul Taberei, bl. F 5, sc. B, et. III, ap. 34: biologie, cinema, muzică pop, sport; **Wczuriska Joanna**, stud., R.P. Polonă, Varșovia 33, ul. Nientariska 38, m. 25: muzică, cinema (corespondența în limbile rusă, engleză sau germană); **Mayer Oli**, 18 ani, elev, com. Chegea nr. 156, jud. Satu Mare: cinema, muzică, schimb de ilustrate; **Bujor Angela**, 22 ani, prof., com. Chegea nr. 166, jud. Satu Mare: teme diverse, schimb de ilustrate; **Cobneac Maria**, asist. medicală, Moneasa-băi, secția fizioterapie, pav. 1, jud. Arad: prietenie, schimb de fotografii, adrese de actori și ilustrate; **Cimpu Mihai**, 22 ani, Tg. Ocna, str. Tisești-Podei nr. 1, jud. Bacău: teme diverse, schimb de ilustrate; **Custrin Ladislau**, 26 ani, Petroșani, str. Republicii nr. 29, jud. Hunedoara: teme diverse, schimb de ilustrate; **Preda Camelia**, Cîmpulung-Moldovenesc, str. Pinului nr. 26: schimb de ilustrate; **Florescu Mariana**, 16 ani, elevă, Craiova, Calea Unirii nr. 149: teme diverse (corespondența în limbile română și franceză); **Garnarcz Krzysztof**, 21 ani, sudor, R.P. Polonă, Dobrodzien, skr. poczt. 9, pow. Lubliniec: literatură, istorie, geografie, cinema, filatelie, limbi străine (corespondența în limbile română și polonă); **Enea Adela**, 21 ani, municip. Roman, sat Izvor, jud. Neamț: prietenie, schimb de fotografii de actori și cîntăreți; **Șencaliuc Traian**, 22 ani, Suceava, str. Bradului nr. 15: teme diverse, schimb de ilustrate; **Astefănoaie Mihai**, 22 ani, electrician, Timișoara, str. Aluniș nr. 9 C: teme diverse, schimb de ilustrate; **Stănculescu Emil**, 18 ani, elev, com. Ianca, sat Plopu nr. 425, jud. Brăila: schimb de fotografii originale, de actori și ilustrate; **Nicolae Ina**, 46 ani, Ploiești, str. 23 August, bl. 11, ap. 23: prietenie; **Dumitrescu Vali**, 20 ani, mecanic auto, com. Amărăștii de Sus, sat Dobrotești, jud. Dolj, cinema, muzică, schimb de ilustrate; **Andrescu Constantin**, Iași, str. Sulfinei nr. 11: schimb de ilustrate; **Negoiaș Alexandru**, 18 ani, lăcătuș mecanic, Moreni, str. Republicii nr. 2, bl. 1, et. II, ap. 56, jud. Dimbovița: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; **Doroștei Renata**, elevă, Vatra Dornei, str. Unirii nr. 72, bl. A 7, sc. B, et. III, ap. 12, jud. Suceava: schimb de fotografii de actori și ilustrate.

F Nr. 35 (899)
CUPON
DE PARTICIPARE
"CITITORI CĂTRE CITITORI"

B. PAVILIONUL MARILOR TENTAȚII

Prezență tradițională la amplele manifestări economice cu caracter expozițional din țară și din străinătate, CENTRALA INDUSTRIALĂ A GEAMURILOR ȘI MATERIALELOR IZOLATOARE-Ploiești ține să ne ofere și în acest an, în cadrul celei de-a 6-a ediții a Tîrgului de mostre de bunuri de consum (București, 10-31 august '72), un tablou complet al produselor realizate în unitățile componente ale centralei, o multitudine de produse destinate industriei materialelor de construcții, a căror utilitate, rezistență și estetică modernă au cucerit de mult beneficiarii din țară și străinătate.

O succintă trecere în revistă făcută la acest sector din cadrul pavilionului B — stand rezervat Ministerului Economiei Forestiere și Materialelor de Construcții — ne oferă posibilitatea să consemnăm realizările de dată recentă obținute de *Întreprinderea de geamuri-Buzău* (anul acesta, pentru prima oară în țară, *Întreprinderea buzoiană* a realizat parbrizul din geam «*DUPLEX*», cu vizibilitate excelentă și reținerea cioburilor, în caz de șoc, pe folia de PVC de pe interiorul geamului) și alte succese, precum tapetele semilavabile, prezente într-o multitudine de culori și modele; covoarele PVC, pe care le realizează *Întreprinderea de materiale izolatoare și de fi-*

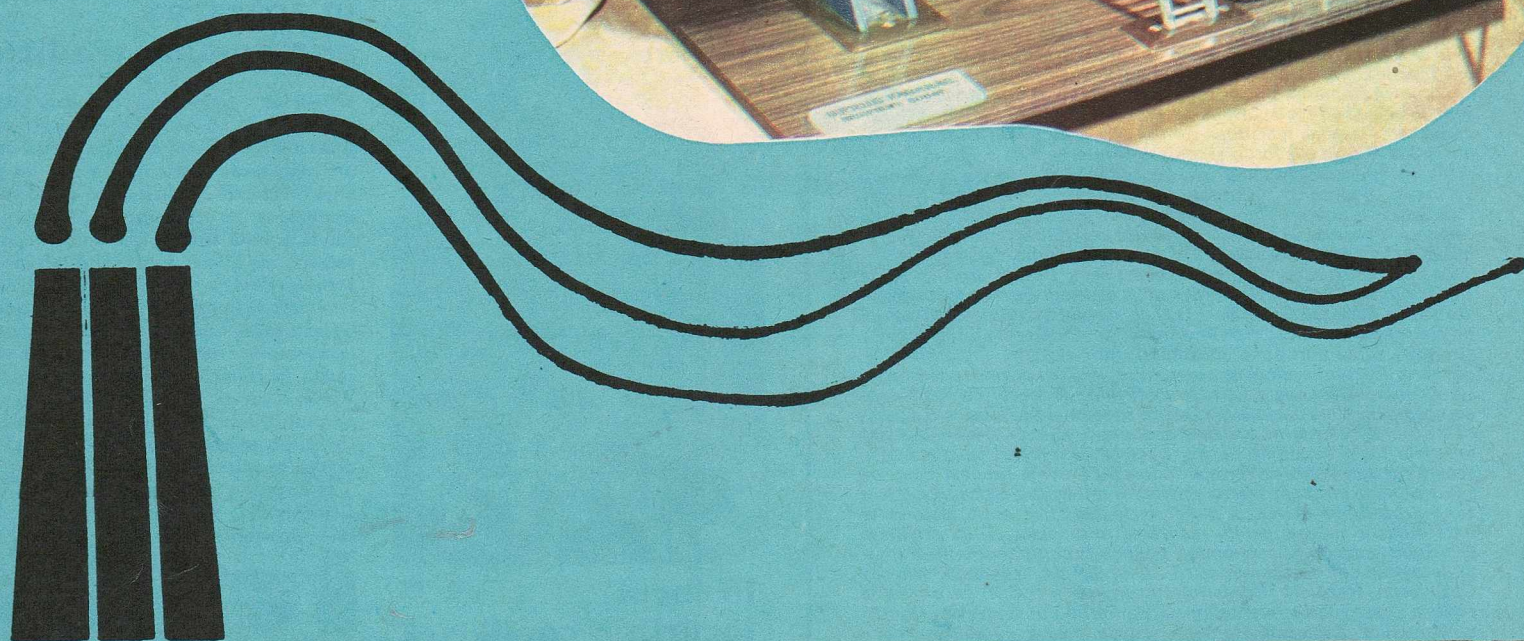
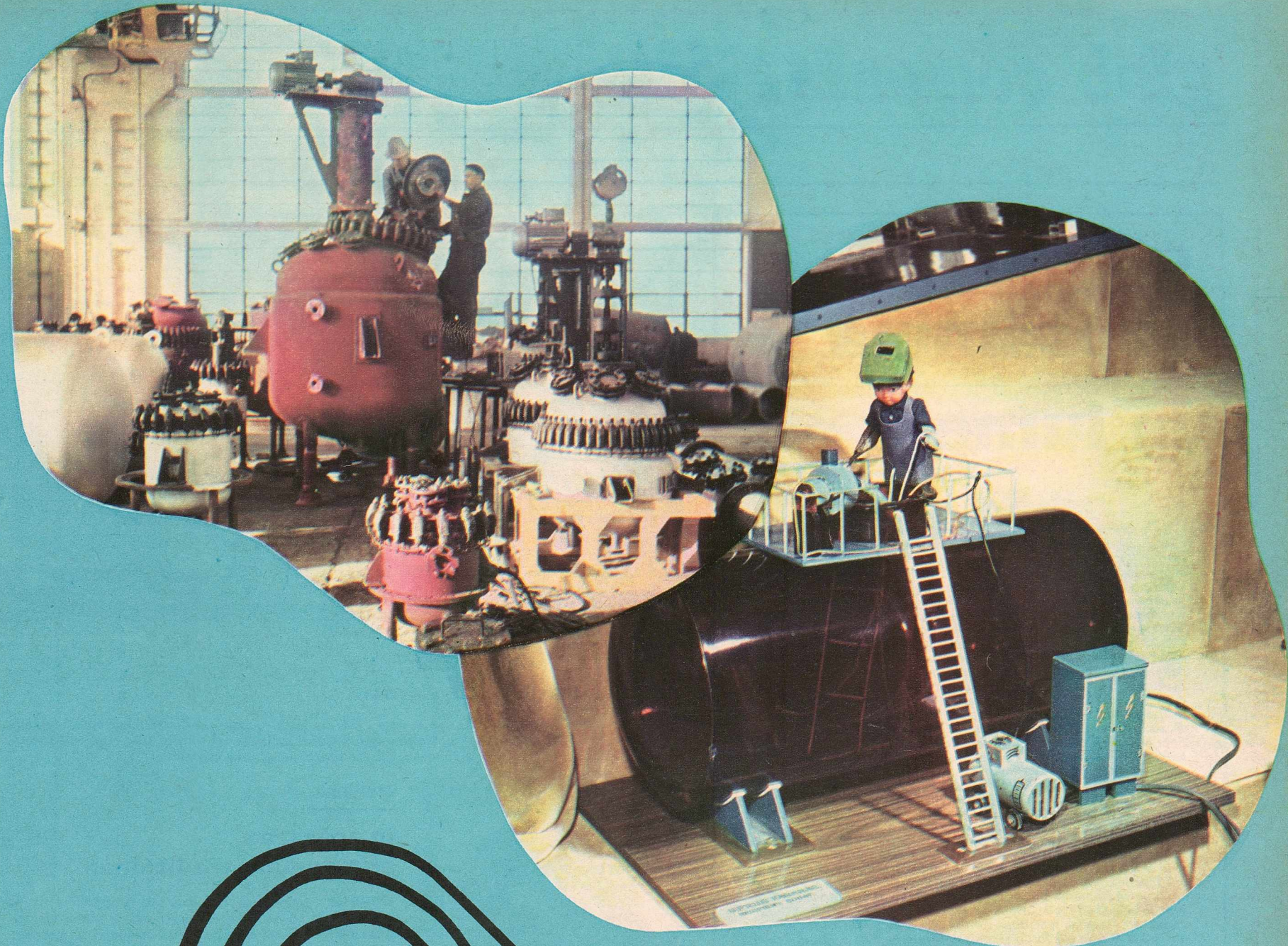
AL VI-LEA
TÎRG DE MOSTRE
DE BUNURI DE CONSUM
BUCUREȘTI '72

nisaj-Turda; diversele tipuri de geam — ornamentate, colorate, mate și givrate, emailate ori securizate, trase sau armate — realizate în cele 4 fabrici ale centralei, profilate pe obținerea acestor produse; mult solicitatele plăci fonoizolatoare și fono-

absorbante, produse — împreună cu impisitura din fibre de sticlă bitumată și nebitumată, precum și alte materiale din vată minerală — de *Întreprinderea de materiale izolatoare-Berceni-Ploiești*.

Nu scapă privirilor noastre, oferind în același timp prilej de satisfacții celor care lucrează în ramura industriei construcțiilor de mașini, prezența diverselor componente ale diferitelor autovehicule: capota motorului de autobuz, capota cutiei de viteze a autoturismului ARO, unele piese pentru noul tramvai silențios și scaunele respective, toate acestea — împreună cu încă altele, cu diverse destinații: poduri electroizolante, conducte subterane, onduluxuri pentru acoperișuri și pereți — realizate din poliesteri armați cu fibre din sticlă la *Întreprinderea Izolatorul-București*, altă unitate a centralei din Ploiești.

U.P.R.U.C. — UZINA DE PROTOTIPURI ȘI REPARAȚII DE UTILAJ CHIMIC FĂGĂRAȘ-ROMÂNIA Str. Ileni nr. 1

PRODUCE:

— Utilaje chimice — prototipuri, unicate și piese de schimb pentru tot felul de recipiente, cu și fără presiune, din oțel carbon, plumbuite omogen sau căptușite cu tablă de plumb, cauciucate sau ebonitate sau cu protecție anticorrosivă din poliesteri armați cu fibră de sticlă, din oțel inoxidabil și anticorrosiv de tipul Cr. Ni. 18/9 și Cr. Ni. Mo. 18/8/2, din oțel

refractor sau din aluminiu și aliajele sale.
— Armături industriale din oțel inoxidabil și anticorrosiv, robineti din plumb și oale de condens termodinamice.
— Utilaje chimice, recipiente, conducte și armături emailate antiacid.
— Pompe centrifugale rezistente la acizi.
— Utilaje și conducte cauciucate, valțuri și calandre cauciucate, ebonitate, acoperite cu

PVC, sau valțuri din poliesteri pentru industria celulozei și hîrtiei.
— Utilaje și conducte din poliesteri armați cu fibră de sticlă și acoperiri de protecție cu poliesteri.
— Capace presate din oțel carbon și oțel inoxidabil.
Produsele se execută și se livrează conform catalogului.

o

săptămîină în lume

Ce poate fi mai tonic, mai dător de perspectivă în aceste zile, cînd întregul nostru popor a pășit pe un nou prag, a urcat o nouă treaptă, în înaintarea sa pe drumul împlinirilor socialiste, deschis de memorabilul 23 August 1944, decît certitudinea că politica partidului și statului nostru, pe plan intern și internațional, și-a confirmat pe deplin justetea, că România socialistă evoluează în arena mondială cu prestigiu mereu sporit, că principalele ei inițiative își găsesc largă audiență în lume. Noi, cei care consemnăm aici, săptămîină de săptămîină, ecouri internaționale ale politicii românești, încercăm acum, la ora bilanșurilor prilejuite de marea sărbătoare națională, multiple satisfacții. Cu atît mai mult cu cît, în ajunul lui 23 August și după cinstirea acestei zile, de pretutindeni ne-au parvenit numeroase semne de apreciere la adresa saltului fără precedent realizat de țara noastră pe toate planurile, la adresa politicii românești de pace și colaborare internațională. Documentele recentei Conferințe Naționale a P.C.R. — departe de a rămîne în sfera aprecierilor teoretice — au și devenit călăuză în acțiune pentru întregul popor. Cele referitoare la politica internațională a partidului și statului nostru sînt obiectul unui interes viu și peste hotare, unde în diferite reuniuni politice și convorbiri diplomatice se fac referiri concrete la principiile pe care le enunță. În multe cazuri, punctele de vedere ale României sînt sprijinite sau chiar însușite întocmai.

Dacă ar fi să ne oprim la contribuția activă a țării noastre la eforturile pentru înfăptuirea unui climat de reală securitate și pace în Europa — și în acest cadru la crearea terenului propice pentru impulsivarea relațiilor de colaborare trainică între popoarele balcanice — ar trebui să amintim că România s-a numărat printre primele țări care au militat activ în această direcție, avansînd propuneri și inițiative importante, dintre care unele au fost, după cum se știe, obiectul diferitelor dezbateri la O.N.U. și în alte foruri și conferințe internaționale. Pornind de la ideea că statornicirea unei păci durabile în Balcani se integrează în însuși conceptul securității internaționale, tovarășul Nicolae Ceaușescu a subliniat nu o dată că asigurarea unei atmosfere de colaborare pașnică între țările balcanice constituie o parte inseparabilă a luptei pentru securitate în Europa și în lume, de unde necesitatea unor eforturi convergente în acest sens. Încă în urmă cu șapte ani, la inițiativa României și a altor nouă state europene, a fost supusă dezbaterii Adunării Generale a O.N.U. rezoluția intitulată: «Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între state europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite». Rezoluția adoptată a constituit unul din primele documente ale Adunării Generale a O.N.U., confirmînd procesul de destindere europeană în plină evoluție și marcînd însemnătatea vitală a cooperării între state cu sisteme sociale și economice diferite. Dacă astăzi sînt întrunite toate condițiile pentru trecerea la înfăptuirea concretă a securității europene, nu încapă îndoială că există un vast cîmp de acțiune pentru transformarea efectivă și implicită a Balcanilor într-o zonă a păcii, cooperării și bunei vecinătăți, fără arme atomice și baze militare străine, pentru realizarea unei înțelegeri cu privire la principiile colaborării economice, politice și cultural-științifice între țările balcanice. În acest spirit, enunțat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, Rezoluția Conferinței Naționale a P.C.R. cu privire la politica și activitatea internațională ale Partidului Comunist Român și Republicii Socialiste România, consemnează necesitatea de a se trece «la pregătirea unei întâlniri a reprezentanților țărilor balcanice precum și la înființarea unui organism care să contribuie la intensificarea schimburilor și organizarea cooperării economice între aceste țări».

Transformarea regiunii Balcanilor într-o zonă denuclearizată și fără arme-rachetă este nu numai un deziderat legitim al popoarelor din această parte a Europei dar și o condiție pentru statornicirea unui climat de pace și înțelegere, care să excludă posibilitatea reeditării primejdiosului «butoi de pulbere» balcanic de odinioară.

Eforturile depuse de România și de alte state balcanice în această direcție se încadrează în acțiunile pentru înfăptuirea dezarmării generale și ca atare găsesc ecoul cuvenit în arena internațională. Zilele acestea, în Comitetul de dezarmare de la Geneva, delegatul U.R.S.S., Aleksei Roscin, subliniind însemnătatea creării de zone denuclearizate, a declarat: «În legătură cu problema zonelor denuclearizate, am dori să reafirmăm sprijinul nostru pentru propunerea făcută de Republica Socialistă România de a se constitui o zonă liberă de arme nucleare în Balcani». Pe bună dreptate, ziarul elvețian «La Suisse», comentînd intervenția reprezentantului României în Comitetul de dezarmare, constată: «România apreciază că a sosit de mult timp să se treacă de la declarații generale la acțiuni concrete în vederea transformării regiunii Balcanilor într-o zonă a păcii, cooperării și bunei vecinătăți, liberă de arme nucleare și de baze militare străine».

În spiritul politicii externe românești, abordarea realistă și efectivă a problemelor securității și păcii în Balcani, în Europa și în lumea întreagă presupune o concordanță deplină între vorbă și faptă.

Dic. BABOIAN

MONCADA

un nou asalt — al științei

Acolo unde în urmă cu 19 ani, la 26 iulie 1953, era luată cu asalt una dintre fortărețele regimului Batista, — anunțîndu-i sfîrșitul — tînăra generație a Cubei socialiste ia astăzi cu asalt cuceririle științei. În memoria bătăliei purtate aci, noul centru școlar poartă denumirea «26 iulie».

în locul jocurilor copilăriei

«Trei ani de ciocniri necruțătoare intercomunitare au transformat jocurile inocente cu cow-boys și indieni într-un ucigător război de stradă. Acum armele sînt adevărate» — transmitea deunăzi corespondentul din Belfast al agenției «Associated Press», comentînd uciderea unui soldat britanic de către un grup de tineri nord-irlandezi. Într-adevăr, incidentele sîngeroase din Ulster din ultimii ani au antrenat și cea mai fragedă generație în disputa dintre cele două comunități, făcînd-o să uite de vîrsta și bucuriile copilăriei. Este vorba nu numai de participarea la demonstrațiile celor mari sau organizarea separată de acțiuni protestatere (ca în imaginea de sus, unde un grup de tineri catolici poate fi văzut — pe una din străzile Belfastului împărțit cu garduri de sîrmă ghimpată — cerînd plecarea trupelor britanice din școlile pe care le-au ocupat și în general din Irlanda de Nord), ci și de faptul că, de multe ori, tinerii și chiar copiii iau parte direct la ciocniri, făcînd victime sau devenind victime.

VIENA

în apărarea grinzingului tradițional

Vechiul Grinzing, cu restaurantele și grădinile lui de vară, unde seară de seară, într-o atmosferă intimă, vienezii și un număr tot mai mare de turiști străini vin să petreacă ore plăcute de destindere, a devenit pe neașteptate arena unei înfruntări insolite. De o parte iubitorii Grinzingului tradițional, de alta, autoritățile municipale, care au înclinat să admită construirea unui imens garaj de parcare în această zonă, mai ferită pînă acum de efectele poluării aerului. Dintr-o dată, străduțele liniștite și grădinile în care răsună muzică vieneză, familiară oaspeților fideli ai Grinzingului, au fost invadate de o mulțime gălăgioasă, care respinge orice încercare de a știrbi cît de cît pitorescul, parfumul inegalabil al Grinzingului dintotdeauna. Vienezii vor să vină aici ca înainte, să-și soarbă în liniște obișnuitul Heurigen, vinul pe care l-au băut din tată-n fiu. Cel puțin pe aceste înălțimi ei vor să fie feriți de «binefacerile» monstrului automobil.

În imagine, un aspect de la demonstrația «fan»-ilor Grinzingului. Pe pancarte, lozinca: «Grinzingul nu trebuie să moară!»

cale-ntoarsă tancurilor americane

Timp de două zile și două nopți, în portul Yokohama a avut loc o dîrză confruntare între un mare grup de muncitori și studenți japonezi — adversari ai războiului dus de S.U.A. în Indochina și ai prezenței bazelor militare americane pe teritoriul Japoniei — și un convoi de tancuri americane reparate la baza americană din Sagami (prefectura Kanagawa). Tancurile urmau să fie îmbarcate cu destinația Vietnamul de Sud. Demonstrații și-au manifestat ferma hotă-

rire de a nu permite accesul în port al tancurilor americane, care în cele din urmă au trebuit să facă cale întoarsă. Scoțînd în evidență faptul că «staționarea forțelor militare în orice țară străină este o sursă de tensiune în relațiile cu locuitorii țării respective», presa japoneză remarcă totodată că «exemplul Yokohamei a devenit contagios; el va fi urmat și de locuitorii altor așezări în care se află instalații militare americane».

«soldatul necunoscut» al războiului inutil

Fotografia aceasta, simbolizînd parcă epilogul virtual al unei adevărate tragedii americane, a apărut în ziarul «International Herald Tribune». Textul care însoțește imaginea începe lapidar: *Soldatul necunoscut*, și evocă tabloul deprimant al cîmpului de luptă, la nord de An Loc, în Vietnamul de Sud, unde trupele americane-saigoneze au suferit grave înfrîngerii. Un mormînt improvizat, o cască militară și o cruce în mijlocul unui cîmp

presărat cu morți și răniți, cu tancuri și tunuri distruse, iată cu ce s-au ales la An Loc, ca și în celelalte regiuni din Vietnam, forțele armate americane trimise aici să lupte pentru o cauză profund nedreaptă, într-un război inutil, dinainte pierdut.

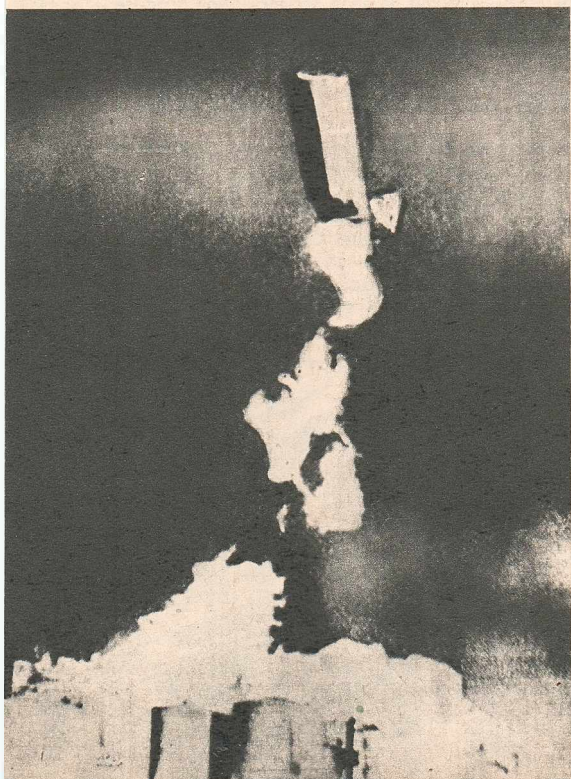
Mormîntul «soldatului necunoscut» din An Loc îi acuză direct pe cei ce poartă vina vărsării de sînge prelungite din Vietnam și din restul Indochinei.

s-a întîmplat la san pedro

Un puternic incendiu izbucnit la San Pedro, în California, a avut ca efect dezastruos explozia în lanț a unor uriașe rezervoare metalice în care erau păstrate substanțe chimice. Detunăturile au fost atât de puternice, încît locuitorii orașului american au trăit clipe de groază, asistînd de la distanță la spectacolul halucinant al incendiului.

Fotoreporterii și fotoamatorii s-au grăbit să înregistreze pe peliculă trombele de foc și rezervoarele aruncate în aer la o înălțime de aproape 200 de metri. Au fost distruse 20 de asemenea rezervoare, iar pagubele sînt evaluate la peste 500 000 dolari. Din fericire nu au fost victime omenești; doar cîțiva pompieri s-au ales cu ușoare leziuni.

detectorul viu de arme sau droguri...

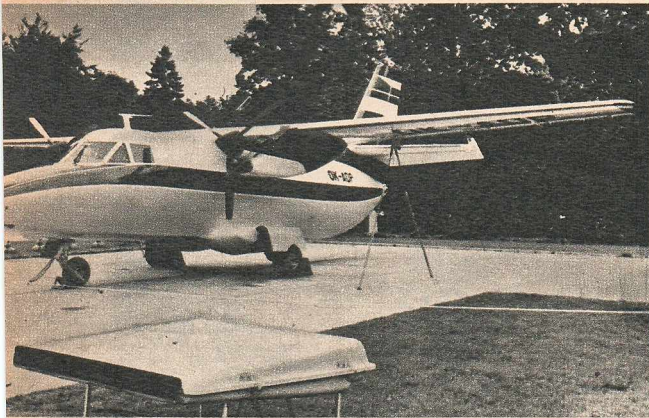
Demonstrația a avut loc într-unul din avioanele de pasageri staționate pe aeroportul național din Washington. Doi ciini-lup, special dresați pentru prinderea contrabandiștilor și a răpitorilor de avioane, au oferit măsura posibilităților lor de a înhăța prompt și fără menajamente pe acei dintre pasageri care poartă asupra lor droguri, pistoale sau arme albe. În clipa cînd dresorul lor, Albert Black, le-a ordonat să intre în acțiune, cîinii s-au repezit direct la țintă și, în cîteva secunde, doi dintre funcționarii vamali ai aeroportului, care jucau rolul de presupuși contrabandiști sau răpitori de avioane, au fost imobilizați. Ei au fost salvați de mușcături de același Mr. Black, care a știut să comande la timp cîinilor săi: «pe loc, repaus!». Albert Black, care este unul dintre specialiștii de frunte ai Agenției internaționale de detectivi, a declarat că în curînd stewardessele vor fi instruite să se folosească de cîini atunci cînd vreun contrabandist sau răpitor se află la bordul avionului cu care zboară. Și adaugă că aceste detectoare vii pot lucra cîte 10—12 ore pe zi cu randament constant. Rămîne de văzut cum și prin ce mijloace infractorii vor încerca să evite o confruntare riscantă cu cîinii acesia, care — după cum se vede — nu «suportă» arme și stupefiante. În fotografie, scena în care unul dintre cîinii-polițiști se repede spre țintă, dar este reținut la momentul oportun de dresorul său.

...și un detector electronic

Față de repetatele cazuri de piraterie aeriană, marile aeroporturi ale lumii recurg la mijloace perfecționate pentru depistarea, încă înainte de urcarea în avion, a răpitorilor. Astfel, recent, pe aeroportul Fiumicino din Roma a fost instalat acest aparat electronic, pe ecranul căruia apare orice armă sau mașină infernală ascunsă în bagajele sau în buzunarele pasagerilor. Spre deosebire de clasicul Metaldetector folosit mai înainte, și care doar «denunța» prezența unui obiect de metal, noul aparat electronic este în măsură să efectueze o radioscopie a... valizelor și buzunarelor, semnalizînd cu pete opace locul unde se află ascunsă o armă sau o mașină infernală.

glob comentariu foto

BRNO

pregătiri febrile

Săptămânile premergătoare deschiderii Tîrgului de toamnă la Brno sînt în fiecare an dominate de o activitate intensă. Pregătirile pentru cea de-a 14-a ediție a acestui tîrg, devenit tradițional, sînt de astă dată mai febrile, întrucît este vorba de o vastă expoziție de mașini care va prilejui o trecere în revistă a produselor ce urmează să le prezinte aici nu mai puțin de 1 500 de firme cehoslovace și străine.

În cadrul conferințelor de presă organizate de reprezentanțele comerciale ale Cehoslovaciei au fost puse la dispoziția presei numeroase materiale documentare cu privire la factura, participările și amploarea acestei manifestări cu caracter economic-comercial. Astfel, organizatorii anunță că suprafața totală de expunere va fi la această ediție de 750 000 mp, tîrgul urmînd să fie deschis între 8 și 17 septembrie. Ca în fiecare an, cele mai reușite exponate vor fi distinse cu medalii de aur (de astă dată se vor distribui 30 de piese) și diplome sau mențiuni (în număr de 400 exemplare).

Concomitent cu desfășurarea tîrgului vor avea loc un număr considerabil de acțiuni adiacente, printre care simpozioane internaționale, întîlniri între specialiști, expuneri cu tematică legată de construcția de mașini, conferințe individuale sau prezentate de firmele participante.

Organizatorii contează pe o participare mai mare decît la edițiile precedente și pe un volum mai important de tranzacții comerciale în zilele desfășurării Tîrgului internațional de mașini.

În fotografie, un exponat cehoslovac reprezentativ: avionul L-410 Turbolet, un turbopropulsor pentru transportul de pasageri pe distanțe aeriene mai scurte. Firma de comerț exterior care prezintă avionul este *Omnipol*.

cînd plaja și marea sînt făcute felii

Frumoasele zile de vară au devenit un coșmar pentru italienii iubitori ai recreerii pe malul mării. Și aceasta — scoate în evidență în aceste zile presa democrată din Italia — din cauză că plaja și, odată cu ea, porțiunea de mare din dreptul său au fost cedate unor concesionari. Care, dacă au dublat prețurile de acces în acest sezon prin introducerea biletului și pentru vestiare (fotografia nr. 1), n-au în schimb grijă să asigure «strandurilor marine» amenajările corespunzătoare. Au fost cazuri cînd, de pildă, la Ostia, pe litoralul vestic, în apropiere de Roma, unele debarcadere s-au prăbușit și chiar bărci de salvare trimise în larg după un înotător aflat în impas s-au scufundat. Tot la Ostia,

se menționează într-un recent articol din «Unità», din aceeași cauză a împărțirii «în felii» a plajei, în zilele de duminică și de sărbători e o aglomerație de nedescris, formîndu-se cozi la intrarea în fiecare «strand». La ora 6 și jumătate dimineața — relatează ziarul — coada ajunge pînă în centrul Ostiei, și cînd se deschid porțile la ștranduri pare să ai în față imaginea cu «vin ai noștri!» dintr-un film western. Făcîndu-se ecoul nemulțumirii publicului larg față de această situație, partidul comunist și alte partide democratice, presa acestora, cer liberul acces la litoral. În fotografia nr. 2, una dintre «feliile» de plajă și mare de la Ostia.

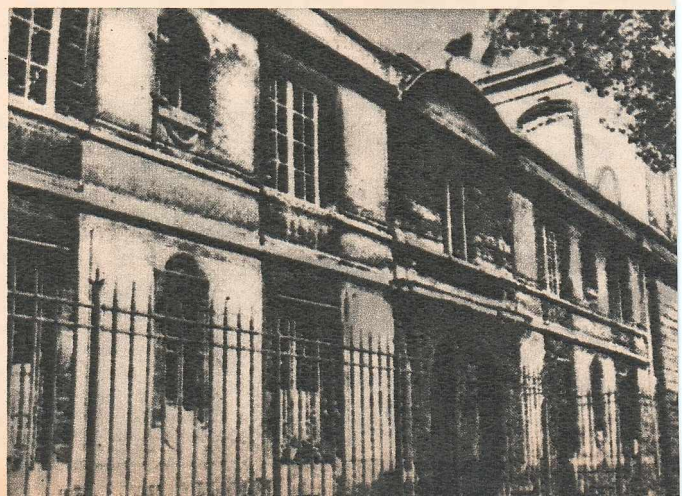

după tornado

O puternică furtună a stricat plăcerea vacanței celor ce și-o petreceau pe insula olandeză Ameland. În afara stricăciunilor produse — și care pot fi deduse cu ușurință din imaginea de față — tornado-ul s-a soldat cu moartea a două persoane și rănirea altor 400.

arhivele parisului «se mută»

Vestitele Arhive ale Parisului, instituție care păstrează un veritabil tezaur de documente privind viața capitalei franceze, datînd încă din secolul al XII-lea, urmează să-și mute reședința din vechea clădire de pe Quai Henri-IV (în fotografie), devenită neîncăpătoare, într-un local mai spațios de pe Rue du Temple. Ulterior, dosarele, registrele și fișele (care, puse cap la cap, ar totaliza 30 de kilometri lungime) vor găsi un adăpost potrivit într-o clădire subterană cu cinci etaje, a cărei construcție urmează să înceapă sub clădirea din Rue du Temple.

ce nu face omul ca să reziste concurenței...

...este în stare să-și prefacă în fîndări limuzina, așa cum a făcut-o Dick Balch, patronul unei firme din Seattle (S.U.A.), specializată în vânzarea automobilelor de lux. Pentru a putea da o replică serioasă firmelor concurente, care vind mașini «Chevrolet» și «Fiat», Mr. Balch n-a găsit altă cale mai potrivită decît aceea de a realiza un show publicitar șocant la televiziune. Omul a plătit tariful piperat și a apărut el însuși pe micul ecran costumat, ca la carnaval, cum îl vedeți în imagine. Și, cu un ciocan de cinci kilograme a început să aplice lovituri virtuozice unei limuzine de lux nou-nouțe. A lovit cu năduf, provocînd — după surpriza inițială — un imens hohot de rîs în rîndurile telespectatorilor. La capătul show-ului său insolit, comerciantul trîsnit a rostit doar cîteva cuvinte: *Dacă nu aveți încredere în furnizorul dv. de automobile, atunci în cine?* Spectacolul a fost repetat cu același succes la rubrica de publicitate a televiziunii locale. Rezultatul? Balch a reușit să vîndă în cîteva luni 1 596 de autoturisme în valoare de aproape cinci milioane de dolari. Mai mult, s-au găsit sute de amatori gata să cumpere și mașinile deteriorate. Balch s-a grăbit ca atare să speculeze și acest fapt; el a declarat că o mașină deteriorată, care a fost vedeta unui show televizat, merită să aibă un preț mai mare decît celelalte, abia ieșite din fabrică. Și cu aceasta, Balch a cîștigat încă un punct în înfruntarea cu concurenții săi.

LE DERNIER DES INCORRUPTIBLES

Dans sa maison
de petit retraité sous
le regard
d'Eliot Ness

«Ultimul dintre incoruptibili»

Sub acest titlu, revista «Paris Match» publică fotografia pe care o reproducem și în care poate fi văzut la el acasă Paul Robsky — ultimul incoruptibil în viață din faimoasa echipă de detectivi temerari în frunte cu Eliot Ness. Urmărind pe micul ecran serialul «Incoruptibili», în care actorul american Robert Stack interpretează rolul lui Eliot Ness, Paul Robsky își deapănă amintirile, comparând episoadele dramatice trăite de el și de ceilalți incoruptibili care l-au înfruntat pe temutul șef de bandă, gangsterul Al Capone, cu cele desigur romănate și agrementate cu loze mari de suspense din filmul serial. «Vă pot spune, a declarat Robsky, că noi n-am fost eroi, ci pur și simplu niște tineri dornici de acțiune și nu interesați de bani. Incoruptibilii au devenit un mit, dar noi nu eram decît niște polițiști onești, care voiam să ne facem meseria. Uneori eram cuprinși de teamă, dar niciodată n-am tras cu pistolul. O singură dată, cînd aveam revolverele asupra noastră, le-am lăsat în mașină. Banda lui Capone era bine organizată... Ei (gangsterii) ne cunoșteau pe fiecare după nume; cunoșteau toate în legătură cu viața pe care o duceam. Cînd îl arestam pe cîte unul, acesta ne întreba: «Ce mai fac părinții?» Mai tîrziu, Eliot Ness, învingătorul lui Al Capone, a fost numit la Washington în funcția de director al Protecției civile. Apoi a devenit businessman. Conducea firma «Guaranty Paper Corporation», care se ocupa cu comerțul de hîrtie. A murit în patul său, la 16 mai 1957». Acum, portretul adevăratului Eliot Ness atîrnă pe perete (vezi fotografia) în casa lui Paul Robsky, fiind unul dintre obiectele la care bătrînul incoruptibil ține cel mai mult.

«el tor» la manila și în lume

În urma recentelor inundații catastrofale din Filipine s-au semnalat cîteva zeci de cazuri de holeră (în fotografie, copii bolnavi internați la un spital din Manila). Aceaste într-un moment cînd, potrivit datelor făcute cunoscute de Organizația Mondială a Sănătății, holera cunoaște — contrar așteptărilor experților — un evident regres. Se arată astfel, că în timp ce în 1971 s-au înregistrat, în 42 de țări, 171 329 cazuri, — dintre care 25 816 mortale — de la începutul acestui an și pînă în prima decadă a lui august «El Tor» (agentul holerei) a făcut doar 25 991 victime (2 926 cazuri mortale) în 24 țări, prevăzîndu-se ca numărul îmbolnăvirilor în decursul întregului an să fie de cinci ori mai mic decît în cel precedent.

agendă

În urma adoptării de către autoritățile ugandeză a hotărîrii de a expulza în termen de trei luni locuitorii de origine asiatică posesorii de pașapoarte britanice, GEOFFREY RIPPON, ministru englez fără portofoliu, a întreprins o vizită la Kampala, capitala Ugandei. După convorbirea avută cu reprezentantul Londrei, președintele Ugandei Idi Amin a caracterizat-o ca utilă, dar a precizat că decizia anunțată anterior rămîne în vigoare.

«Nu pot să nu mă neliniștescă uciderea locuitorilor pașnici și distrugerile provocate de bombardarea școlilor, pagodelor, satelor», a declarat după călătoria sa în Indochina fostul ministru de justiție al S.U.A. RAMSEY CLARK. Fostul demnitar american a întreprins această vizită de documentare în calitate de conducător al delegației Comisiei internaționale pentru cercetarea atrocităților comise de trupele S.U.A. în Indochina.

Celebrul actor francez CHARLES BOYER, azi în vîrstă de 73 ani, și-a reluat activitatea pe platourile cinematografice după o absență de trei ani. El a declarat că a acceptat noul său rol pentru că i s-a părut cu totul insolit. Charles Boyer încarnează personajul marelui Lama în vîrstă de... 250 ani, în filmul «Orizont pierdut», realizat după cunoscutul roman cu același titlu al lui James Hilton.

După ce, timp de 36 de zile, a fost prizonierul grupului de bandiți care l-a răpit în luna iunie, ALDO POLUMBO, unul dintre cei mai bogați latifundiași din Sicilia, a fost pus în libertate în schimbul sumei de 200 milioane lire. Inițial, răpitorii ceruseră o jumătate miliard de lire. Condițiile în care a fost plătit și apoi eliberat miliardarul sicilian nu par totuși complet elucidate.

Conducătorii concernului vest-german «Volkswagen» au de făcut față unei situații dificile. Planul vinzării în primul semestru a scăzut pe piața R.F.G. cu 14 la sută, iar pe piața S.U.A., cu 22 la sută față de aceeași perioadă a anului trecut. Dificultățile financiare ale firmei se vor repercuta asupra muncitorilor — peste 3 000 urmînd să fie licențiați la sfîrșitul acestei luni. RUDOLF LEIDING, președintele lui «Volkswagen», preconizează unele remedieri, dar apreciază că «traversarea deșertului» se va prelungi totuși pînă în 1974.

Relațiile de colaborare sovieto-americane în domeniul medicinei vor permite realizarea unor noi progrese în combaterea bolilor cardiovasculare și a cancerului — a declarat acad. BORIS PETROVSKI, ministrul sănătății al U.R.S.S., care a efectuat, în fruntea unei delegații, o vizită în Statele Unite în vederea studierii sistemului de apărare a sănătății în această țară. Ministrul sovietic a vizitat mai multe institute medicale americane.

cronica de trei secunde

SFÎRȘITUL CONCEDIULUI

Aș vrea să uit de mine însumi, — așa cum se cere ziaristilor secundari — aș vrea să trec la sinteza evenimentelor de la care am absentat (fiindcă nu le-am citit și aflat la timp), evenimente bine prinse în ac, după decupare, ca și cum aș trece cu șpanga deodată prin zece fluturi mititei înainte de a-i usca în insectar, dar nu pot sintetiza nimic pînă nu arunc pe hîrtie ultima clipă a concediului meu pe torturata Vale a Vinului, clipă de vertij interior și tandru care s-ar putea să valoreze pînă la urmă mai mult decît o sinteză, care sinteză — fie ea doar de 15 minute, zicea Freud cel înțelept — valorează întotdeauna mai mult decît o analiză de ore și ani.

Ploua torențial, bubuia sănătos, cerul era negru în plină zi, eu ședeam întins pe divan, vila dormea somnul de după-amiază, nu auzeam mișcare spre capătul cunoscut al coridorului, între două bubuieli de pîrliuau stîlpîi putrezi ai terasei totul părea neclintit, așteptam să aud măcar răsucirea vreunei chei în broască, semnul cunoscut de închidere spre exterior și de deschidere spre interiorul unei după-amieze concediate la munte, nimic, tăcere, am deschis tranzistorul pe «scurte», au apărut deodată franțuzii, erau la Saint Tropez, emisiunea lor de vacanță, un bărbat și o femeie șuetau adorabil pe o temă adîncă, — comportamentul femeilor de peste 50 de ani pe plajă — aveau idei, cum să n-ai idei pe tema asta?, polemizau cu plăcere dacă-i ridicol sau nu pantalonul, se refereau la clasici, la morală, la filozofie (altfel cum?), ea era

fantastic de descuiată pînă la un punct, el dorea echilibrul, amîndoi erau însă de acord că nici nu există femei de peste 50 de ani, afară bubuia dar era curios cum nimic nu conturba emisiunea, mă simțeam pe deplin european, membru al confreriei turiștilor care au o muzică a lor fără pașaport, dormitam la Valea Vinului și ședeam la Saint Tropez, după aceea șueta s-a întrerupt pentru că a venit vremea buletinului de știri, la mine erau orele 14, la ei 13, de unde plăcerea de a-mi spune în gînd cunoscuta lor vorbă de duh: «să nu cauți niciodată amiaza la orele 14», vorbă mult mai stupidă decît se pare, dar timp în care am pierdut primele vești pentru ca să cad pe o știre de nu știu unde — unde mulțimea a omorît chiar suh ochii președintelui un om, l-a ucis în bătaie, și președintele a așteptat să se sfîrșească treaba ca să-și poată continua discursul, pînă s-a elucidat că omul nu era un complotist și nu voia să-l ucidă pe președinte ci se așezase lingă tribuna de la care acesta vorbea pentru a-l auzi mai bine, ceea ce i-a făcut pe cei din jur să sară pe el și să-l ucidă, după care s-a dat din nou legătura cu Coasta de Azur, cu o insuliță care trăiește vara un coșmar de suprapopulare, cădtau primarul stațiunii dar primarul era plecat în concediu, începeau glume pe linia aceasta, — cum pleacă în concediu primarul unei stațiuni de odihnă? — dar eu am închin tranzistorul, nu mai aveam nevoie de știri, de idei, de Europa, de mine, bubuia, ploua, plîngeam, amin, cum ar fi zis Cable Hogue, fie-ne sinteza și analiza ușoare!

Radu COSAȘU

cronica satirică

de Teodor MAZILU

PLOCONUL

M-am mirat cînd pe biroul unui șef de serviciu, printre hîrtii oficiale, ștampile, dispoziții drastice se odihnea o gîscă măreață, proaspăt jumulită. Șeful de serviciu avea o mutră severă, intransigentă și asta mărea senzația de straniu pe care o aducea magnifica gîscă. Era pesemne un plocon recent și funcționarul n-avusese încă timp să-l ascundă. Evident, omul se simțea prost... Dar mi-a plăcut cum a rezolvat problema. S-a comportat cu gîsca-plocon distins, ca o minune a naturii care trebuia apărută. A chemat un subaltern și i-a spus foarte sever:

— Te rog să ai maximă grijă de această gîscă.

Această gîscă... Deci se mai primesc plocoane. N-am cercetat să văd ce a primit individul în locul gîștei, dacă generozitatea lui a fost sau nu răsplătită.

Evident, gîsca e o formă primitivă de plocon. E fără îndoială o rămășiță din feudalism. Pe vremea aceea totul sau aproape totul se obținea cu ajutorul păsărilor de casă. O rață bine hrănită topea cele mai severe principii. Un curcan bine îndopat înlocuia legea.

Deși aflat în evidentă decădere, ploconul n-a dispărut cu desăvîrșire. A luat desigur și alte forme impuse de progresele civilizației. Nu se mai oferă gîște în primul rînd, ci discuri. Principiile nu se mai clatină în fața rațelor bine îndopate, ci în fața țigărilor americane. Uneori vechile metode colaborează armonios: sînt indivizi care trimit plocoane, și discuri, și cașcaval de Dobrogea. Căci ei pornesc de la ideea că omul de astăzi are nevoie de toate, și de muzică diafană, dar și de o bucătică de brînză ieșită din comun. Și apoi ploconul nu este adresat niciodată unui singur individ, ci întregii familii. Deci și gusturile sînt diferite... Unul preferă artă, altul rață bine friptă — un plocon își propune deci să satisfacă o gamă vastă de poftă.

Dar fără îndoială că dacă ploconul a pierdut ceva, apoi a pierdut fastul. Înainte, ploconul era măreț și solemn ca o ceremonie religioasă. Acum ploconul a intrat într-un fel de clandestinitate. Deși la fel de bine fripte, rațele nu mai sînt legale. Ploconul nu se mai dă, se strecoară pe furis. Sau se deghizează în sentimente onorabile.

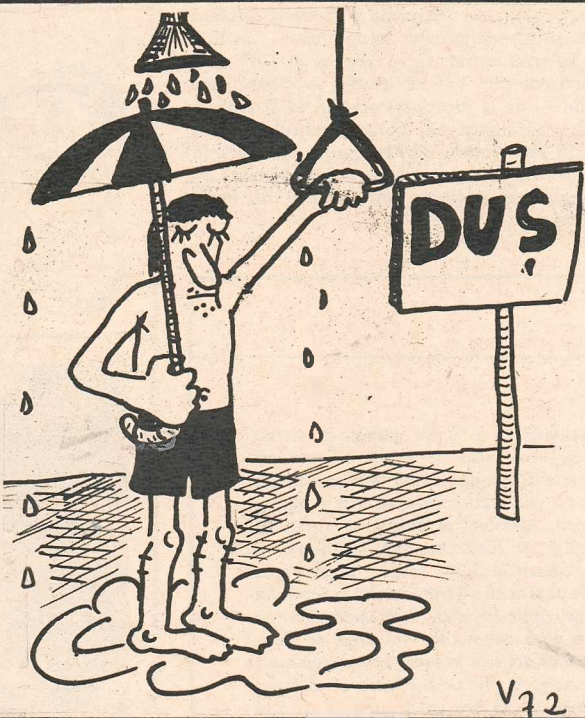
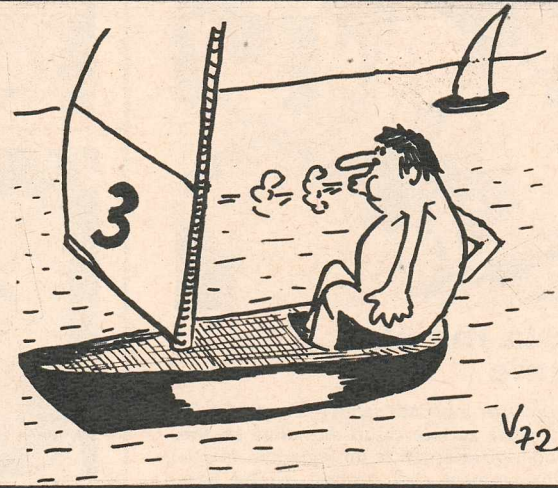
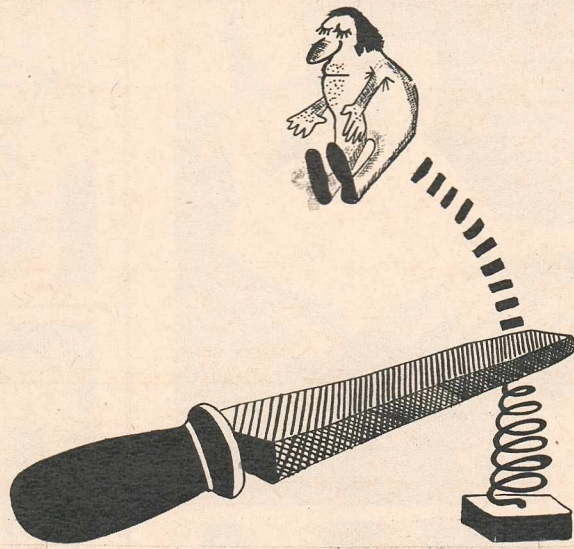
— Îl apreciez ca pe un om de caracter. De aceea i-am făcut cadou de sărbători o jumătate de porc.

De ce stima trebuie neapărat să ia forma arhaică și gustoasă a șoricului și a momitelor nu e greu de ghicit.

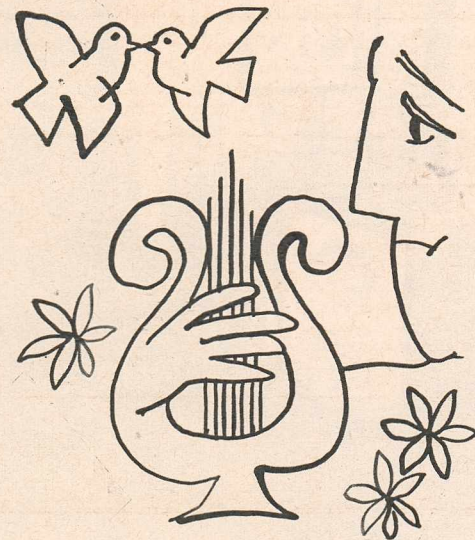
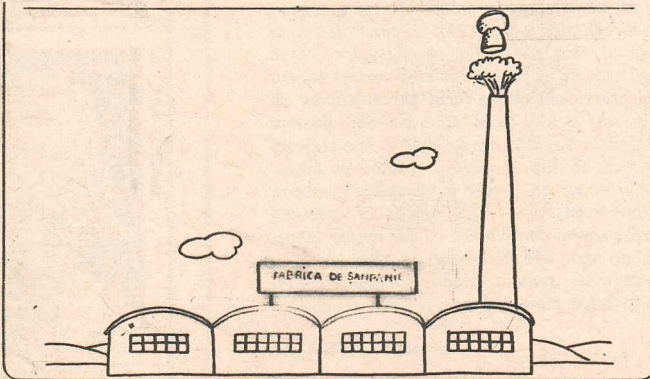
Să sperăm că chiar în zilele noastre va dispărea și ultimul plocon. Dacă nu cumva diabolicul, simbolicul, rumenitul și îndopatul curcan se va preschimba în altceva...

umor

de IOAN VARGA

DE PESTE HOTARE

DE DRAGOSTE

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Îi dă inima brînci — Cu mijlocel tras ca prin inel (pl.). 2) Dor (fem.). 3) Cui... i se ia o sută?! — Cu ochii pierduți... — Cosmetic de larg consum... rebusist. 4) Fard pentru mici deziluzii femeiești. 5) Un pițigoi (reg.) — Mai puțin dumneavoastră! — Dîsele (vorbesc în argou!). 6) Cu intenții declarate. 7) ELE în poezie și, mai ales, în muzica ușoară! (2 cuv.). 8) Martor al deznădejdii Aidei — Rimă nu prea perfectă la un cîntec! — Rîu în Italia. 9) Strălucirea dragostei! (simb.) — Luat în serios de o ...mămuță. 10) Cu sînge rece și... mere fierbinți (leg. pl.) — Drumul cel mare al inimii (pl.). 11) Cerută în căsătorie.

VERTICAL: 1) Apreciați... cu multă dragoste — Dumnealor fac pe finii... dumnealor... 2) Un «da» în intimitate — D-alea, d-alea, d-ale noastre... (masc.). 3) Din inimă! — O Madame foarte romantică (de...!) — Rece! 5) A văzut-o iubitul și ...s-a topit! (mit.) — O mîndrețe de leliță. 6) Iubitul cu iubita lui (pop.). 7) Se bagă-n borș — Pense! — «Mamaia»... West! 8) Barcă pentru pescuit... la propriu — Costum la... două rînduri (fem!). 9) Ea și iar ea! — Floare de nu-mă-uita (pl.). 10) Numai bune de cuprins pe de după mijloc — Toată și nu prea! 11) E cu... închisul ochilor — Face bezele cu un... scop.

Toma MICHINICI

Dicționar: PIT, ASO.

Dezlegarea jocului LA UMBRĂ apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) ALEXANDRESCU. 2) P — MASA — ASCUNS. 3) UTI — CERTE — GER. 4) SONIA — DANIEL. 5) PEN — A — TIST — P. 6) VISTULA — NOURI. 7) URCUSURI — ALEE. 8) CUNO — STAN — TS. 9) OE — EROI — SEARA. 10) PARC — STRA — RA. 11) ANUAL — AI — LASA. 12) CUPTOR — UMBRIT.

Traian STOICA (carte) • Magda MIHĂILESCU (cinema) • Vlad MUȘĂTESCU (disc)

Cornel BOZBICI (plastică) • Sanda FAUR (teatru).

CARTE

Dintre ultimele apariții la Editura politică, semnalăm:

● **Aurel Iancu: Eficiența economică maximă** — Metode de modelare. Cartea abordează una dintre problemele importante ale economiei contemporane: eficiența maximă. O bună lucrare de inițiere în teoria economică modernă și cu bogate sugestii pentru activitatea practică.

● **Dicționarul de estetică generală** cuprinde circa 800 de articole în care sînt tratate noțiunile și categoriile de bază ale esteticii, orientări, curente, școli și personalități reprezentative în acest domeniu. Elaborată de cadre de specialitate din țara noastră, lucrarea e destinată publicului larg iubitor de artă.

● **Mihai Roșianu, Gheorghe T. Dumitrescu, Anghel Manolache: Pedagogia socială.** O sinteză unitară a datelor teoretice și a metodologiei specifice pedagogiei sociale. Se relevă aria vastă a aplicabilității pedagogiei sociale în strînsă legătură cu practica culturală. O lectură utilă și un bun instrument de lucru.

● **Vasile Popescu: Cointerese și conștiință.** Un studiu ce tratează probleme de acută actualitate: principiul socialist al repartiției și corelația lui dialectică cu conștiința socialistă, ridicarea nivelului conștiinței politice, etice, raportul dintre existența socială și conștiința socială.

● **Ion Teodorescu: Structura acțiunii sociale.** O carte care abordează un domeniu mai puțin cunoscut la noi: praxiologia. O bogată bibliografie cercetată în spirit critic, selectiv; se dezvoltă puncte de vedere originale. O lucrare de un deosebit interes pentru cercuri largi de sociologi, politicieni, cercetători din domeniul epistemologiei științelor sociale, cadre didactice, studenți.

● **Tudor Ștefănescu: Fiii marelui curaj.** O carte care vorbește, pe bază de documente, despre demnitatea, curajul, voința de fier de care a dat dovadă, în fața morții, un grup de uteciști în anii dictaturii militarofasciste. O seamă deilde luminoase pentru toți tinerii de azi.

● **M. Ferăscu: Cine știe... răspunde!** O lucrare care oferă tinerilor posibilitatea unei eficiente verificări a cunoștințelor din domenii multiple, variate. Cartea conține 850 de întrebări și răspunsuri.

● **M. Zlate: Introducere în psihosociologia grupurilor școlare.** Autorul selectează din literatura de specialitate acele date care s-au dovedit a fi concludente pentru grupurile educaționale și, mai ales, să sugereze teme de meditație și cercetare, instrumente de lucru și unele soluții practice.

CINEMA

● **Despre dragoste.** Cu cițiva ani în urmă am aplaudat din toată inima talentul tinărului regizor sovietic Mihail Boghin, autorul fil-

Glenda Jackson

Jack Lemmon

melor «Doi» și «Zosia». Regăsim și de data aceasta delicatețea dar și intransigența cu care acest cineast de aleasă structură își susține pledoaria etică. În distribuție — Viktoria Feodorova («Doi»), «Suflete tari», «Crimă și pedeapsă»), Serghei Dreiden, Eleonora Saškova, Vladimir Tihonov, Oleg Iankovski, Valentin Gaft, Vivi Anderson, Ghenadi Maslerov, Stanislav Ciurkin.

● **Provinciialii.** În mod obligatoriu, primul lucru care se cere spus despre acest film este următorul: atenție, aparține celui care și-a legat numele de «Love Story», lui Arthur Hiller. Oricît le-ar veni unora de greu să creadă, autorul cu pricina are o autentică vocație comică. În rolurile principale — Jack Lemmon, irezistibil («Apartamentul»), «Unora le place jazul»), și Sandy Dennis (deținătoare a unui Oscar).

● **Fuga după liniște.** Cineaștii bulgari Emil Manov (scenariul) și Peter Vasiliev (regia) fac haz de necaz pe seama celor care încearcă zadarnic să evadeze din infernul sonor al orașului. Adică — pe seama noastră, a tuturor. Interpreți — Konstantin Koțev, Georgeta Ceakirova, Valentina Borisova.

● **Oliver Reed și Glenda Jackson** sînt parteneri în filmul «Triplul ecou» realizat de Michael Apted.

● **Ingrid Thulin și Michel Bouquet** filmează în Franța, sub conducerea lui Pierre Koralnik, «Sfînta familie».

DISC

● «Partidul, luceafăr și steag» — înregistrare de remarcabilă valoare. Cuprinzînd un florilegiu de cîntece patriotice, compuse și scrise de nume de vază ale muzicii și liricii noastre contemporane (Ioan D. Chirescu, Gh. Dumitrescu, Dimitrie Cuclin, Laurențiu Profeta, Victor Eftimiu, Al. Andrișoiu, Ioan Meșoiu, Ștefan Iureș și alții), la realizarea discului au contribuit Corul și Orchestra de studio a RTV, Corul și Orchestra Ansamblului armatei, Corul și Orchestra Filarmonicii «Banatul» din Timișoara (EXE-0657).

● «Pasărea măiastră» — poemul simfonic, primul dintr-un triptic, închinat de Teréniy Ede marelui mag al pietrei cioplite, Brâncuși, folosește într-un chip extrem de original palpitul intonațional propriu baladei populare. Basmul lui Petre Ispirescu, pe care compozitorul a înțeles să-l așeze la temelie concentrată sale lucrări, îi sugerează soluții inedite pentru transfigurarea folclorului (ECE-0645/2 a).

● «Dona - Dumitru Siminică», pe care dinadins l-am pus în ghilimele, reprezintă pentru muzica lăutărească un moment de excepție. Veteran al cîntecului «de gen», exponent și promotor al folclorului de factură extravilană, ca să nu-i zicem altfel, Siminică a creat o școală. Dacă îi putem asculta astăzi pe Romica Puceanu, Gabi Luncă sau Victor Gore, trebuie să-i mulțumim bătrînului (la figurat) cîntăreț de inimă albastră. Acompaniat de Orchestra Gh. Trandafir, Dona Siminică interpretează: «Am iubit și-am să iubesc», «Leliță Floare», «S-a dus puil de la mine» și «Afară e iuneric» (45-EPC-10232).

PLASTICĂ

● Prima expoziție personală a Editheii Gross e dominată de portrete. Cu cîteva excepții, acestea sînt imagini iconice imaginare, echivalente simbolice ale unor sentimente («Visare», «Meditație» etc.) sau ale unor tipuri. Artista își proiectează personajele pe fundaluri prețioase de culoare pentru a crea atmosferă, apoi le descrie căuțînd să releve nu o ipotetică asemănare, ci elementele expresive și emoționale (Simeza).

● **Marin Predescu** nu părăsește reprezentarea realului, dar caută să-i pătrundă sensul lăuntric, să-i deslușească energiile care-l animă. Peisajele sale nu sînt deci reconstrucții, ci exprimarea metaforică a unor șocuri optice pe care pictorul le transcrie pe pînză acordînd culorilor primatul exprimării unor sentimente difuze (Simeza).

● **Florin Puță** și-a intitulat desenele «Amintiri despre mine». Artistul propune privitorului o lungă și fascinantă călătorie prin imperiile sale onirice, unde se petrec evenimente miraculoase, unde totul este posibil, dar nimic explicabil, unde

metaforele sînt stăpînele absolute ale imaginii (Galateea).

● Numele lui Joseph Duveen, lord de Millbank, și-a pierdut azi din sonoritatea de odinioară. Dar acest descendent al unei modeste familii olandeze a dominat timp de cîteva decenii piața internațională a vînzărilor de tablouri și obiecte de artă. S.N. Behrman, în Duveen și milionarii, a scris o excelentă biografie a acestui personaj pitoresc despre care se spune că a înzestrat S.U.A. cu celebrele sale muzee (Editura Meridiane).

● Studiul lui Nestor Ignat, **Pictorii muraliști mexicani**, este primul în limba română care prezintă originala școală de pictură mexicană și faimoasa ei triadă: Orozco, Rivera și Siqueiros. Alături de considerații pur plastice, autorul face penetrante incursiuni în istoria și cultura mexicană pentru a da relief unuiu dintre cele mai interesante fenomene artistice ale artei moderne (Editura Meridiane — Mica bibliotecă de artă).

● **Desenator și gravor, pictor de șevalet și de altare, Lucas Cranach cel Bătrîn** este unul dintre cei mai însemnați artiști germani din secolul al XVI-lea. Creația sa, care a înriurit dezvoltarea școlii dunărene, este o îmbinare a tendințelor renașcentiste cu spiritul gotic. Un text amplu, semnat de Adina Nanu, care cuprinde o bogată informație, prezintă viața și opera marelui artist german de la a cărui naștere se împlinesc în curînd 500 de ani (Editura Meridiane — seria Maeștrii artei universale).

TEATRU

● Cîteva dintre titlurile anunțate pentru stagiunea al cărei gong inaugural va suna curînd, ne fac (în sfîrșit!) să nădăjduim la o prețioasă recoltă de piese originale. Paul Everac și Al. Voitin vor fi prezenți, de pildă, fiecare cu cîte două piese: **Un fluture pe lampă** și **Cîțitorul de contor** (Everac), **Adio majestate și Fata și caruselul** (Voitin).

● **Alexandru Popescu**, autorul excelențelor «Croitorii ai Valahiei», anunță o **Bună noapte, nechemată**, în timp ce Ilie Păunescu ne făgăduiește un **Ospăț al scafan-drilor**.

Mariana Mihut

Florian Pittiș

● **Ion Băieșu** va trece de la admirabilele și gravele sale... iertări și inovații la **Preșul**. Sîntem convinși că nu vom fi duși cu preșul.

● În totalitate, repertoriul stagiunii viitoare anunțat 140 de piese românești aparținînd lui Caragiale, Alecsandri, Davila, Blaga, Mihail Sebastian, Camil Petrescu, D.D. Pătrășcanu, Victor Ion Popa, G.M. Zamfirescu.

● **Valentin și Valentina** de Mihail Roșcin: una dintre premierele pregătite pentru deschiderea stagiunii de trupa teatrului «Bulandra». În rolurile titulare, un cuplu plin de promisiuni: Florian Pittiș și Mariana Mihut.

PRONO

Pronosticul cronicarului EFTIMIE IONESCU la Concursul Pronosport nr. 35, etapa din 27 august 1972

I. Rapid-U.T.A.	X, 1
II. Dinamo-«U» Craiova	1
III. Steagul roșu-Farul	1
IV. C.F.R.-Steaua	2, 1, X
V. F.C. Argeș-«U» Cluj	1
VI. S.C. Bacău-C.S.M.	1
VII. Jiul-Petrolul	X, 1
VIII. A.S.A.-Sportul st.	1
IX. Polit. GI.-Progresul Buc.	1, X
X. C.F.R. Pașcani-F.C. Galați	X
XI. Chimia Făg.-Olimpia Ord.	1
XII. Olimpia S.M.-C.F.R. Timiș.	1, X
XIII. Corvinul-Electroputere	1

COPERTA NOASTRĂ

Calistrat Cuțov, exemplar strălucit al școlii românești de box și speranță pentru un «aur» olimpic...

Fotografie de Traian PROSAN

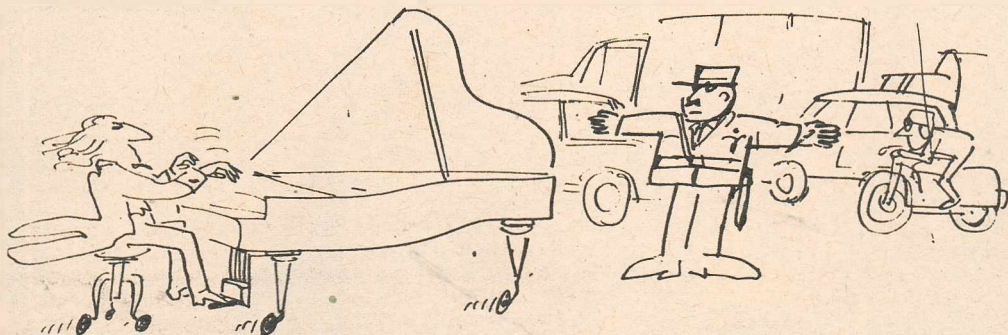
Prezentarea artistică: Alexandru PĂSĂRIN

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, Sectorul 1
Căsuța poștală 4112. Of. 33
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Școlii».

PREȚUL REVISTEI: 3 LEI

41 505

flacăra **F** *album*

STELA ENACHE — o promisiune a muzicii noastre ușoare
care nu încetează să se țină de cuvânt.

Fotografie de S. STEINER

